

Giới thiệu Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng

Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng của tác giả Trạm Lượng là câu chuyện về tình yêu của anh giành cho nàng từ khi nàng cứu anh khỏi nguy hiểm trong gang tấc...

Đã được ba năm từ khi cái ngày anh suýt chết, nàng đã xuất hiện và nhờ đó mà anh đã đem lòng yêu cô nương ấy. Nhưng có lẽ đã cứu đại hiệp rồi thì nàng chẳng cần gì báo đáp, thế mà suốt ba năm nay anh vẫn mặt dày bám theo cô, mặc cho nàng có khó chịu như thế nào nhưng anh vẫn một mực muốn lấy thân này báo đáp...

Sự lạnh lùng của nàng vẫn còn đó, anh thì vẫn còn rất yêu nàng. Liệu sự lạnh lùng ấy có bị chinh phục ?!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thỉnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Nước chảy róc rách, ve kêu chim hót, dưới chân Vụ Tuyệt Cốc, dòng suối vốn trong suốt thấy đáy hiện bay tới mùi máu tươi nhẹ nhàng, khiến nữ tử trẻ tuổi ngồi bên bờ suối không khỏi ngước mắt nhìn về hướng mùi máu tươi bay tới, khi trong mắt thiện lên thân ảnh một người đang ngồi xồm bên dòng suối cách đó không xa, tẩy trừ vết máu trên người, nàng không tự giác thò thở dài, “Ai. Phiền toái tới cửa!”

Bên bờ suối, nam nhân như thể cảm nhận được ánh nhìn của nữ tử, ngẩng đầu hướng về phía nàng nở nụ cười sáng lạn, dương dương tự đắc vẫy tay chào hỏi —

“Ngượng ngùng, ta lại đến quấy rầy!” Nàng nghĩ, người là không thể loạn cứu, ‘một bước sai, ngàn thu ô nhục’ — đây hẳn cách hình dung tốt nhất của nàng lúc này đi!

“Nhất định phải ăn hoa này sao? Mỗi ngày nay ta đều ăn đến mức mặt cũng có màu hoa, chẳng lẽ không thể thay đổi khẩu vị một hai bữa, đổi thành ăn Tử Tham Quả đi?” Nằm nghiêng trên giường, nam nhân mặt đầy râu ria, chỉ lộ ra một đôi mắt đen sáng như sao, bất bình kháng nghị, giờ phút này sắc mặt đau khổ đến sắp khóc ra nước mắt.

Ngay cả nhìn cũng không thèm liếc hán một cái, mâm đựng đầy những bông hoa tươi trắng nõn, kiều diễm ướt át trực tiếp đưa đến trước mặt nam nhân, một cô nương trẻ da thịt trắng nõn, tướng mạo bình thường, chỉ có đôi mắt đen là đặc biệt, ánh lên vẻ thanh linh thần kỳ — Dịch Vô Tình lấy giọng nói bình tĩnh, không gọn sóng, thản nhiên mở miệng —

“Người nếu muốn khí huyết nghịch chuyển, kinh mạch bạo liệt mà chết, vậy thì cứ ăn Tử Tham Quả đi!” Nếu hán muốn tự tìm tử lộ, nàng sẽ không ngăn cản.

“Ách.” Một trận lặng im, nam nhân mặt đầy râu ria dẩu đi diện mạo thật — Nhiễm Phong Đình xấu hổ sờ sờ mũi, cười gượng mấy tiếng, lập tức gió chiều nào che chiều ấy, thay đổi tâm ý, vỗ tay hoan nghênh nịnh hót, “Hoa này rất được! Ta rất thích ăn hoa này, tư vị cực kỳ mỹ!” Dứt lời, vội vàng lấy vài đoá tươi mới hái nhét vào miệng, lấy hành động chứng thật.

Đạm dò xét một cái, Dịch Vô Tình tính tình lãnh đạm, lòng hiếu kỳ vốn không nhiều lắm, nên cái gì cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng cắt vài, giúp đỡ được cho vết thương do kiếm trước ngực.

Hai người sở dĩ quen biết, cũng là vì ba năm trước, hán bị thương rơi xuống đáy cốc được nàng cứu, hơn nữa kể từ đó, cứ cách hai ba tháng hán sẽ mang theo thương thế khi nặng khi nhẹ đến đáy cốc “Thăm” nàng. Đối với đoạn nghiệt duyên này, nàng không khỏi thất đau đầu vô cùng.

Ai. Chẳng lẽ một lần cứu người, từ nay về sau sẽ phải phụ trách cả đời sao?

Một bên cắn hoa, một bên vụng trộm nhìn nét mặt không chút thay đổi của nàng, nhưng động tác tay lại cực kì nhẹ nhàng giúp mình đỡ được, Nhiễm Phong Đình có thể cảm nhận được dưới vẻ lãnh đạm của nàng là cẩn thận ôn nhu, tâm lập tức ấm áp, khuôn mặt vốn sang sáng đột nhiên liếm đi tươi cười, đôi mắt đen thâm thúy sụp xuống, thán sắc mỗi một vạn phần, chậm rãi mở miệng —

“Vô Tình, ta mệt mỏi quá.” Cái trán buông xuống, khẽ tựa vào bờ vai nhỏ nhắn, tuy hán trong lòng biết thế này thật không đúng, lại vẫn như cũ tiện khát vọng có thể hấp thu sự an ủi ấm áp, lặng lẽ trên người nàng.

Tùy ý hán dựa vào mình, Dịch Vô Tình không nói lời nào, chỉ lẳng lặng giúp hán bôi thuốc, băng gạc cột xong mới đỡ hán nằm xuống, tay xoa nhẹ mi mắt của hán, thản nhiên nói: “Người mệt mỏi, ngủ đi! Đừng nghĩ nhiều, hảo hảo ngủ đi.”

Cảm nhận được cảm giác lạnh lạnh từ lòng bàn tay non mềm, sự ôn nhu ẩn dưới giọng nói lạnh nhạt, Nhiễm Phong Đình mệt mỏi nhắm mắt lại, khẽ

miệng lại mở ra một chút cảm động cười yếu ớt.

Ngủ đi! Hấn nghĩ, hấn thực sự cần hảo hảo ngủ một giấc.

Mấy ngày sau

“Người thực không theo ta ra bên ngoài nhìn xem?” Quen biết nhau ba năm, mỗi lần đến “thăm” nàng, trước khi ly khai hấn đều hỏi vấn đề này. Nhiệm Phong Đình nay đã khôi phục thần khí thanh sáng cùng sáng lạn cười vốn có, giống nhau mỗi một cùng âm đậm nhiều ngày trước chưa từng tồn tại.

Lắc đầu, Dịch Vô Tình đồng dạng cho đáp án như cũ.

Sớm biết nàng sẽ không chịu xuất cốc, Nhiệm Phong Đình cũng không thất vọng, chính là cười yếu cầu, “Về sau hồi âm có thể không cần ngắn gọn như vậy được không?”

Nhìn hấn, Dịch Vô Tình lại bắt đầu đau đầu, cảm thấy người đứng là không thể loạn cứu.

Ai. Vốn tưởng rằng ba năm trước, sau khi hấn được sẽ khi rời đi, hai người chính là bình thủy tương phùng, không bao giờ gặp lại. Ai ngờ hai tháng sau, nam nhân này lại xuất hiện trước mắt nàng, hơn nữa mang đến hai con chim bồ câu đưa tin, nói cái gì không yên lòng nàng lẻ loi một mình sống trong u cốc, về sau muốn viết thư liên lạc, để hấn biết nàng có khỏe mạnh hay không.

Đương nhiên, nàng là không đem mấy lời không hiểu là gì này để ở trong lòng, sau khi hấn rời đi, nàng liền đem hai con chim bồ câu đưa tin này phóng sinh, kết quả. Không đến hai ngày, một trong hai con bồ câu đưa tin đó bay trở về, hơn nữa mang về một bức thư dài của hấn, làm cho nàng trừ bỏ không nói gì, thật sự không biết nên nói cái gì, lập tức đơn giản coi như không có chuyện gì, tiếp tục sống như bình thường.

Nhưng mười ngày sau, một con chim bồ câu đưa tin khác cũng bay trở về, mang về một phong thư vừa dài vừa ướt át, chữ chữ chưa xốt huyết lệ, nói cái gì gọi là đạo lý “Lễ thượng vãng lai” với “Vạn kim thư nhà”, cuối cùng ở cuối thư còn dùng màu đỏ chu sa viết ba chữ “Thỉnh hồi âm”, như chỉ sợ nàng xem không thấy.

Ai. Nàng thực không hiểu, mình và hấn vốn không quen biết, có mắc mớ gì đến “Thư nhà” a? Nhưng nếu hấn có tâm như thế, đặc biệt dùng chu sa ghi chú “Thỉnh hồi âm” nhắc nhở mình, nàng nghĩ nàng cũng không thể không biết xấu hổ làm như không phát hiện, vì thế viết lên mặt trái trang giấy ghi ba chữ “Duyệt mạnh khỏe” vô cùng đơn giản, rồi bỏ bồ câu đưa tin mang nguyên thư trở về. Kể từ đó, mỗi phong thư của hấn, hồi phúc của nàng vĩnh viễn là “Duyệt mạnh khỏe”.

Nàng nghĩ, “Duyệt mạnh khỏe” đã là hồi âm ở mức cao nhất mà nàng nguyện ý viết.

Nhìn nàng cả buổi không trả lời, Nhiệm Phong Đình không khỏi quái kêu kháng nghị, “Người cũng không phải lão hoàng đế phê tấu chương, viết ‘Duyệt’ làm cái gì a? Lại nói, ta tần tần khổ khổ viết dài như vậy, người lại chỉ viết hai chữ ‘Mạnh khỏe’ gửi cho ta?”

“Ta không muốn người viết.” Lạnh nhạt liếc hấn một cái, Dịch Vô Tình vẫn như trước lãnh đạm.

Đơn giản năm chữ, làm râu xồm đang oa oa kháng nghị liền không nói gì được, cả buổi sau, Nhiệm Phong Đình than thở làm thỏa hiệp. “Được rồi! Người thích ‘Duyệt mạnh khỏe’ liền cứ tiếp tục hồi âm như vậy đi! Ta cũng không ép người nhất định phải giống ta thôi.”

Vì sao mặt dày chạy theo mộng nàng suốt ba năm, hấn vẫn như cũ làm không biết mệt? Tuy nàng từng cứu mình, nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều là thái độ “Không cần hỏi báo, mau mau rút đi”, nếu hấn thông minh thức thời chút, đã sớm một đi không trở lại, cùng nàng cực kỳ tránh xa, nhưng là. Nhưng là hấn thực không yên lòng nàng một người sống nơi hoang dã thâm cốc.

Ai. Đây hấn là thiên tính nhiệt tình làm chuyện tốt của hấn, nhịn không được tự tiện đem nàng nhét vào danh sách đối tượng mình quan tâm, hay là. Hay là hấn ti bi muốn lợi dụng nàng làm nơi mình biểu đạt cảm xúc, tiết lộ bí mật mà bản thân không có khả năng nói ra? Có lẽ cả hai nguyên nhân này đều có đi!

Tự nói chính mình ti tiện, Nhiệm Phong Đình cười khổ, trong lòng xác định sau này mình vẫn như cũ có thể liên tục viết thư cho nàng, hai ba tháng lại đến gặp nàng một lần.

Giống như nhìn thấu tâm tư hấn trần trọc, về mặt vốn lãnh đạm của Dịch Vô Tình đột nhiên nở ra nụ cười yếu ớt như có như không, đưa một cái bình bạch ngọc cho hấn. “Vết thương trên ngực nhớ phải đắp thuốc.”

Nhìn được bình trong tay, đáy lòng hiểu rõ cô nương trước mắt này tuy rằng ngôn ngữ lãnh đạm, nhưng đối chính mình quan tâm nằm ở những cử chỉ rất nhỏ, Nhiệm Phong Đình không khỏi nở nụ cười.

“Cám ơn.” Thận trọng đem được bình bỏ vào trong lòng, hấn biết nàng tinh thông y thuật, được vật đưa ra đều có hiệu quả trị liệu kinh người.

Nhẹ giọng trả lời, ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, Dịch Vô Tình nhắc nhở, “Người cần phải đi.”

“Gấp gấp đuổi ta đi như vậy? Vô tình quá a!” Ôm ngực, lộ bộ dạng bi thương khoa trương.

Người này chẳng lẽ xuất thân từ gánh hát?

Mặt không chút thay đổi nhìn nam nhân mặt đầy râu ria, thấy hắn không biết ngưng ngưng thu tay, Dịch Vô Tình thế này mới lạnh lùng ra chiêu. “Người chính là rất không đứng đắn, hèn gì cô nương người thích mới thêm đề ý đến người!”

Một phát trúng mục tiêu!

Nhiễm Phong Đình ngẹn đến mức nội thương nghiêm trọng, huyết nữa phun ra máu tươi đầy miện, loạn bị phần một phen trừng mắt nhìn nữ tử thần sắc thanh lãnh trước mắt.

Ồ..... Tuyệt chiêu hảo âm hiểm, hảo hung ác, lẽ ra không nên đem bí mật nói hết cho nàng!

Ba tháng sau

Gió bắc hi hiu, cỏ dại mờ mịt, cách núi nhỏ ba mươi dặm về phía tây, hai gã nam tử đang giăng co, ở không khí đang hết sức căng thẳng, một tiếng quát chợt bạo khởi —

“Họ Quân, nhất quyết thắng bại đi!” Cầm trong tay thanh điểm dao, chỉ chỉ nam tử đang đứng giăng co, Nhiễm Phong Đình kêu gào khiêu chiến.

Nhưng mặc hắn kêu gào rầm rĩ, gã nam tử dáng người thon dài, bộ mặt tuấn tú, mày kiếm nhập tấn, ánh mắt như điện, cả người tản ra hơi thở lạnh lùng kia lại ngay cả kiếm cũng không giơ lên, lộ ra thần sắc ‘mặc kệ người’.

“Đừng nghĩ vớ vẩn, tìm người khác đi! Ta chán ghét người cứ hai ba ngày lại đến tìm ta gây phiền toái.” U nhiên tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh, Quân Mặc Khiếu không nghĩ phải động thủ với hắn.

Nói thật, hắn không hiểu mình có chỗ nào để bị tên râu xồm nhìn trúng? Tuy hai người bọn họ bị đám giang hồ nhiều chuyện phong là “Đao kiếm song tuyệt”, ý chỉ hai người về đao kiếm tạo nghệ là không người có thể sánh bằng, nhưng điều không có nghĩa là đao và kiếm nhất định phải xem không vừa mắt nhau, thế nào cũng phải phân ra cao thấp mới được.

Khổ nỗi tên râu xồm này không biết là trúng tà gì, mấy năm nay, cứ hai ba ngày lại đến tìm hắn ganh đua cao thấp, từ triền lạn đánh buộc hắn phải ra tay, khiến cho hắn phiền nói tiếp phiền.

“Không được!” Người ta không chịu đánh, Nhiễm Phong Đình không chịu đáp ứng, lớn tiếng hét: “Hôm nay chúng ta không thể không phân ra cao thấp!” Vừa rống, thanh điểm dao trên tay vừa vung ra thành một vòng lãnh đao ảnh, rất có “Bá vương cứng rắn thượng đao” trạng thái.

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu kỳ quái hỏi: “Chúng ta có cừu oán?” Dựa vào số lần mấy năm nay con lừa ngoan cố này đến mình liều mạng, hắn hoài nghi mình có phải không cẩn thận giết lão cha nhà người ta mà không biết hay không.

“Không có!” Đại đao hung mãnh huy thêm vài cái, Nhiễm Phong Đình quả quyết phủ nhận.

“Ta đây thật không biết rốt cuộc người luôn tìm ta phiền toái đến tột cùng là vì cái gì?” Thần thái vẫn là nhất quán u lãnh, Quân Mặc Khiếu mày kiếm khẽ nhíu, muốn hắn cho một cái lý do.

Lời này vừa nói ra, Nhiễm Phong Đình da mặt nháy mắt nóng đỏ lên, may mắn nhờ mặt đầy râu ria mới dấu quý dị quần thái thỉnh thoảng xảy ra, chỉ nghe đến tiếng kêu gào thanh quang quắc quắc vang lên —

“Mặc kệ vì cái gì, thống khoái đánh một hồi là được, tha kéo dài kéo mà là nam nhân sao? Quả thực giống cái đàn bà!” Đánh có mấy cái cũng vô nghĩa nhiều như vậy, một chút cũng không dứt khoát.

Đàn bà? Tên râu xồm này nói hắn giống đàn bà?

Sâu thẳm mâu quang chợt lóe, Quân Mặc Khiếu sắc mặt căng lên, tiếng nói thanh lãnh ảm ảm nguy hiểm nhẹ nhàng vang lên. “Người nói ai giống đàn bà?”

Ngần người, lập tức ý thức được mình vô ý khơi mào lửa giận của nam nhân lạnh như băng này, Nhiễm Phong Đình không khỏi hưng phấn không thôi, bàn tay to vung lên, thanh điểm dao lóe ánh sao trắng hướng đối phương, ác ý khiêu khích cười to nói: “Đàn bà là nói người! Như thế nào? Mất hứng thì lại lên tí thí vài lần a!”

“Như người mong muốn!” Ngay cả tính tình vốn thanh lãnh như Quân Mặc Khiếu, cũng khó nhịn khi bị chế nhạo bản thân giống “Đàn bà”, lập tức cười lạnh một tiếng, bàn tay thon dài rút từ chỗ thắt lưng, kiếm quang lóe sáng chợt bạo khởi, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai hướng đối phương xông đến.

“Ha ha ha..... Tới đi!” Gãi đúng chỗ ngứa, Nhiễm Phong Đình không sợ hãi còn cười, nắm chặt bảo đao trong tay phần chấn không thôi, động thân đón nhận kiếm quang sáng lóe thẳng tắp tới.

Thoáng chốc, hai thân ảnh giao triền không rời, nhanh đến mức làm cho người ta phân không rõ ai là ai, chỉ thấy đao quang kiếm ảnh đầy trời phi vũ, tiếng binh khí lấy kinh người tốc độ va chạm leng keng không dứt vang lên, đao kiếm chạm vào nhau tạo thành trăm ngàn tia sáng, dưới ánh mặt trời thật huyền lệ hoa mỹ, thật đẹp đến kinh người.

Ngay tại đao kiếm vừa giãn ra, bỗng dưng, hai người đồng thời bắt được sơ hở trên ngực đối phương, đồng dạng không chút khách khí vung đao cầm kiếm ra chiêu —

Thoáng chốc, tiếng kêu rên rất nhỏ không hèn mà cùng vang ra, hai dòng máu tươi ắn ý mùi phần đồng thời phun ra, ở không trung đan vào nhau thành một mảnh màn huyết đỏ tươi. Hai thân ảnh đây đưa không rõ rốt cục rời ra, song song bay ngã về phía sau, hai người phải lui lại vài bước mới miễn cưỡng ổn định thân mình, miễn cho ngã gục xuống khó coi.

Chịu đựng đau đớn trên người, Nhiễm Phong Đình nở nụ cười. “Quân đại công tử võ nghệ vẫn như cũ cao cường, chúng ta lúc này vẫn chẳng phân biệt được cao thấp a!” “Đâu có!” Ôm miệng vết thương trước ngực, cảm nhận được cảm giác ấm áp thấm ướt cuộn cuộn không dứt tràn ra, Quân Mặc Khiếu sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cố gắng gượng thân mình, nhưng trước mắt lại dần dần trôi lên bóng tối.

Không biết tình trạng của hắn, nghĩ đến kết quả lúc này cũng giống như vô số lần thí giữa hai người trước đây, song phương sau khi bị thương đều tự tránh mặt đi chữa thương, gã mặt đây râu ria đang muốn hèn lùn vô tội, lại giật mình thấy đối phương ngoài ý muốn đột nhiên ngã gục.

“A!” Cho dù trước kia hai người đánh rất kịch liệt, cũng chưa thấy qua hắn chật vật, suy yếu như vậy, Nhiễm Phong Đình không khỏi hoảng sợ, không dám tin, quý kêu lên, “Quân đại công tử, ngươi hôm nay sao lại yếu như vậy?”

Quái! Nam nhân lạnh như băng này có bao nhiêu bản sự, bản thân cùng hắn đã giao thủ qua vô số lần chính là rất rõ ràng, lẽ ra thương thế hai người hắn là không kém bao nhiêu, không thể nào chính mình còn chịu đựng được, hắn lại bị thương méo mó, ngã xuống đất đến không dậy nổi.

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ôm miệng vết thương, Quân Mặc Khiếu cố gắng chớp chớp đôi mắt đã bị bóng tối bao phủ, âm lãnh trừng hắn, đôi mắt sâu tràn đầy kinh sợ cùng lên án, giọng khê run lớn tiếng ép hỏi: “Ngươi..... Tầm độc trên đao?”

Tầm độc? Hắn?

Nhiễm Phong Đình ngẩn người, lập tức ý thức được hàm nghĩa trong lời nói, lập tức chạy nhanh xông lên phía trước kiểm tra vết thương trước ngực hắn, quả nhiên thấy miệng vết thương đã muốn biến thành màu đen, chảy ra máu đen tanh hôi, trong lòng không khỏi đột nhiên kinh hãi, sắc mặt nhất thời xanh mét, khó coi đến cực điểm.

Đáng chết! Hắn như thế nào trúng độc? Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Ngươi..... Ngươi dùng độc?” Bàn tay thấm đẫm máu đen đột nhiên bắt lấy cổ tay hắn, Quân Mặc Khiếu giọng căm hận lại hỏi, trong mắt lộ ra tràn đầy hèn mọn.

“Ta không có!” Rít gào phản nộ phủ nhận, liếc thấy đáy mắt hắn lộ vẻ hèn mọn, Nhiễm Phong Đình hóa đại không thôi, chỉ cảm thấy bản thân thật oan.

Mẹ nó! Hắn vốn quang minh lỗi lạc, làm người trung thực kiêu ngạo, sao có thể dùng loại hạ lưu thủ pháp này khi cùng đối thủ so chiêu tỉ thí? Đây thật sự rất là ô nhục nhân cách của hắn!

“Tiểu nhân!” Không tin phủ nhận, phi nhỏ phun ra hai từ vũ nhục người sau, Quân Mặc Khiếu rốt cục ngăn không được bóng đen trước mắt xâm nhập, bất tỉnh hôn mê.

Tiểu nhân? Hắn thế nhưng bị mắng là tiểu nhân?

Quả thực không dám tin, Nhiễm Phong Đình cuồng nộ kêu gào, “Mẹ nó! Lão tử nhất quyết phải cho ngươi đem hai chữ này nuốt trở lại!” Dứt lời, vội vàng khiêng người hôn mê lên, phóng như bay chạy đi.

Mụ nội nó! Nếu không cứu tỉnh người này, hắn không phải cả đời mang danh thối “Tiểu nhân” oan uổng hay sao? Vì chính mình nhất thế anh danh suy nghĩ, vẫn là mau mau cứu người đi.

Phách phách phách phách phách phách.....

Tiếng chim vỗ cánh quấy nhiễu người đang đắm chìm sách thuốc, Dịch Vô Tình người mất nhìn lại, thấy một con chim bồ câu đưa tin an ổn đậu trên cửa sổ, “Cô lỗ cô lỗ” kêu với nàng.

Trong lòng biết ngoài trừ Nhiễm Phong Đình ra, không có ai khác sẽ dùng bồ câu truyền tin cho nàng, lập tức đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đưa tay tháo lá thư cột trên chân bồ câu, đoán trước này không chừng lại là một phong “Thư nhà” vừa thối vừa dài, không khỏi bất đắc dĩ khê thờ dài, mở thư nhìn xem ——

Trúng độc? Cần y trị? Tỉnh nhanh đến Hàng Châu, Nhiễm gia trang Nhiễm Phong Đình

Không có như dự đoán vừa thối vừa dài, cũng không có chuyện nhà vịn vật như bình thường, chỉ có ngắn ngủn mấy chữ, làm cho Dịch Vô Tình vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý không khỏi ngắn người, lập tức mày liễu nhàu lại.....

Trúng độc? Là ai trúng độc? Hắn sao? Theo đạo lý mà nói, xem công sức nàng đổ trên người hắn mấy năm nay, hắn là không có khả năng trúng độc, nhưng thế sự khó đoán, nàng không dám cam đoan sẽ không có ngoại lệ.

Nhưng nếu thật sự là hắn, ý thức sao có thể thanh tỉnh để gửi bồ câu truyền tin nhờ nàng giúp đỡ? Nhưng nếu không phải hắn, thì là ai làm cho hắn lo

lắng như thế? Chỉ có vài từ ngắn ngủn, nhưng nét bút hỗn độn, mắt đi đi vắng phong thái rồng bay phượng múa điệu nhân, đủ thấy khi hạ bút trong lòng nôn nóng.

Cup mắt cân nhắc hồi lâu, nàng thật không muốn rời đi thâm sơn u cốc, bước vào chốn thế tục hồng trần kia, nhưng nếu thật sự là Nhiễm Phong Đình bị trúng độc, hướng nàng cầu viện, lại vì nàng “Không muốn” mà bỏ mình, kia cũng không phải chuyện sẽ làm nàng vui, dù sao..... Hắn đem nàng là một phần tử gửi “Thư nhà”, cũng là người duy nhất trên đời này vô điều kiện quan tâm nàng.

Nghĩ đến đây, Dịch Vô Tình không khỏi lại thở dài, thế này mới lật lại mặt trái lá thư, viết mấy chữ xinh đẹp hồi phúc —

Duyệt khởi hành Dịch Vô Tình

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Hàng Châu – Nhiễm gia trang

“Biểu ca, người sao có thể làm Quân công tử bị thương thành như vậy? Thật quá đáng.....”

Trong khách phòng rộng rãi, mỹ nhân tinh tế, nhu nhược như thiên tiên, hai mắt hồng nhuận, nước mắt lưng tròng đau lòng nhìn tuấn dật nam tử đã bị trúng độc, hôn mê bất tỉnh nằm trên giường, lập tức u oán ánh mắt chuyển sang nam nhân mặt đầy râu ria, tiếng nói nghẹn ngào nồng đậm trách cứ.

“Ách..... Ta, chúng ta chỉ là ti thí so chiêu một chút thôi.....” Đối mặt biểu muội thâm thương từ nhỏ, Nhiễm Phong Đình lấp bấp giải thích, mắt đi phong thái sang sảng không câu nệ ngày thường, ngược lại có vẻ cực tưng quân.

“Nếu chính là bình thường ti thí, sao có thể làm Quân công tử bị thương nghiêm trọng như vậy, lại còn hôn mê lâu như vậy?” Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần đầy vẻ chỉ trích, Nhan Hương Phù đối biểu ca rất không nể mặt.

“Họ Quân sở dĩ hôn mê lâu như vậy là vì hắn trúng độc, không liên can đến vết thương do đao trên ngực!” Vội vàng thay bản thân biện giải, Nhiễm Phong Đình trong lòng đối Quân Mặc Khiếu thật sự là vừa ghen vừa hận.

Đáng giận! Biểu muội một lòng đều dồn trên người họ Quân, thật sự..... Thật là khiến người ta hận không thể đem cái đinh trong mắt nằm trên giường hôn mê bất tỉnh kia quăng ra trang, miễn cho càng nhìn càng buồn bực.

Ai..... Đứng vậy! Sở dĩ hắn động bất động tìm họ Quân phiền toái, chính vì biểu muội mà hắn thâm thương đã lâu trong một lần du lịch cách đây mấy năm, bị du côn lưu manh lừa gạt, vừa vặn được Quân Mặc Khiếu tình cờ đi ngang giải vây, từ nay về sau trái tim cứ như vậy rơi mất, hại hắn vừa giận lại ghen tị.

Nay, hắn cứ hai ba ngày tìm họ Quân ti thí, chẳng qua là vì muốn chứng minh cho biểu muội thấy mình tốt hơn so với họ Quân, khổ nỗi hai người võ nghệ mỗi người mỗi vẻ, ai cũng không chiếm thượng phong, mỗi lần ti thí đều chẳng phân biệt được cao thấp, hại hắn không thể khoe ra, đầy lòng nôn nóng vô cùng.

“Quân công tử đang êm đẹp ty thí với người, sao có thể đột nhiên trúng độc?” Hồng hốc mắt hoài nghi chất vấn, Nhan Hương Phù chỉ lo người trong lòng, lại bật thốt ra lời nói đã thương người khác. “Biểu ca, người..... Người chẳng lẽ vì ta luyện mộ Quân công tử, liền sử dụng loại ti bị thủ đoạn này?”

Nàng biết rõ biểu ca thích mình, nhưng người nàng ái mộ là Quân công tử a! Biểu ca sao có thể vì vậy mà đối Quân công tử bất lợi? Điều này làm cho nàng rất thương tâm!

Nàng hoài nghi là hắn hạ độc? Ở trong mắt nàng, hắn Nhiễm Phong Đình là người hèn hạ như thế sao?

Thấy rõ nghi ngờ trong mắt nàng, mắt Nhiễm Phong Đình hiện lên tia chua chát, cũng không biết là bản tính vốn vậy, hay là vì không muốn cho nàng phát hiện lòng mình đã bị thương, khỏe miệng hắn vẫn duy trì ý cười vốn có, thần sắc vững vàng giải thích: “Phù muội, độc không phải do ta hạ, nếu không ta sẽ không làm chuyện dư thừa, đem người về trị liệu.”

“A!” Thở nhẹ một tiếng, Nhan Hương Phù thế này mới nghĩ đến quả thật là như thế, lập tức đỏ mặt, ôn nhu tạ lỗi. “Biểu ca, là ta hiểu lầm! Ta là nhất thời nóng vội mới hiểu lầm người, mong người đừng để ý.”

“Sẽ không, Phù muội người đừng lo.” Cười cười, Nhiễm Phong Đình hảo phong độ lắc lắc đầu, thực không thể phủ nhận lời nói vừa rồi quả thật làm hắn bị thương thâm hậu, chính là hắn luyện tiếc trách tội nàng, cũng sẽ không ở trước mặt nàng lộ ra bản thân yếu ớt.

“Vây là tốt rồi!” Triển lộ ra một lúm đồng tiền tuyệt mỹ, mê lòng người, Nhan Hương Phù rất biết cách làm thế nào dùng mỹ mạo của chính mình làm cho người ta vì nàng thần hồn điên đảo.

Quả nhiên, nam nhân ham mê nữ sắc, liếc thấy tuyệt mỹ nhu cười, Nhiễm Phong Đình nhất thời tâm thần nhộn nhạo, da mặt dưới hàm râu không khỏi nóng đỏ lên, sớm đem thương tổn vừa rồi lên chín từng mây, chỉ một thoáng đã quên sạch trơn.

Tựa hồ sớm biết chỉ cần cười sẽ đem hấn mê mẩn, Nhan Hương Phù âm thầm cảm thấy vừa lòng, lập tức lại đẩy mặt ưu sầu thờ dài. “Quân công tử vẫn hôn mê bất tỉnh, ngay cả danh y trong thành Hàng Châu cũng bó tay bất lực, chỉ có thể dùng được tạm thời ức trụ độc tính, vậy phải làm sao bây giờ đây?”

“Phù muội trước đừng lo lắng, ta đã thỉnh vị bằng hữu tinh thông y thuật đến, hấn là có thể giúp được.” Ngốc an ủi, Nhiễm Phong Đình thâm tính thời gian, đoán Dịch Vô Tình hấn là nay mai sẽ đến.

“Bằng hữu của biểu ca?” Kỳ quái hỏi thăm, Nhan Hương Phù chưa từng nghe hấn nhắc tới có người bạn nào biết y thuật.

“Đúng vậy!” Gật gật đầu, nhắc tới Dịch Vô Tình, Nhiễm Phong Đình cười rộ lên. “Tính tính ngày, hai ngày này hấn là sẽ có tin tức mới phải.”

Hấn mới vừa mở miệng, một nha hoàn đột nhiên vội vã đi đến trước cửa phòng bệnh bẩm báo ——

“Thiếu trang chủ, vị khách quý mà mấy ngày trước ngài phân phó sẽ đến bái phỏng, hiện nay đang đợi ở đại sảnh!”

Đây là nơi hấn sinh trưởng a —

An tọa trên ghế, Dịch Vô Tình khẽ uống một ngụm trà nóng hạ nhân dâng lên, bất động thanh sắc nhìn phong cách kiến trúc và bài trí tinh xảo, thanh lịch, nồng đậm Giang Nam xung quanh, trong lòng có một chút kinh ngạc.

Từ ngày quen biết với Nhiễm Phong Đình, dựa theo quần áo hấn mặc, mơ hồ nhìn ra hấn hấn là có gia thế bối cảnh, nhưng hôm nay đích thân tới Nhiễm gia bái phỏng, mới càng cảm thấy kinh người.

Từ đại môn tiến vào, dọc theo đường đi là cảnh đình đài thủy thạch, lầu các làm phòng, hành lang tường hoa, cầu nhỏ uốn khúc tinh xảo đập vào mắt, tuy rằng không có rường cột chạm trổ khoa trương xa hoa, nhưng ẩn chứa tinh xảo, chỉ cần là người sáng suốt đều có thể nhìn ra phong vận cùng bất phạm, trừ bỏ ân ân triển lộ ra tuyệt tục thương thức của gia chủ, càng có thể hiểu được nếu không có vô cùng hùng hậu gia sản, sẽ không thể xinh đẹp lâm viên như thế này.

Nguyên lai, nàng quen với danh môn đệ tử thất lung triển bạc triệu, gia thế bất phạm đâu!

Đôi mắt đen trong trẻo hiện lên một tia hứng thú lấp lánh, Dịch Vô Tình đang còn ngẫm nghĩ, một giọng nam sang sảng nhiệt tình quen thuộc bỗng nhiên vang lên!!

“Vô Tình, người thực đến đây!” Bước nhanh vào đại sảnh, quả nhiên gặp thân ảnh trầm tĩnh kia an tọa trên ghế, Nhiễm Phong Đình vui mừng bay nhanh đến.

“Ân.” Lạnh nhạt như thường đáp nhẹ một tiếng, Dịch Vô Tình buông chén trà, đứng dậy nhìn chăm chú vào nam tử tươi cười đầy mặt, lòng rốt cục an tâm một chút.

Tốt lắm! Trúng độc không phải hấn.

“Biểu ca, vị này là?” Theo đuôi mà đến, Nhan Hương Phù kỳ quái hỏi, không hiểu hấn vì sao hấn đối cô nương thô sam bố váy, tướng mạo bình thường này lại thân thiện như vậy.

Nói đến cùng, Nhiễm gia trang trừ bỏ phú giáp một phương, còn là võ lâm thế gia khá nổi tiếng, tuy rằng hương khói đơn truyền, nhưng mỗi đời gia chủ đều có năng lực trác tuyệt, chẳng những không vì gia tộc người thừa thốt mà từ từ suy sụp, ngược lại gia sản kinh doanh càng lớn, tinh tiến võ nghệ, luôn luôn có địa vị hết sức quan trọng trong chốn giang hồ.

Biểu ca thân là Nhiễm gia trang thiếu trang chủ, thân phận địa vị tất nhiên là bất đồng, thật sự không có khả năng thân thiết với một nữ nhân bình thường, vô danh tiểu tốt.

Ngẫm lại, Nhan Hương Phù mặc dù cha mẹ song vong, từ nhỏ đến nương tựa di nương, nhưng Nhiễm gia xem nàng như thân sinh nữ nhi. Vô luận ăn, mặc, dùng đều là tốt nhất, giống như chân chính đại tiểu thư, cuộc sống cực kỳ hậu đãi, chưa từng ăn qua khổ, hơn nữa ý vào Nhiễm Phong Đình từ nhỏ sủng nãi, thương nãi, nãi càng không có tự giác chân chính thân phận của mình bất quá là tiểu cô nương mồ côi, ăn nhờ ở đậu, dưỡng thành kiêu căng, ngạo khí tính tình, đối Dịch Vô Tình ăn mặc nghèo khó không nén được xem thường.

Nghe hỏi, Nhiễm Phong Đình cười, vội vàng thay hai vị cô nương giới thiệu. “Phù muội, vị này là minh hữu của ta, Dịch Vô Tình. Vô Tình, nàng là biểu muội của ta, Nhan Hương Phù.”

Biểu muội?

Mắt nheo lại, Dịch Vô Tình như có chút đắm chiều nhìn Nhiễm Phong Đình, thu được ánh mắt xấu hổ quẫn bách, không tiếng động cầu xin tha thứ của hắn, thế này mới thần sắc không dao động dời đi ánh mắt, trở lại trên mặt Nhan Hương Phù, thanh lãnh tính tình làm nàng không thể xuất bình dị gần gũi tươi cười, chỉ có thể lạnh nhạt gật đầu thăm hỏi –

“Nhan cô nương hảo.” Chào hỏi qua loa.

“Dịch cô nương hảo.” Gượng cười trừ, Nhan Hương Phù cũng không thân thiện cho lắm.

Nữ nhân trời sinh trực giác linh mãnh, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đối phương có thể thành bạn thân khuê phòng không có gì giấu nhau hay không. Thực hiển nhiên, Dịch Vô Tình cùng Nhan Hương Phù hai người không phải bạn đường, hơn nữa trong lòng đều không ưa nhau.

Đứng một bên, Nhiễm Phong Đình không hya biết hai cô nương đã lặng lẽ “Đặt thành chung nhận thức”, còn thân thiện cười nói: “Ta nghĩ các người hẳn là có thể trở thành bạn tốt.”

Từ chối cho ý kiến, thấy hắn bình an vô sự, Dịch Vô Tình thần sắc lãnh đạm nói: “Nếu trúng độc không phải người, ta đây liền cáo từ.” Dứt lời, xoay người muốn đi.

“Vô Tình, chậm đã!” Vợ vàng ngăn người lại, Nhiễm Phong Đình vội kêu lên: “Người trúng độc còn hôn mê chưa tỉnh, làm phiền người đi xem một cái đi?”

Thần sắc thanh lãnh, Dịch Vô Tình quả thật vô tình như tên. “Vì sao ta muốn đi?” Nàng nguyên bản sợ người trúng độc là Nhiễm Phong Đình, nên mới xuất cốc, nay nếu biết sự thật không phải vậy, mình cũng không tất yếu phải xen vào việc của người khác, không phải sao?

“Ách –” Nhiễm Phong Đình không dự đoán được nàng ngăn dậm xa xôi mà đến, không kịp đợi đến chén trà nhỏ thời khắc, không chút lưu tình rời đi, lập tức không khỏi có chút há hốc mồm.

“Biểu ca, người nói vị bằng hữu tình thông y thuật, có thể giúp Quân công tử giải độc chính là Dịch cô nương sao?” Theo hai người nói chuyện với nhau lần ra chút manh mối, Nhan Hương Phù vội vàng hỏi, trong mắt tràn đầy không tin.

Làm sao có thể? Đây cô nương kêu Dịch Vô Tình này vừa nghèo khó lại bình thường, thoát nhìn ngay cả danh y trong thành Hàng Châu cũng không bằng, sao có thể có bản sự giúp Quân công tử giải độc?

“Chính là nàng!” Không chút do dự gật đầu, Nhiễm Phong Đình biết y thuật của Dịch Vô Tình tuyệt đối không thể kém hơn cái gọi là thần y trên giang hồ.

Thu được khẳng định đáp án, Nhan Hương Phù lại kinh nghi, còn thân là đương sự Dịch Vô Tình như trước vẻ mặt gọn sóng không hiện, đôi mắt ô tràm nhìn chằm chằm Nhiễm Phong Đình –

“Tránh ra!” Nàng muốn hỏi cốc.

“Không thể!” Đầu khoa trương lắc quảy quảy suýt sắp gãy cổ, Nhiễm Phong Đình nói cái gì cũng không tránh ra. “Vô Tình, nể mặt mũi ta, làm ơn giúp việc đi, cứu Quân Mặc Khiếu đi.”

“Vì sao?” Quân Mặc Khiếu là ai? Lại không liên quan đến nàng, vì sao phải cứu hắn.

“Vì ta không nghĩ mang danh thối ‘Tiểu nhân’ a!” Chớp mắt to, Nhiễm Phong Đình áp dụng u oán thế công. “Vô Tình, người sẽ không nhẫn tâm để ta bị mang danh tiểu nhân đi?”

“Có gì đâu?” Cũng không phải là nàng bị mang danh.

Không nghĩ nhận được trả lời như vậy, Nhiễm Phong Đình loạn bi phần, trừng nàng một phen, ai oán lên án, “Người người người — người như vậy vẫn là bằng hữu sao?”

“Tuyệt giao cũng tốt!” Có bằng hữu như hắn rất phiền toái.

“Oa — không cần a!” Bị rống giữ chặt nàng, không cho cất bước rời đi, Nhiễm Phong Đình mắt ứa nước mắt, tựa như vai chính trong gánh hát đóng vai khóc trời khóc đất. “Vô Tình, người không lương tâm! Không nể mặt mũi ta, cũng nể ta ba năm viết vô số vận kim thư nhà phong vận lưu loát, văn tình nồng đậm a —” Ồ..... Như vậy yêu cầu không tính quá đáng đi? Không quá phận đi?

Nam nhân này, thật đúng là rất thích hợp đi theo gánh hát!

Trùng mắt nhìn khuôn râu xồm trương đầy ai oán, Dịch Vô Tình đầu liền đau — ai! Cứu người một hồi, thực sự từ nay về sau phải phụ trách cả đời sao?

Bên này, Nhiễm Phong Đình nín kéo người, khoa trương cầu xin. Bên kia, Nhan Hương Phù nín xem mà mắt choáng váng.

Ách — biểu ca là trúng tà sao? Nàng thực không biết hắn có lúc điên như thế này!

Chung quy, Dịch Vô Tình vẫn bị người níu kéo ở lại, đồng thời phải nghe nam nhân râu xồm đáng giận không thôi này vừa mắng vừa kể vì sao chính mình tự dựng thành hạ độc tiểu nhân.

Sau nửa canh giờ, Nhiễm Phong Đình dẫn nàng đi vào khách phòng an trí Quân Mặc Khiếu, đang lúc ngưng thần bắt mạch, lại nghe phía sau không ngừng truyền đến tiếng ồn ào nhiều nhân –

“Thế nào? Là độc gì? Có thể giải sao? Nếu là Dịch cô nương không có năng lực, thỉnh sớm báo cho biết, để biểu ca sớm tìm thần y khác đến –” Nhan Hương Phù tiếng nói mềm mại, lặc lặc, cuộn cuộn không dứt từ miệng nhỏ anh đào đỏ tươi phun ra, trong lời nói tràn đầy không tin nhiệm.

Dịch Vô Tình trầm tĩnh không lên tiếng, chính là cố chuyên tâm bắt mạch, nhưng thật ra một bên Nhiễm Phong Đình cảm thấy biểu muội nói năng thực không ổn. Nhưng theo thói quan, hắn chỉ biết sùng Nhan Hương Phù, từ nhỏ đến lớn, đừng nói là la mắng, ngay cả nói hơi lớn tiếng một chút cũng chưa, nay gặp phải loại tình huống này, trong lòng mặc dù đối Dịch Vô Tình cảm thấy ngượng ngùng, nhưng lại không biết nên như thế nào ngăn lại Nhan Hương Phù nói bừa, biểu tình xấu hổ dị thường.

“Rốt cuộc có được không? Tình huống của Quân công tử không thể chậm trễ……” Giọng nữ mềm mại lặc lặc vẫn như cũ không chịu nghỉ, cứ nhắc đi nhắc lại.

“Ách — Phù muội, ngươi đừng vội, cứ để Vô Tình cẩn thận xem xét Quân công tử một cái……” Thật sự nghe không nổi nữa, Nhiễm Phong Đình uyển chuyển ám chỉ, lần đầu tiên mơ hồ cảm thấy biểu muội trong lòng của mình đối nhân xử ngoại cực kỳ thất lễ.

“Biểu ca, ta là lo lắng Quân công tử.” Có điểm hờn giận khi thấy Nhiễm Phong Đình vốn sùng mình thế nhưng không giúp mình, ngược lại nói chuyện thay nữ tử này giờ không chớp mắt này, Nhan Hương Phù có chút bức bối.

Lo lắng Quân Mặc Khiếu a — nàng một lòng chỉ tại trên người Quân Mặc Khiếu, lại chưa bao giờ nghĩ đến hắn.

Trong ngực đầy chất ý, Nhiễm Phong Đình lại phải ra về vô sự, nhỏ nhẹ trấn an, chỉ sợ làm cho nàng không vui. “Phù muội, ngươi đừng buồn, ta không phải chỉ trích ngươi……”

“Ta muốn giúp bệnh nhân giải độc, thỉnh những người không liên quan trong phòng đi ra ngoài đi!” Bỗng dưng, Dịch Vô Tình ngắt lời trấn an của Nhiễm Phong Đình, lãnh đạm yêu cầu lui ra.

Nghe vậy, vài nha hoàn nhận được ánh mắt của Nhiễm Phong Đình liền rất nhanh lui ra ngoài, trong phòng trừ bỏ bệnh nhân Quân Mặc Khiếu cùng thân là đại phu Dịch Vô Tình, chỉ còn lại Nhiễm Phong Đình và Nhan Hương Phù.

“Ngươi thật có thể giúp Quân công tử giải độc sao?” Nhan Hương Phù vẫn là có chút không tin.

Không có trả lời nghi ngờ của nàng, Dịch Vô Tình thân nhiên bổ sung, “Nhan cô nương cũng thỉnh đi ra ngoài đi!”

“Vì sao ta cũng phải ra ngoài?” Giận dữ chất vấn, khuôn mặt tuyệt mỹ có chút bất nhẫn. Nàng muốn ở thêm một lát làm bạn với Quân công tử a!

“Lát nữa, quá trình giải độc nếu làm không tốt, có khả năng đem độc chuyển đến người trong phòng, ngươi xác định muốn lưu lại sao?” Đạm thanh hỏi lại, Dịch Vô Tình thần sắc như nói Nhan Hương Phù nếu thật muốn lưu lại, nàng cũng không phản đối.

Độc tính cứ thế chuyển dời?

Nhan Hương Phù nghe vậy liền thất kinh, sắc mặt hết đỏ, hết trắng lại xanh, không ngừng thay phiên trình diễn, vừa không dám nói muốn lưu lại, lại không mặt mũi lập tức chạy trốn, nhất thời cương ở một bên, không biết nên tìm bậc thang hạ như thế nào.

Thấy thế, Nhiễm Phong Đình vội vàng thay nàng hạ bậc thang. “Phù muội, chuyện giải độc vẫn là giao cho Vô Tình đi! Ngươi về phòng trước đi, đợi Quân công tử độc giải xong, ngươi muốn ở lại bao lâu đều được, được không?”

“Đành phải như thế!” Mắt thấy có bậc thang đi xuống, Nhan Hương Phù liền đáp ứng, lập tức vội vàng vàng rời đi, bộ pháp cực nhanh, giống như có quỷ đuổi theo, rất nhanh tiêu thất bóng dáng.

“Đi thực mau!” Hứng thú nói nhỏ, Dịch Vô Tình bờ môi mơ hồ kéo ra một chút rất nhẹ, thực đậm ý cười.

Coi như là hiểu biết nàng, vừa thấy thần sắc kia, Nhiễm Phong Đình nhất thời hí mắt hoài nghi chất vấn: “Ngươi nói lúc này là gạt người đi?”

Bờ môi ý cười càng rõ, nàng không thừa nhận cũng không phủ nhận, làm Nhiễm Phong Đình càng thêm xác định hoài nghi của mình, nhất thời không biết nên nói gì mới tốt, cuối cùng, vẫn là nhịn không được cười to ra.

“Ha ha ha —” Ôm bụng cười sặc sụa, hắn cười đến khoe mắt chảy ra nước mắt. “Vô Tình, ngươi…… Ngươi rất có khiếu chọc người a— ha ha ha —”

Làm sao bây giờ? Tuy rằng Phù muội là đối tượng hắn thâm thương từ nhỏ, nhưng là — nghĩ đến về mặt cùng bộ dáng chạy trốn chết mới rồi của nàng, hắn liền nhịn không được muốn cười a!

“Đâu có!” Thần sắc không dao động, thân nhiên đáp trả, đậm nhẹ hắc một chút. “Phù muội của ngươi thật đúng là thân thiết hữu lễ, phải không?”

“Ách —” Tiếng cường tiểu liền ngừng lại, xấu hổ sờ sờ mũi. “Phù muội quả thật đối với người có chỗ thất lễ, ta thay nàng tạ lỗi với người, hy vọng người đừng để ý.”

“Quên đi!” Dịch Vô Tình tính tình lạnh nhạt, vốn không có tính so đo với người, chính là mới vừa rồi thanh âm kia cứ không ngừng nhắc đi nhắc lại bên tai thật sự rất âm ỹ, làm cho người yêu yên tĩnh như nàng không khỏi nảy ra ý xấu, cố ý dọa người.

Biết nàng sẽ không để trong lòng, Nhiễm Phong Đình không khỏi lại sang sang tươi cười, tò mò lại gần nàng, thấy nàng chậm rãi mở ra y tương, từ bên trong lấy ra một loại trái cây màu hồng tím, cho vào cối ngọc, bắt đầu giã—

“Không công bằng!” Bỗng dưng, Nhiễm Phong Đình cảm giận bất bình kháng nghị.

Không công bằng cái gì?

Động tác giã được ngừng một chút, Dịch Vô Tình giật mình, đôi mắt hơi nghi hoặc ngẩng lên nhìn hắn.

“Vì sao họ Quân có thể ăn Tử Tham Quả, còn ta mỗi lần đi đến chỗ người lại chỉ có thể ăn mấy thứ hoa hoa cỏ cỏ?” Lòng tràn đầy bi phẫn, chuyện hắn ghen tị, ghi hận Quân Mặc Khiếu lại thêm một chuyện mới.

Ngay cả cái này cũng có thể so đo?

Lạnh lùng liếc hắn một cái, Dịch Vô Tình thân nhiên lấy một hộp ngọc dài trong hòm thuốc ra, cho vào trong tay hắn, ngắn gọn mệnh lệnh, “Ăn đi!”

Cái gì a?

Nghi hoặc mở ra, khi thấy ánh vào mặt là một cái bọc đầy ấp hoa tươi trắng như ngọc, Nhiễm Phong Đình sắc mặt nháy mắt thâm đạm, bi rống, “Vì sao? Vì sao lại muốn ta ăn hoa? Người có biết hoa này thực rất đáng không? Mệnh ta khổ chỉ có thể ăn hoa đáng, họ Quân mệnh cách có vẻ quý, cho nên có thể ăn Tử Tham Quả sao?” Ô — sao lại không công bằng như vậy?

“Người biết cái gì?” Ném ra một cái mắt lạnh, Dịch Vô Tình lãnh đạm nhưng cuối cùng hảo tâm giải thích cho hắn. “Vị Quân công tử này là trúng độc âm hàn, vừa vặn có thể dùng đến Tử Tham Quả tính hóa rất thịnh đến giải độc, người lại không trung hàn độc, ăn Tử Tham Quả làm cái gì? Nếu muốn kinh mạch bạo liệt mà chết, cứ ăn hết mình đi, trong hòm thuốc của ta còn có!” Cuộc đời chưa từng thấy qua có người muốn tìm chết như vậy, cứ luôn kêu muốn ăn Tử Tham Quả.

“Ách —” Khó được nghe nàng mở miệng nhiều lời, làm hắn muốn cãi cũng không thể cãi lại, cả buổi sau, Nhiễm Phong Đình mới ngượng ngùng than thở, “Cho dù như vậy, cũng không đáng mỗi lần gặp mặt lại cho ta ăn cái thứ hoa này đi?” Hoa kia đáng đến mỗi lần ăn xong, miệng đều chát cả ngày, rất khó chịu đâu!

“Trâu ăn mẩu đụn, không biết tốt xấu!” Lắc đầu thờ dài, ngón tay chỉ vào người nào đó.

“Mãng ta là trâu?” Trùng lớn mắt, Nhiễm Phong Đình thực sự không phục. “Người nói một chút, ta chỗ nào giống trâu? Nói a! Nói a!”

Mắt to đen tròn lên trừng người, Dịch Vô Tình lãnh thanh nói nhỏ, “Âm ỹ cái gì? Ăn hết hoa là được!”

Dù bị nể, Nhiễm Phong Đình lại ngược lại cười vui vẻ, mặc dù không biết vì sao nàng cứ muốn hắn ăn cái loại hoa không biết tên này, nhưng biết nàng không có ý hại hắn, mới vừa rồi giả bộ bi phẫn lên án cũng chỉ là cố ý muốn nháo một chút mà thôi.

Rốt cuộc mặc kệ hội nam nhân râu xồm nhảm chán, Dịch Vô Tình bóp nát Tử Tham Quả, cho thêm một loại chất lỏng không rõ, thơm ngan ngọt, đem hai thứ khuấy đều, rồi mới chậm rãi đổ vào miệng Quân Mặc Khiếu, sau ra hiệu Nhiễm Phong Đình hỗ trợ đỡ người lên, nhanh chóng đôi được vết đao thương trên ngực.

“Được rồi!” Cột chắc mảnh vải, đỡ Quân Mặc Khiếu vẫn còn hôn mê nằm xuống giường, ánh mắt trong trẻo của nàng quay sang người Nhiễm Phong Đình, đạm thanh mệnh lệnh, “Cởi quần áo!”

“Oa!” Khoa trương nhảy dựng ra sau, hắn hai tay vội ôm ngực, ra vẻ thẹn thùng lên án, “Người người người — người còn muốn phi lễ người ta!” Nói xong, còn học tiểu cô nương e lệ, dậm dậm chân.

Nếu lão thiên gia thực sự xem không nổi nữa, lúc này trời nắng đánh xuống một đạo lôi, đánh chết tên nam nhân không đứng đắn này, nàng nghĩ, nàng sẽ không ngạc nhiên.

Không nói một câu, lạnh lùng giương mắt nhìn, nhìn đến hắn cũng không khỏi xấu hổ ửng đỏ mặt, Dịch Vô Tình mới rốt cục mở miệng, “Cởi đi!”

“Người làm sao biết?” Chậm rãi cởi áo, lộ ra vết thương băng bó tùy tiện trước ngực, phía trên còn thấm chút máu đỏ tươi, Nhiễm Phong Đình không hiểu làm sao nàng có thể biết hắn cũng bị thương.

“Khí huyết hư tổn hại, thần sắc khôn đốn, hít thở khó khăn, là ai cũng nhìn ra.” Lấy thuốc đặc hiệu cầm máu chữa thương giúp hắn thoa lên vết thương, Dịch Vô Tình tiếng nói mặc dù lãnh, nhưng động tác trên tay lại cực kì mềm nhẹ.

“Phù muội nàng — không nhìn ra!” Sang sang đôi mắt nổi lên một chút chất ý, hắn âm thầm cười khổ. Vô tâm, lại như thế nào nhìn ra?

Thầm nghĩ, Dịch Vô Tình không có tiếp lời, chỉ lẳng lẳng lấy vải trắng sạch sẽ băng bó miệng vết thương trên ngực. “Đa tạ!” Chờ nàng làm xong, Nhiệm Phong Đình vừa mặc áo vào, vừa mỉm cười cảm ơn.

“Ân.” Đáp nhẹ một tiếng, Dịch Vô Tình nhìn nhìn tuấn dật nam tử hôn mê trên giường, nhớ lại thái độ mới vừa rồi của Nhan Hương Phù, nhất thời cảm thấy ân ân hiểu hiểu. “Là hấn sao?”

Hiểu được ý của nàng, dù sao trước đây chỉ cần bị biểu muội làm đau lòng, nếu không phải gửi bỏ câu truyền tin thì cũng là tự mình chạy đến tìm nàng ảo não tâm sự, trong cả thế giới này, chuyện tình của hấn, nàng là người rõ ràng nhất, Nhiệm Phong Đình không khỏi xấu hổ cười khỏ, mặc dù không trả lời, nhưng đáp án đã thực rõ ràng.

Hấn!

Hai người mặc dù cá tính trái ngược, nhưng Dịch Vô Tình đối Nhiệm Phong Đình lại thật hiểu biết, thấy thần sắc này của hấn, trong lòng liền rõ ràng, lập tức ánh mắt lại quay sang Quân Mặc Khiếu nằm trên giường, đáy mắt có thật sâu thương hại.

“Thật đáng thương!” Ai — xui xẻo bị Nhan Hương Phù lừa dối, vô tội thành lòng cái đinh trong mắt của tên nam nhân bị đổ kị công tâm, thường thường phải ứng phó với phiền toái đến khiêu khích tới cửa, còn có ai so với hấn bị thảm?

“Đúng vậy! Ta thực sự rất đáng thương.” Nghĩ rằng nàng nói là mình, Nhiệm Phong Đình rất đồng ý gật mạnh đầu phụ họa, thậm chí còn khoa trương ôm ngực tỏ vẻ đau lòng, chỉ kém không nhò ra hai giọt lệ.

Hấn? Lạnh nhạt liếc mắt một cái, Dịch Vô Tình không tiếng động thở dài.

Ai — hấn là khẳng khẳng một mực, xứng đáng!

Hôm sau

Này — là chỗ nào?

Tầm mắt mơ mơ màng màng, thần chí hôn mê nhiều ngày dần dần thanh tỉnh, khi cảnh vật xa lạ ánh vào mi mắt dần dần rõ ràng hơn, Quân Mặc Khiếu không khỏi sinh ra nghi hoặc, theo bản năng định ngồi dậy, lại phát hiện thân thể mình cứng ngắc, không nhúc nhích được, miễn cưỡng động dậy một nửa thân mình, lại “Phanh” một tiếng ngã lại giường.

“Ngươi tỉnh?”

Bỗng dung, một tiếng nói thanh lãnh chợt vang lên, được hương nhẹ nhàng liền chui vào mũi, Quân Mặc Khiếu thấy bản thân được một người đỡ dậy, nhìn chăm chú một hồi thì thấy một cô nương màu da trắng nõn, tướng mạo mặc dù bình thường, nhưng có một đôi mắt đen ô trầm lại thần kỳ đứng ở bên giường, thực hiển nhiên chính là nàng ra tay nâng dậy hấn.

“Cô nương là?” Mới vừa tỉnh, đập vào mắt đều là người xa vật lạ, Quân Mặc Khiếu trong lòng tuy có điểm nghi hoặc, lại vẫn như cũ không hiện kinh hoảng, đôi mắt u lãnh không chớp mắt nhìn chăm chăm người bên cạnh.

Thông thường, các cô nương khác khi bị hấn nam tử tao nhã tuấn mỹ nhìn chăm chú, cho dù không tê dại nhuyển chân, chỉ sợ cũng mặt đỏ tim đập bỏ chạy, nhưng Dịch Vô Tình lại giống như không có cảm xúc, chỉ thần nhiên mở miệng —

“Dịch Vô Tình.” Không giải thích dư thừa, ngắn gọn báo ra tính danh trả lời vấn đề, đôi mắt đen không hiện ra một chút gọn sóng, xem xét kỹ sắc mặt hấn, ngón tay thon dài đặt lên cổ tay hấn, không nói một câu bắt đầu bắt mạch.

Cô nương này là đại phu?

Cặp mắt u lãnh khẽ neho lại, câu trả lời đơn giản cũng không hề làm Quân Mặc Khiếu hờn giận, ngược lại lẳng lẳng tùy ý nàng bắt mạch cho mình, phảng phất chuyện khi tỉnh lại đối mặt hoàn cảnh hết thảy đều xa lạ là bình thường.

Dưới ánh sáng nhu hòa, không gian trầm tĩnh an ninh, hai người tĩnh tình thanh lãnh không lên tiếng nữa, trong phòng quanh quẩn bầu không khí vừa xa lạ lại quý dị phù hợp —

Phanh!

Bỗng dung, tiếng nổ đột ngột vang lên, đánh vỡ phiến không khí dị thường an ninh này, cánh cửa bị một cái chân to đập bay ra —

“Vô Tình, họ Quân tỉnh chưa? Nếu chưa, ta không ngại dâng ra một quyền, hỗ trợ đem người đánh cho tỉnh —” Lớn giọng ồn ào vào phòng, Nhiệm Phong Đình mặc kệ bệnh nhân có tỉnh hay chưa, chỉ muốn đến làm ầm ỹ.

“Nhận được quan tâm, một quyền kia ngươi lưu trữ thưởng cho chính mình đi!” Ánh mắt lạnh lùng liếc xéo “Tiểu nhân”, Quân Mặc Khiếu thần nhiên đáp trả, tựa hồ không ngạc nhiên thấy hấn xuất hiện.

Hừ! Nghĩ cũng biết, sau khi bản thân trúng độc hôn mê, khẳng định là tên râu xồm này không cam lòng bị nói là “Tiểu nhân” đã đem hán khiêng về Nhiệm gia trang trị liệu.

Thấy hán đã tỉnh, thậm chí còn có tinh thần trào phúng mình, Nhiệm Phong Đình bỗng nhiên vọt tới bên giường, hừ giọng nhe răng cười đùa ác liệt. “Họ Quân, ở trong địa bàn của ta còn dám cùng ta đối nghịch? Ngươi chuẩn bị bị ta đùa chết đi!”

Đùa chết? Ai đùa ai còn không nhất định đâu! Đạm mặt liếc mắt một cái, Quân Mặc Khiếu từ hồ như thế nào cũng không sao, thần sắc hèn mọn nhẹ thờ ra hai chữ –

“Tiểu nhân!”

“Mẹ nó! Ta chỗ nào là tiểu nhân?” Bị đập trúng chỗ đau, Nhiệm Phong Đình tức giận đến đỏ mặt tía tai lòi rống lên. “Họ Quân, ngươi phải làm rõ ràng cho ta, độc nếu là ta hạ, ta làm sao còn dư thừa khiêng ngươi về trị liệu? Đem hai chữ kia thu hồi cho ta, bằng không chúng ta thù kết lớn!”

“Chúng ta thù không phải đã sớm kết lớn sao?” Lãnh đạm trào phúng hỏi lại, Quân Mặc Khiếu không hiểu nếu không phải đã sớm kết thù, vậy mấy năm nay vô số lần luận võ đánh cho “Lưỡng bại câu thương” tính cái gì?

“Ngươi.....” Nhiệm Phong Đình hỏa đại đang muốn lại lòi đình rít gào, nhưng mới rống ra một chữ, lại bị tiếng nói thanh lãnh u nhiên đánh gãy.

“Các ngươi cảm tình rất tốt.” Thu hồi bàn tay bắt mạch, Dịch Vô Tình chậm rãi phun ra một câu làm cho hai nam nhân ở đây đồng loạt quay đầu trừng mắt, lần đầu tiên nhất trí ý kiến –

“Ta mà cùng đàn bà này cảm tình hảo?” Giận chỉ “Đàn bà”, Nhiệm Phong Đình bi rống.

“Ta mà cùng tiểu nhân này cảm tình hảo?” Lãnh trừng “Tiểu nhân”, Quân Mặc Khiếu trào phúng.

Thoáng chốc, một phát kích động, một giọng lạnh lùng đồng thời vang lên chất vấn, lập tức lại song song giận trừng đối phương!!

“Ngươi nói ai đàn bà?”

“Ngươi nói ai tiểu nhân?”

Thấy hai người trở mặt căm tức, hết sức ăn ý, làm Dịch Vô Tình ở một bên nhìn liền hứng thú dạt dào, đôi mắt ô trâm hiện lên một tia thần nhiên ý cười.

A — ăn ý như vậy, mặc cho ai nhìn đều thấy ra cảm tình rất tốt!

“Hừ!” Tho hừ một tiếng, dẫn đầu quay mặt ra khỏi trận trừng mắt, Nhiệm Phong Đình quay sang Dịch Vô Tình quang quác oa oa kêu to, “Vô Tình, họ Quân độc đã giải hết chưa? Ta có thể đem hán ném ra Nhiệm gia trang không?” Nhanh đưa cái đình trong mắt xuất môn, miễn cho gặp một lần lại nôn một lần.

“Nếu ta thích ở lại thì sao?” Trong miệng hừ nhẹ, Quân Mặc Khiếu lại vẫn như cũ nằm trên giường, hoàn toàn không có ý định rời đi.

Không bị thương liền cút đi a! Nằm thoải mái như vậy là sao?

Nhiệm Phong Đình nhịn không được xem thường, đang muốn châm chọc khiêu khích một phen, một tiếng kinh hô mềm mại từ cửa phòng chỗ vang lên, làn gió thơm đánh úp vào mũi, mắt hoa lên, một khối thân thể vừa nùng vừa ôn nhuận đã phác tới bên giường –

“Quân công tử, ngươi rốt cục tỉnh!” Không khách khí xô Dịch Vô Tình ra, Nhan Hương Phù vội vã bày ra quan tâm tình cảm của mình, nũng nịu kiều ngừ nói: “Ngươi hôn mê mấy ngày nay, Hương Phù lo lắng vô cùng, ngày ngày bắt an, suốt ngày khăn cầu Bỏ Tát phù hộ, nay gặp ngươi bình an chuyển tỉnh, thật sự là làm cho Hương Phù an tâm không ít –”

Nàng nói tình chân ý thiết, thâm tình chân thành, không chút nào không để ý tới Dịch Vô Tình bị nàng xô một cái bị lão đảo ngã ra sau, may mà Nhiệm Phong Đình đứng ở một bên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng đỡ lấy người.

“Cẩn thận!” Cánh tay trắng kiện ôm lấy, vợ ôn định thân ảnh nhỏ nhắn, hán thân thiết khẽ hỏi: “Không có việc gì đi?”

“Không có việc gì!” Lắc lắc đầu, lập tức kinh hãi thấy mình đang tựa vào lòng hán, trái tim vốn trầm ổn bỗng dung nhảy dựng, Dịch Vô Tình lấy tốc độ khiến người kinh ngạc, lui ra lồng ngực rộng lớn ấm áp, đôi mắt thanh lãnh nhanh chóng hiện lên một chút không được tự nhiên.

“Thật có lỗi, là Phù muội không tốt, may mà không làm ngươi bị thương.” Khẽ giọng thì thầm xin lỗi chỉ có Dịch Vô Tình nghe được, Nhiệm Phong Đình không phải không nhìn thấy hành vi cử chỉ của Nhan Hương Phù, trong lòng mặc dù rõ ràng nàng sai, nhưng không cách nào nói trách cứ.

Co quắp cười cười, Dịch Vô Tình không lên tiếng trả lời, nhanh chóng chuyển mắt nhìn sang, thấy Quân Mặc Khiếu ngồi trên giường, tuần nhan không chút thay đổi, nhìn chằm chằm Nhan Hương Phù ngồi bên mép giường, lúc nàng còn thao thao bất tuyệt kiều ngôn biểu đạt thân thiết, hán rốt cục lạnh lùng mở miệng –

“Cô nương là ai? Ta và ngươi rất quen thuộc sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Phù muội — người đừng chạy a! Phù muội —”

Trong hành lang gấp khúc, Nhiễm Phong Đình lo lắng gọi người trong lòng đang ôm mặt chạy ở phía trước, mắt thấy nàng không thèm quan tâm cứ chạy vội vã, lập tức trong lòng quỳnh lên, dưới chân vận khí, thả người bay vút, chỉ trong giây lát liền vượt lên trước, đem nàng đỡ lấy, ôn nhu an ủi —

“Phù muội, người đừng buồn, đều là họ Quân không tốt —”

“Oa — biểu ca.....” Mạnh nhào vào trong lòng hắn, Nhan Hương Phù khóc lê hoa đái vũ, bi oán nước nỡ, “Hắn sao có thể quên ta? Từ ba năm trước, lòng ta chỉ có hắn, lúc nào cũng nghĩ về hắn, hắn hôm nay sao có thể nói là không nhận ra ta? Ô —”

Ô ô — tuy nói hai người ba năm trước chỉ gặp mặt một lần, nhưng anh hùng cứu mỹ nhân, tài tử giai nhân ký kết lương duyên là chuyện thực bình thường a! Nàng nghĩ Quân công tử là anh hùng, Quân công tử cũng nên nhớ nàng là mỹ nhân, không phải sao? Không nghĩ tới kết quả lại là — lại là hắn đã quên nàng, thật sự rất tổn thương!

Nghe người trong lòng luôn miệng vừa khóc vừa kể trong lòng chỉ có nam nhân khác, Nhiễm Phong Đình trái tim như bị ai bóp nghẹn, nhưng cố gượng cười an ủi, “Phù muội, người đừng khóc! Quân Mặc Khiếu là cái gì? Hắn không nhớ người lại như thế nào? Người xinh đẹp như hoa, là tiểu mỹ nhân như thiên tiên, làm sao không có thanh niên tài tử âm thầm ái mộ theo đuổi, làm gì chấp nhất hắn?”

Kỳ thật hắn chân chính muốn nói là — hắn chính là ‘Thanh niên tài tử’!

“Không có Quân công tử, ta cần thanh niên tài tử khác ái mộ làm gì?” Anh anh khóc, nàng giận dữ phát nảo hết lên.

“Những thanh niên tài tử khác cũng không kém so với họ Quân a —” Râu xồm ảo não nói thầm, Nhiễm Phong Đình rất ai oán, chỉ kém không nhảy ra tự tiện cử.

“Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Ta chỉ thích Quân công tử —” Từ nhỏ hưởng hết mọi cung chiều, được mọi người phụng trong lòng bàn tay, Nhan Hương Phù giờ phút này rốt cục nhìn không được hưởng vị biểu ca luôn sủng nể nhất, khóc lóc yêu cầu, “Biểu ca, từ nhỏ ta muốn gì, người đều nghĩ biện pháp mang tới cho ta, nay người cũng sẽ không làm cho ta thất vọng đi?”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình chỉ cảm thấy mình tựa như bị ném xuống xuống hồ băng, không muốn đối mặt với nguyện vọng của nàng, lại nhìn không được khổ run, ách thanh mở miệng, “Phù muội, ý của người là —” Không cần! Không cần giống như hắn nghĩ! Như vậy đối hắn thật sự quá mức tàn khốc.

“Phải!” Hai mắt hồng nhuận, đầm lệ nhìn khuôn mặt khó coi đến cực điểm của hắn, Nhan Hương Phù đáng thương hê hê lại vạn phần tàn nhẫn. “Ta muốn Quân công tử, người nhất định phải giúp ta có được hắn.”

Quả nhiên!

Chua xót nhắm mắt, Nhiễm Phong Đình thống khổ cơ hồ có thể hô hấp. Mặc dù không nói ra, nhưng nàng rõ ràng biết — biết hắn từ nhỏ thích nàng, trong lòng chỉ có nàng, như thế nào lại có thể tàn nhẫn như vậy, đưa ra loại này yêu cầu cho hắn?

“Biểu ca, người đối với ta tốt nhất, người nhất định sẽ giúp ta, có phải không? Có phải không?” Nắm chặt áo hắn, Nhan Hương Phù giống như một tên lãng tử đang bức cung.

“Phù muội, người đến tột cùng xem ta là cái gì?” Chậm rãi mở mắt ra, con ngươi tràn ngập chua xót nhìn chằm chằm nàng, Nhiễm Phong Đình quyết định cho dù thông khổ cũng muốn đem hết thảy làm rõ, không muốn cứ như vậy ái muội không rõ.

Hơi hơi cứng lại, bị ánh mắt thâm thúy khiến người nhìn đến hoảng hốt, Nhan Hương Phù chợt dạ chớp mắt, có ý tránh né. “Biểu ca, người nói cái gì? Ta không hiểu ý người!”

Phải! Nàng thừa nhận bản thân ích kỷ, tuy rằng yêu mến Quân Mặc Khiếu tuần mỹ, lại hưởng thụ Nhiễm Phong Đình cuồng đại yêu say đắm cùng chiều chuộng hết mực, thấy hắn muốn làm rõ đoạn ái muội cảm tình này, nàng không muốn ngay mặt trả lời, có chút không nghĩ buông tha cho loại hư vinh “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”.

Thấy nàng rõ ràng lảng tránh vấn đề, Nhiễm Phong Đình thống khổ không chịu nổi, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Phù muội luôn ái muội không rõ câu dẫn hấn, làm cho hấn giống như tuyệt vọng, lại cất giấu vô cùng hy vọng, thủy chung không thể chân chính hết hy vọng, thật sự là — phiền lòng a!

“Biểu ca —” Cẩn môi, Nhan Hương Phù hai mắt đắm lệ mơ mơ màng màng, điềm điềm đáng yêu khinh gọi, “Ngươi giận Hương Phù, chán ghét Hương Phù sao?” Nàng luôn dạng đáng thương hề hề làm nũng này nhất định có thể đã động hấn, làm hấn mềm lòng, cho nên cũng không chút nào áy náy xuất ra.

Quả nhiên, Nhiễm Phong Đình đối với u oán mâu quang của nàng hoàn toàn chống đỡ không được, chỉ có thể cười khổ, lắc đầu an ủi. “Không, ta không giận ngươi —”

Hấn, chỉ là đau lòng thôi!

Trong khách phòng, khác hấn với đôi biểu huynh muội tình cảm khúc mắc, ái muội không rõ, Dịch Vô Tình ánh mắt thanh minh nhìn nam tử lạnh lùng trên giường vừa mới làm một tuyệt sắc mỹ nhân bị tổn thương đến mức khóc bỏ chạy đi, đồng thời cũng nhận đồng dạng ánh nhìn thanh minh của hấn.

“Như thế nào?” Sau một hồi đối diện im lặng, Quân Mặc Khiếu rốt cục mở miệng trước.

“Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình, đáng tiếc!” Không có ý chỉ trích, nàng chỉ thần nhiên trần thuật sự thật.

“Lưu thủy vô tình luyện lạc hoa, hoa tránh sang một bên, vạn hạnh!” Vững vàng không dao động, lại ác độc đến cực điểm.

Lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình
Nghĩa: Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình
Xuất xứ: Tục Truyện Đăng Lục Ôn Châu Long Tường Trúc Am Sĩ Khuê Thiên Sư viết: “Lạc hoa hữu ý tùy lưu thủy, Lưu thủy vô tình luyện lạc hoa.”

Lời này vừa nói ra, đôi mắt thanh lãnh, bình tĩnh nhanh chóng hiện lên chút ý cười hứng thú, Dịch Vô Tình khó được tò mò. “Ngươi thực không nhận ra Nhan cô nương?” Nàng từng nghe Nhiễm Phong Đình nhắc tới nguyên nhân vì Nhan Hương Phù ái mộ Quân Mặc Khiếu, nên cảm thấy hấn nói “Cô nương là ai? Ta và ngươi rất quen thuộc sao?” Rất đáng hoài nghi.

Mặc dù chỉ thấy qua một lần, nhưng tuyệt sắc mỹ nhân như vậy, cho dù chỉ là một lần gặp mặt, cũng nên đủ cho vị anh hùng đã cứu mỹ nhân lưu lại ấn tượng khắc sâu.

Nếu y như tính tình vốn ngày thường đã lãnh đạm như Quân Mặc Khiếu, nếu người bên ngoài hỏi thăm thế này, tất nhiên sẽ cho rằng không nhất thiết phải trả lời nên mặc kệ, nhưng Dịch Vô Tình quanh thân phát ra trầm tĩnh, điềm điềm hơi thở, khiến hấn có loại cảm giác khó hiểu, rất quen thuộc và thân thiết, hảo cảm cứ vô lý nảy sinh, lập tức không tự giác thả lỏng tâm thần —

“Vì sao ta nên nhận ra?” Chợt nghe thấy thanh lãnh tiếng nói vang lên, hấn mới ngạc nhiên phát hiện chính mình lại theo bản năng trả lời nghi vấn của nàng.

“Nghe nói ba năm trước, ngươi từng làm anh hùng cứu mỹ nhân, ngay lúc lưu manh đùa giỡn đã giúp Nhan cô nương giải vây.” Tâm tình tốt lắm nên kể lại.

“Có chuyện này sao?” Mây kiếm nhú lại, suy tư cả buổi, thật sự không có ấn tượng gì, Quân Mặc Khiếu nhìn không được cảm thấy buồn cười. “Chuyện đã lâu như vậy, chỉ là nhắc tay chỉ lao, vội vàng một mặt cơ duyên, ai lại đi nhớ rõ?” Hấn cũng không rảnh để luôn đi nhớ chút chuyện râu ria nhảm chán như thế.

(* Chính xác! Ngay cả chuyện hôm qua ta mượn tiền bạn chưa trả chưa chắc gì ta đã nhớ, huống hồ chuyện cũ rích hồi 3 năm trước!!! *)

Nghe vậy, Dịch Vô Tình vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, có chút đồng tình mỹ nhân nũng nịu Nhan Hương Phù.

A..... Mỹ nhân phương tâm ám hệ, ai ngờ anh hùng lại căn bản đã quên không còn một mảnh, rõ ràng là thâm kích “Ta bản tướng tâm hướng minh nguyệt, nề hà minh nguyệt chiếu nương máng”, đôi biểu huynh muội Nhiễm Phong Đình và Nhan Hương Phù kỳ thật vận mệnh thực rất giống.

Không hưng trí nói lại đề tài vòng quanh Nhan Hương Phù, Quân Mặc Khiếu chuyển sang nhìn cô nương xa lạ trước mắt, nàng tuy tướng mạo bình thường, lại tản ra trầm tĩnh hơi thở, làm người ta không tự giác hạ thấp tâm phòng bị, cùng nàng nói chuyện phiếm đầy hứng thú.

“Dịch cô nương là đại phu?” Đạm thanh hỏi thăm, Quân Mặc Khiếu chưa từng nghe qua danh hào của nàng trên giang hồ.

“Không tính là đại phu, chính là hơi có chút nghiên cứu y thuật, chịu bạn bè ủy thác đến hỗ trợ giải độc.” Chưa bao giờ xem bản thân là đại phu, Dịch Vô Tình nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ngươi là bằng hữu của tiểu nhân kia?” U mặt lạnh mầu hơi hơi nhú lại, nói đến hai chữ “Tiểu nhân” còn có ý vô tình đặc biệt tăng trọng.

Thực hiển nhiên, Dịch Vô Tình nghe xong, đôi mắt trong trẻo như có chút đắm chiều nhìn hấn, bờ môi khẽ mở ra nụ cười có chút kì dị, nhàn nhạt nói: “Nhiễm Phong Đình đến tốt cùng có phải là tiểu nhân hay không, tin tưởng trong lòng là Quân công tử rõ ràng nhất.”

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu mâu quang chợt lóe, giống như nghe hiểu ý trong lời nàng, nhưng vẫn cố ý hỏi: “Dịch cô nương là có ý gì?”

Vị “Anh hùng” này xem ra rất thích ra vẻ mê hoặc, cùng người khác nói vòng vo!

Âm thầm nghĩ, Dịch Vô Tình đơn giản nói rõ. “Ta tin tưởng Nhiễm Phong Đình, lấy cá tính bằng phẳng, quang minh của hắn, cho dù tức giận như thế nào, cũng vạn vạn không có khả năng dùng độc, sử dụng đến hạ lưu thủ đoạn này. Bảo đao luôn tùy thân mang theo, cũng không khả năng để kẻ có ý đồ có cơ hội tẩm độc trên đao. Như vậy độc trên miệng vết thương của ngươi, trừ phi là lúc bị thương, chính ngươi tự tay hạ, không còn khả năng khác. Không biết ta nói như vậy có đúng không, Quân công tử?” Nói xong, nàng cảm thấy thật thú vị, cổ ý cười hỏi.

“Ha ha ha —” Bỗng dưng, tiếng cười sáng khoái, tao nhã từ bạc môi Quân Mặc Khiếu vang ra, “Vu oan giả họa” quý kẻ bị xuyên thủng, hẳn chẳng những không nỡ, ngược lại cực kì sung sướng. “Dịch cô nương, ngươi thông minh hơn tên râu xồm kia nhiều.”

“Đa tạ khách lệ!” Cười nhẹ, Dịch Vô Tình lại nói: “Kỳ thật, Quân công tử cũng không phải là chán ghét Nhiễm Phong Đình, thậm chí có thể nói là thương thức hắn, phải không?”

Lời này vừa nói ra, tiếng cười sung sướng liền im bật, khuôn mặt tuấn mỹ ả ả hiện lên một tia tức giận xấu hổ vì bị bắn trúng tâm tư, hắn lãnh xuy phản bác, “Ta khi nào thương thức tên râu xồm kia? Đừng nói chuyện cười!”

“Như thế nào là nói giỡn đâu?” Tiếng nói khinh đạm, ngôn ngữ lại sắc bén thấu triệt. “Quân công tử đáy lòng thương thức Nhiễm Phong Đình, nhưng lại chán ghét hắn những năm gần đây thường thường tìm ngươi gây chuyện phiền toái, nên mới tẩm độc lên miệng vết thương của mình, giả họa cho hắn.

“Ngươi ra kế này, thứ nhất, lấy hiểu biết của ngươi về Nhiễm Phong Đình, trong lòng rất rõ ràng hắn tuyệt không mặc kệ ngươi bị độc chết, khẳng định sẽ nghĩ hết biện pháp giúp ngươi giải độc, thay bản thân rửa sạch ‘Tiểu nhân’ ô danh; Thứ hai, chỉ cần mưu kế ‘Vu oan giả họa’ này không bị xuyên qua, trước khi hắn tìm ra ‘Hung thủ’, tất nhiên trong lòng mang áy náy, sẽ không đến tìm ngươi đòi tỉ thí, ta nói đúng không?” Mỉm cười, Dịch Vô Tình thấy hắn dám đánh bạc một cái mệnh mà âm thầm bội phục.

A — nói thật ra, vị Quân công tử này cũng là người kỳ lạ, lại có thể tin nhiệm nhân cách đối thủ một mắt một còn của mình như vậy.

Bị nói trúng tâm nhãn, Quân Mặc Khiếu có một chút nỡ, khả lại rất thương thức tâm tư sâu sắc, thâm nhuần này, trầm mặc đối diện nàng một hồi lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng, “Đừng nói cho họ Nhiễm, nếu không hẳn cứ hai ba ngày lại tìm ta gây phiền toái, thật sự đáng ghét.”

“Yên tâm, ta sẽ giữ bí mật.” Cổ nín cười, Dịch Vô Tình vẻ mặt thận trọng gật đầu. A — nói thật, nàng còn rất đồng tình hắn, hắn thật vô tội và bất đắc dĩ a.

Nghe ra trong thanh âm nàng giấu giếm ý cười, Quân Mặc Khiếu cũng không phải là bệnh miêu, lập tức thần nhiên tà liếc một cái, không nhanh không chậm triển khai phản kích —

“Tên họ Nhiễm xuân ngọc đó còn không biết tâm ý của ngươi đi?” Hừ! Mới vừa rồi nàng ngã vào lòng Nhiễm Phong Đình, hành động lấy tốc độ nhảy mất kinh người lùi lại, cùng vẻ xấu hổ chột lóc trên mặt, hắn cũng không bỏ qua, toàn xem ở trong mắt.

Oanh!

Chỉ cảm thấy trong đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, suy nghĩ nhất thời trống rỗng, làm cho Dịch Vô Tình tỉnh tỉnh bằng phẳng, không gọn sóng chột mất đi trầm ổn vốn có, thần sắc có chút bối rối, vô thức nhìn chằm chằm nụ cười “Rốt cục báo thù” đọng lại trên tao nhã bạc môi của Quân Mặc Khiếu, nghẹn họng nhìn trân trối cả buổi, mới miễn cưỡng trấn định tâm thần, tìm về thanh âm —

“Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì?” Dứt lời, xoay người chạy trời chết.

Hắn, hắn làm sao có thể biết? Làm sao có thể? Nàng vẫn nghĩ đến mình che giấu rất khá —

Tâm hoảng ý loạn, thần sắc không yên, phi nước đại trong hành lang gấp khúc, thẳng đến ngực đau, không thở ra hơi, Dịch Vô Tình mới rốt cục bước chậm lại, hừ nhuyển vô lực tựa vào cây cột sơn đỏ thờ đờ, ngón tay thon dài khẽ run xoa má, chỉ cảm thấy nhiệt năng xuyên thấu qua đầu ngón tay, thẳng truyền kia trái tim đang đập dồn dập trong lồng ngực.

Nàng biết mặt mình giờ phút này khẳng định như say rượu, nóng đỏ bừng khiến người khác chỉ cần nhìn liền biết không bình thường, nhất thời không khỏi cúi đầu, âm thầm rên rỉ thở dài —

Làm sao có thể để cho người ta phát hiện đâu? Vị Quân công tử kia quả thật tâm tư tinh tế, sâu sắc kinh người!

Chưa xót cười, Dịch Vô Tình che mặt, hít sâu mấy hơi, cố gắng làm cho tâm tình mới vừa bị xuyên thủng thoát khỏi kinh hoảng cùng vô thức, chậm rãi trầm ổn lại, thẳng đến một hồi lâu sau, nhiệt độ trên mặt rốt cục rút đi, tim đập cũng khôi phục nhịp trầm ổn ngày thường, nàng mới lại nâng lên khuôn mặt trầm tĩnh, không chút gọn sóng, nhìn không ra chút cảm xúc.

Ổn định tâm tình xong, nàng chậm rãi bước trở về khách phòng mà Nhiễm Phong Đình đã an bài cho nàng, nào biết vừa mở cửa phòng, ánh vào mi mắt chính là mặt to đầy râu của hắn.

“Ô — Vô Tình a —” Ngồi chờ trong phòng nàng hồi lâu, Nhiễm Phong Đình vừa thấy người, lập tức xông lên, tựa vào người nàng, ai oán khóc kể. “Ta thật thảm — ta thực sự rất thảm a — ô ô ô —”

Đến tột cùng là ai mới thảm đâu?

Lỗ tai cuộn cuộn không dứt tiếng khóc, Dịch Vô Tình có chút không nói gì, đóng lại cửa phòng, xoay người đi đến cạnh giường, đỡ xuống hòm thuốc, sau đó lại đi đến bàn nhỏ.

Liên tiếp chuyển vị trí, Nhiễm Phong Đình chẳng những không có bị rơi ra một bước, thân hình cao lớn ngược lại nhắm mắt theo đuôi, thiếp lên lưng nàng, đầu to buông xuống “Cố định” gắt gao tựa vào bờ vai nhỏ nhắn, tạo thành tư thế “Chim to đậu người” quái dị buồn cười, như bóng với hình.

“Ô ô — Vô Tình, ta thực thảm — thực sự rất thảm a —” Tiếng khóc vẫn còn liên tục, nhất thời nửa khắc không có dấu hiệu ngừng lại.

Dịch Vô Tình không tiếng động thờ dài, mệt mỏi ngồi xuống bàn trà.

Vừa ngồi, làm cho thân hình nàng nhất thời thấp xuống, đầu to trên vai chẳng những không bị “Bóc ra”, ngược lại dính chặt xuống theo, nam nhân phía sau triển lộ dáng người mềm mại, duy trì tư thế “Xoay người cúi đầu” buồn cười, vừa uống vừa khóc.

“Người như vậy không thấy phiền sao?” Dịch Vô Tình thực mệt thay cho hắn, bắt đầu đã rót một chén trà chuyển lên.

“Ô ô — nào có, trái tim ta giờ vết thương luy luy —” Đình đầu như dài thêm một đôi mắt, Nhiễm Phong Đình không hề chú ý, đưa tay tiếp nhận trà, vẫn như cũ duy trì tư thế “Xoay người cúi đầu” buồn cười, vừa uống vừa khóc.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình khẳng định lại là vì vị Phù muội kia của hắn, liền ngay cả hỏi cũng lười hỏi.

Nhưng mà nàng không hỏi, Nhiễm Phong Đình cũng rất muốn tìm người nói hết, thân mình di động, chân dài trèo lên băng ghế, đặt mông ngồi xuống cạnh nàng, toàn bộ động tác lưu loát liền mạch, còn đầu to cũng rất thần kỳ, thủy chung dính trên vai nhỏ, chưa hề cách ra.

“Vô Tình, người nói một chút, thiên hạ này còn có người nào tệ thảm, đáng thương hơn ta sao? Cô nương trong lòng thế nhưng muốn ta giúp nàng bắt lấy tâm nam nhân khác, thế này làm sao ta chịu nổi a? Ô —” Khóc lóc gào lên, hắn ai oán đến cực điểm, chỉ mong trái tim bị thương nghiêm trọng có thể giống như trước đây, được đến an ủi từ này, có chút lãnh đạm nhưng vẫn ôn nhu.

“Người đáng thương hơn người trong thiên hạ rất nhiều!” Lạnh lùng thản nhiên, Dịch Vô Tình hôm nay không có tâm tình an ủi, thần sắc rất là thanh lãnh. “Phiền toái đi nhìn một người bị lũ sông Hoàng Hà mà trôi giạt khắp nơi, tin tưởng người đột nhiên cảm thấy chính mình thực hạnh phúc.”

Không được đến an ủi trong mong muốn, ngược lại rước lấy lãnh đạm trào phúng, Nhiễm Phong Đình càng cảm thấy ủy khuất, bị thương khóc kể, “Ta nói cũng không phải cái loại thiên tai nhân họa bị thảm, mà là vì tình gầy yếu, đau lòng vô hạn đáng thương, người biết rõ còn cố ý trào phúng ta. Ô ô — Vô Tình, người hôm nay thực sự rất vô tình a —

Trầm mặc không nói, Dịch Vô Tình không muốn để ý hắn, tùy ý hắn lại ở trên vai mình vô lại khóc đi.

“Ô ô — Vô Tình, Phù muội đối ta thật tình chỉ như giày cũ, trong tim chỉ có tên họ Quân kia, ta mệt mỏi quá, thực khổ, thực thảm a —”

Mất thấy hắn vì Nhan Hương Phù mà không ngừng âm thầm nói hết tình thương, Dịch Vô Tình nguyên bản còn có thể kiềm giữ tính tình không nói một câu, nhưng theo thời gian chậm rãi trôi qua, đến nửa canh giờ sau, mà hắn vẫn còn trên vai mình thân bị thương tổn, hơn nữa tình cảm ẩn sâu mới vừa bị Quân Mặc Khiếu trắng trợn khơi mào, nỗi lòng còn chưa hoàn toàn bình phục, lại phải nghe hắn không ngừng nói hắn đối Nhan Hương Phù “Ta bản tướng tâm hướng Minh Nguyệt, nề hà Minh Nguyệt chiếu nương máng”, rốt cục, nàng chịu không nổi, đột ngột đứng lên —

“Oa —”

Đầu to vốn còn ở trên vai nhỏ, lại bị cú đứng dậy không hề báo trước làm bị đâm, phát ra thê lương kêu thảm thiết. Nhiễm Phong Đình đau đến hai mắt nhắm lại, nhìn thần sắc lạnh như băng của nàng, bị phản oán giận, “Vô Tình, người làm gì? Ta mặc dù thân cường thể tráng, nhưng là làm bằng thịt a, cũng biết đau a!”

“Đi ra ngoài!”

“Sá? Người nói cái gì?” Nghĩ đến mình nghe lầm, Nhiễm Phong Đình có chút há hốc mồm.

“Đi ra ngoài!” Mặt lạnh lùng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hắn, Dịch Vô Tình lạnh như băng nói, tiếng nói không nặng nề vang, lại rõ ràng dị thường.

“Đi?” Kinh ngạc kinh nghi một tiếng, Nhiễm Phong Đình không hiểu nguyên nhân nàng vì sao thình lình biến ra sắc mặt lạnh lùng, trong lòng lại kinh hãi không thôi, thật cẩn thận định mở miệng hỏi thăm: “Vô Tình —”

“Đi ra ngoài!” Ngay cả nghe cũng không nghe, con giận bùng nổ, trên mặt Dịch Vô Tình như đông kết một tầng băng sương, dưới tiếng nói thanh lãnh ẩn dấu vô tận lửa giận. “Người nếu không đi, ta đi!”

“Hào hào hào, ta đi ra ngoài! Ta đi ra ngoài!” Sợ tới mức nhảy dựng lên, Nhiễm Phong Đình như bị quỷ đánh, tông cửa xông ra, chỉ sợ nàng thực sự trở mặt chạy lấy người.

Thoáng chốc, chợt nghe “Phanh” một tiếng, cửa phòng cấp gắt gao đóng lại, nam nhân trong lòng không hiểu ra sao, giọng nói lại tự động nhận sai, ủy khuất ở ngoài cửa lập bắp vang lên:

“Ách — cái kia — Vô Tình, nếu ta có nói sai hoặc làm sai cái gì chọc giận ngươi, ngươi — ngươi nói thẳng là được, ta chịu tội với ngươi, ngoan ngoãn đứng cho ngươi đánh chửi cũng không sao, chính là trăm ngàn đừng không để ý tới ta a —” Ô — mặc dù không biết chính mình chỗ nào chọc nàng không vui, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tức giận hẳn như vậy kể từ khi hai người quen biết tới nay, mặc kệ như thế nào, dù sao trước xin lỗi là được.

Trong phòng, nghe thấy tiếng hắn ăn nói khép nép, cầu xin tha thứ không ngừng truyền đến, Dịch Vô Tình đầu tiên là giật mình, lập tức cảm thấy vừa sợ vừa giận bản thân nhất thời không khống chế được, tâm tình vốn thanh minh nay lại càng thêm tâm phiền ý loạn —

Hắn kỳ thật cũng không sai, cần gì phải ủy khuất chính mình đến xin lỗi? Như vậy có vẻ giống như nàng trong lòng hắn là cỡ nào trọng yếu, thật sự là — thật sự là phiền đã chết!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hôm sau, sáng sớm tinh mơ, Dịch Vô Tình đi vào phòng Quân Mặc Khiếu, lấy một nửa Tử Tham Quả, điều phối thành giải dược cho hắn ăn vào, giải trừ dư độc cuối cùng trong cơ thể.

Nhận giải dược, một ngụm uống cạn chất lỏng thơm ngát, Quân Mặc Khiếu tàn độc cơ hồ đã giải trừ hết, kể từ ngày hôm qua tỉnh lại, tinh thần và thể lực khôi phục tốc nhanh chóng với độ kinh người, nay có thể nói là khí thanh thần lãng, hiên ngang bất phàm, thần sắc bệnh hoạn mấy ngày trước đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

“Độc trong cơ thể ngươi đã giải hết, không có việc gì.” Đơn giản báo cáo tình huống, nàng cúi đầu nhanh chóng sửa sang lại hòm thuốc, thần sắc mặc dù trầm tĩnh lãnh đạm như ngày thường, nhưng đôi mắt đen lại ẩn ẩn lộ ra sốt ruột muốn rời đi.

“Đa tạ!” Gật gật đầu, Quân Mặc Khiếu liếc nàng một cái, mở miệng nói: “Ngươi yên tâm đi! Ta sẽ không nói cho hắn.”

Nghe vậy, động tác trên tay Dịch Vô Tình dừng một chút, lập tức nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng mỉm cười, “Cám ơn.” Cái này, nàng cuối cùng có thể nhẹ nhàng thở ra.

Cảm nhận nàng đã thực sự từng tâm, Quân Mặc Khiếu nhìn không được khẽ xuy một tiếng, xấu tính nói: “Nói thực ra, ánh mắt của ngươi thực kém!” Thế nhưng lại coi trọng tên xuẩn Nhiễm Phong Đình!

“Nếu nói như vậy, ánh mắt các hạ cũng cao không đến đâu a!” Đậm cười phản bác, Dịch Vô Tình so với hắn là người tám lạng kẻ nửa cân, dù miệng hắn không thừa nhận, nhưng vẫn là thật tình thương thức Nhiễm Phong Đình, không phải sao?

Nghe ra ý trong lời nàng, Quân Mặc Khiếu không khỏi liếc một cái xem thường, đang muốn ra sức phủ nhận, bỗng dưng —

Phanh!

Tiếng đá cửa vang dội lại vang lên, nhân vật trong đề tài — Nhiễm Phong Đình — uy phong đi vào, vừa thấy Dịch Vô Tình, hắn lập tức toét miệng cười lấy lòng, thật cẩn thận nói: “Vô Tình, mới vừa rồi ta tìm không thấy ngươi, nghĩ là trước ngươi hẳn là tới trị liệu cho họ Quân, một đường tìm lại đây, quả nhiên ngươi thực ở chỗ này.”

Ai nha nha! Hôm qua không biết chỗ nào chọc giận vị hồng nhan tri kỷ này, bị nàng lạnh lùng đuổi ra phòng, hại hắn phiền não cả đêm, lo lắng đến không ngủ được, vốn định sáng sớm đến cầu xin nàng tha thứ, ai ngờ đến lại không thấy ai, thế nên mới sát đến đây tìm ngươi.

Tự thấy hôm qua mình bỗng dưng nổi giận vô cớ, Dịch Vô Tình nhất thời có chút xấu hổ, lại không kéo mặt xuống được, chỉ có thể cường trang trấn định, lãnh nghiêm mặt hỏi: “Tìm ta làm gì?”

Ách — hảo lãnh đạm, hay là nàng giận còn chưa tiêu?

Vừa nghĩ đến loại khả năng này, Nhiễm Phong Đình càng lo lắng, thêm một cái cười đề phòng “Không có gì! Chính là muốn hỏi một chút xem ngươi có khiếm khuyết cái gì không, để ta cho hạ nhân đi chuẩn bị.” Đáng giận! Ở trước mặt họ Quân, hắn không kéo mặt xuống được, đành phải chờ đi ra ngoài mới hảo hảo hướng nàng ăn nói khép nép, nhận sai đền tội, hỏi một chút xem đến tội cùng là mình chỗ nào chọc nàng phát giận.

“Không có, hơn nữa cũng không cần!” Lạnh lùng cự tuyệt, nàng thần sắc không dao động nói: “Độc trong cơ thể Quân công tử đã giải, đã không cần ta phải hỗ trợ, ta cũng nên cáo từ, lát nữa liền lập tức khởi hành.”

“Đi? Ngươi, ngươi phải đi?” Bị quyết định bất thành linh của nàng cấp dọa, Nhiễm Phong Đình gấp giọng giữ lại “Vô Tình, ngươi khó có dịp xuất cốc một chuyến, nếu đã đến làm khách trong đi Nhiễm gia trang, há có thể không lưu thêm một đoạn thời gian, để ta còn chiêu đãi ngươi một phen?”

“Không được!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình liền cự tuyệt, thầm nghĩ mau mau trở lại cuộc sống một mình trong u cốc, tiếp tục những ngày thanh tĩnh vô lo.

“Nhưng là —” Nhiệm Phong Đình không chịu buông tay, còn muốn giữ lại, nào biết lại bị một tiếng nói thanh lãnh đánh gãy.

“Như vậy càng tốt! Thân mình ta đã không còn trở ngại, ở lại nơi này chỉ lại thêm chướng mắt, không bằng cùng cô nương đi một đoạn đường, hộ tống nàng an toàn trở về, cũng là để biểu lộ cảm kích trong lòng.” Bạc môi gọi lên một chút quý dị cười, Quân Mặc Khiếu xưa nay luôn đi đâu làm gì chỉ có một mình, nhưng lại chủ động muốn hộ tống ân nhân cứu mạng.

Hộ tống nàng trở về? Không cần a!

Mây liễu khẽ nhú, Dịch Vô Tình còn không kịp mở miệng khéo léo từ chối, chợt nghe tiếng hô kinh người tiếng hô vang lên —

“Không được!” Tiếng hô như sấm, Nhiệm Phong Đình hồn hển thay Dịch Vô Tình cự tuyệt.

“Vì sao không được?” Lãnh xuy hỏi lại, tựa hồ cố ý muốn trêu chọc người nào đó, Quân Mặc Khiếu trào phúng nói: “Dịch cô nương cũng chưa nói gì, xin hỏi Nhiệm thiếu trang chủ lấy thân phận gì thay nàng cự tuyệt?”

“Lấy, lấy, lấy — lấy ta là tri kỷ của nàng!” Rốt cục nghĩ ra một cái lý do, hần hợp tình hợp lý quát: “Huống hồ, dọc đường nguy hiểm nhất chính là ngươi!” Hừ! Ai biết họ Quân nửa đường có hay không nảy sinh tà tâm, đối Vô Tình làm ra chuyện nhân thần cộng phần gì?

Nghe ra ý tại ngôn ngoại, nhân cách bị chịu ô nhục, Quân Mặc Khiếu nguy hiểm nheo lại mắt. “Tiểu nhân, ngươi lời này có ý gì? Nói rõ ràng cho ta!”

“Đàn bà, chính là ý mà ngươi nghĩ! Còn có, độc không phải ta hạ, đem hai chữ tiểu nhân nuốt trở lại cho ta!” Con mẹ nó! Tên đàn bà đáng chết luôn miệng kêu tiểu nhân tiểu nhân, còn càng kêu càng dễ gọi, thật sự đáng giận.

“Đem hai chữ ‘đàn bà’ thu hồi cho ta!” Lại bị “Đàn bà” đốt lên con tức, Quân Mặc Khiếu rút kiếm ra.

“Ngươi trước nuốt hai chữ ‘tiểu nhân’ cho ta!” Không cam lòng yếu thế, bảo đao cũng ra khỏi vỏ.

Thoáng chốc, hai cái đại nam nhân tròn mắt trừng nhau, trong giây lát song song tranh nhau phóng ra khỏi phòng, tiếng đao kiếm giao đấu liền kịch liệt vang lên. Đến khi Dịch Vô Tình đuổi theo ra, chỉ thấy hai người đã ở trong viện đấu võ, nhất thời không còn gì để nói.

Ai — xem ra lại sắp lưỡng bại câu thương, vẫn là đi chuẩn bị thuốc trị thương trước thôi!

...

“Oa — đau, đau, đau a —” Tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang lên, nam nhân mặt râu xồm hoàn toàn mất đi khí khái hùng tráng, uy vũ nên có, khốc lóc cầu xin, “Vô Tình, ta cũng là do cha mẹ sinh dưỡng, lúc đau cũng sẽ đau, ngươi nhẹ tay chút — nhẹ chút a —”

“Đã biết thân thể là do cha mẹ ban cho, còn động bất động liền đem đi phá hoại?” Lạnh giọng trách mắng, Dịch Vô Tình cố ý tăng thêm lực, trát được lên miệng vết thương mới trên ngực hần một cái.

“Oa —” Tiếng khóc thét thê lương như giết heo lại vang lên, Nhiệm Phong Đình đau đến rút cục cố gắng hiện ra hai khóa nam nhi lệ trên quý, hai mắt đầm lệ lưng tròn bị phản lên án, “Ồ — ta chỉ biết ngươi đối tốt với họ Quân thôi!”

Nàng đối tốt với Quân Mặc Khiếu?

Dịch Vô Tình sùng sốt, mây liễu nhú hết mức, “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

“Vốn là vậy mà!” Cầm giận bất bình, hần đưa ra bằng chứng. “Mới vừa rồi ngươi chữa thương cho họ Quân thật mềm nhẹ, làm như sợ hần chịu đau chịu khổ. Còn hiện tại lại đối ta thật hung dữ, hoàn toàn không biết nương tay!” Ô — họ Quân đã cầu mất tim Phù muội, hiện tại còn muốn cướp hồng nhan tri kỷ của hần sao? Không có thiên lý a!

Nàng sỡ dĩ trách cứ hần, cố ý mạnh tay để hần ai ai kêu đau, là vì xem hần là người một nhà, muốn hần nhớ rõ giáo huấn, đừng cứ động bất động lại đem bản thân nơi nơi bị thương, hoàn toàn xuất phát từ một thật tình. Về phần Quân Mặc Khiếu, thì chính là chăm sóc bình thường của một người hành y đối với người bị thương thôi! Nếu hần cho rằng như vậy nghĩa là nàng đối xử với Quân Mặc Khiếu tốt hơn, nàng cũng không có để nói.

Một phen khổ tâm bị xuyên tạc, Dịch Vô Tình giận tái mặt, không thèm nói thêm cái gì, nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương, quấn kín vải, liền đứng dậy rời đi.

Ách — nàng lại phát giận sao?

Kinh sợ nhìn sắc mặt nàng bỗng nhiên đông lạnh, Nhiệm Phong Đình vội vàng giữ chặt nàng, trong lòng run sợ hỏi thăm: “Vô Tình, ngươi tức giận sao?”

Không có trả lời, nàng mặt lạnh lùng nói: “Ngươi nghĩ tạm đi!” Dứt lời, định bỏ ra bàn tay to đang nắm chặt cổ tay mình, lại làm như thế nào cũng không như nguyện, không khỏi càng thêm tức giận.

“Buông tay!” U lãnh con người giận dữ trừng, Dịch Vô Tình cao giọng.

“Không buông!” Biết nàng thực sự giận, nhớ tới hôm qua nàng cũng đột nhiên tức giận, Nhiễm Phong Đình bỗng dưng hoảng hốt, rất sợ nàng từ nay về sau không thêm để ý mình, lập tức không khỏi gấp gáp đến độ liên thanh kêu, “Vô Tình, người đừng giận ta! Ta có chỗ nào làm người không vui, người muốn đánh ta, mắng ta đều được, chính là đừng bỏ mặc ta —” Vừa nói, vừa kích động cầm lấy tay nàng đánh chính mình.

Nghĩ rằng làm như vậy, nàng sẽ hết giận sao?

Đối với bộ dạng xuẩn ngốc này của hắn, Dịch Vô Tình trừ bỏ không nói gì, không khỏi lại cảm thấy buồn cười, hơn nữa cũng thực sự nhìn không được, bật cười ra.

“Người không giận ta?” Vừa thấy nàng cười, Nhiễm Phong Đình rốt cục dừng lại hành vi ngu xuẩn, thật cẩn thận bồi cười.

“Ta tức giận thì liên quan gì tới người?” Trong giây lát thu liễm ý cười, nàng khôi phục vẻ trầm tĩnh vốn có, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh: “Người chỉ cần quan tâm Phù muội của người là đủ rồi.”

Nghe thấy thế, biết cảm xúc nàng đã qua, lại khôi phục bộ dáng dĩ vãng mình quen thuộc, Nhiễm Phong Đình rốt cục có tâm tình nói giỡn, lập tức giả vờ giả vờ rung đùi đắc ý nói: “Không thể nói như vậy! Trừ bỏ quan tâm Phù muội, ta cũng thực quan tâm hồng nhan tri kỷ của ta a!”

Nghe vậy, đáy mắt Dịch Vô Tình nhanh chóng hiện lên một chút mất tự nhiên khó có thể phát hiện, cổ tay nhẹ nhàng gãy ra khỏi lòng bàn tay hắn, cả buổi không lên tiếng.

“Vô Tình —” Thật cẩn thận, hắn thử kêu to.

“Àn?” Mắt quay sang chỗ khác không nhìn hắn, chỉ nhẹ giọng đáp lại.

“Người thực không thể ở lâu chút nữa? Là ta chỗ nào chiều dài không chu toàn, hay là chỗ ở trong Nhiễm gia trang không thoải mái?” Thu hồi tâm tình vui đùa ảm ỉ, hắn rốt cục nghiêm túc hỏi.

Bởi vì xem nàng là hồng nhan tri kỷ, Nhiễm Phong Đình trong lòng thực hy vọng nàng có thể ở thêm vài ngày, phải thực chiều dài, để nàng có cảm giác như ở nhà.

“Không phải, người đừng nghĩ nhiều!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình thản nhiên nói: “Ta chỉ là quen sống ở núi thanh tĩnh, muốn mau chút trở về thôi.”

Thì ra là thế!

Gật gật đầu, Nhiễm Phong Đình vẫn không muốn buông tha. “Để ta an bài một nơi thanh tĩnh cho người, cũng không để hạ nhân đến quấy rầy, cam đoan trong khoảng thời gian người ở tại Nhiễm gia trang, chỉ có ta đi tìm người, như vậy được không?”

“Không tốt!” Không chút do dự cự tuyệt, nàng âm thầm cười khổ.

Ai — hắn không hiểu! Dĩ vãng hắn mấy tháng mới đến thăm nàng một lần, ở lại hai ba ngày liền rồi đi, phương thức gặp gỡ nhẹ nhàng như vậy mới khiến nàng có thể bảo trì tâm hồn bình tĩnh. Còn ở Nhiễm gia trang lại khác, lúc nào cũng nghe hắn nói hết tình cảm, ngày càng rõ ràng rất đau sùng Nhan Hương Phù, điều này làm nàng chậm rãi bắt đầu ức chế không được, tâm tình càng dập dờn bồng bềnh, dần dần có cảm giác chua xót.

Nhiễm gia trang đối nàng mà nói, là nơi quấy nhiễu tình cảm của nàng, thật sự không nên ở lâu a!

“Vì sao?” Không hiểu tâm tư phức tạp của nàng, Nhiễm Phong Đình bị cự tuyệt cảm thấy thật tổn thương.

“Bởi vì cho dù người bên ngoài không đến ảm ỉ ta, khả năng vẫn là sẽ đến, rất đáng ghét.” Tà nghề một cái, nàng có ý chế nhạo, đem chân chính nguyên nhân nhẹ nhàng lướt qua.

Không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, Nhiễm Phong Đình ôm ngực, diễn một bộ bị chịu đả kích, bị phẫn lên án, “Thế nhưng ghét bỏ ta? Ô — tâm tính thiện lương của ta thật đau a —”

Lại diễn tuồng!

Sớm thành thói quen hắn mỗi khi chỉ có hai người sẽ xuất hiện bộ dạng bà tám, Dịch Vô Tình lạnh lùng liếc mắt, căn bản là mặc kệ.

“Ô ô — ta bản tướng tâm hướng minh nguyệt, nề hà minh nguyệt chiếu xuống máng a —” Khoa trương đập đập giường, vô cùng đau đớn, bị tuyệt đến cực điểm.

“Những lời này có vẻ thích hợp nói cho Phù muội của người nghe.” Không có chút thương hại tâm, lạnh lùng ở hắn ngực bỏ thượng một kiếm.

“Ách —” Khoa trương khóc lóc thoáng chốc ngưng lại, Nhiễm Phong Đình đưa lên hai ánh mắt ai oán đến cực điểm. “Vô Tình, người thực sự biết đâm vào chỗ đau, rất độc ác!”

“Đâu có!” Thần sắc không dao động, đôi mắt thanh lãnh lại có khe khẽ chất ý.

Bị phần trùng mắt, lại không chiếm được chút nhỏ xíu phản ứng nào của nàng, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể sờ sờ mũi, quay lại chính đề. “Thực không muốn ở lâu thêm chút nữa?”

“Không được!” Lòng đã định ra, nàng sẽ không sửa đổi.

“Vậy để ta hộ tống ngươi trở về!” Gật gật đầu, nếu nàng không muốn ở lâu, Nhiễm Phong Đình cũng không thể miễn cưỡng.

“Sá?” Kinh ngạc hô nhỏ, Dịch Vô Tình vội vàng lắc đầu. “Không, không cần –”

“Vì sao không cần?” Lại tròn mắt to ra trùng, hắn có chút bất mãn. “Chẳng lẽ ngươi tình nguyện để họ Quân hộ tống, cũng không muốn ta?” Nếu thật sự là như vậy, thì hơi quá đáng!

“Không phải!” Nghe ra hắn có chút tức giận, Dịch Vô Tình nhẹ giọng giải thích, “Ta có thể tự mình trở về, không cần các ngươi hộ tống –”

“Không được!” Một ngum đánh gãy lời nàng còn chưa nói hết, Nhiễm Phong Đình gấp gáp kêu lên: “Chính ngươi một thiếu nữ tử hành tẩu bên ngoài, nếu trên đường gặp phải ác nhân thì làm sao? Không được! Không được! Vẫn là để ta tự mình đưa ngươi trở về mới an tâm.”

“Có cái gì an tâm? Ta không tự mình một người bình an đến Nhiễm gia trang sao?” Nheo nheo mi mắt, không hiểu hắn đang lo lắng cái gì.

“Lúc ấy là do thời gian cấp bách, tình thế nào cũng chỉ có thể một mình ngươi đến, nhưng hôm nay thì khác, ta vạn vạn không có khả năng lại mạo hiểm cho ngươi một mình hành tẩu bên ngoài.” Mặt mày nghiêm túc, hắn phi thường kiên trì.

Giật mình, Dịch Vô Tình có chút kinh ngạc thấy hắn kích động. “Nhưng là trên người ngươi có thương tích –”

“Bị thương da thịt thôi, chẳng lẽ ngay cả hộ tống ngươi cũng làm không nổi sao? Ta không đến mức chiều chuộng như vậy!” Trực tiếp bác bỏ nghi ngờ của nàng.

Thực ngoan cố!

Cười khổ thầm nghĩ, Dịch Vô Tình thở dài. “Tùy ngươi!” Nàng thật sự không tinh thần cãi với hắn a!

Thấy nàng rốt cục đáp ứng, Nhiễm Phong Đình vui sướng nở nụ cười, đang muốn nhân thời cơ này hỏi xem nàng hôm qua vì sao lại giận, thì nghe bên ngoài ồn ào truyền đến –

“Thiếu trang chủ, không tốt — không tốt a —” Thất kinh thét chói tai, một gã hạ nhân nghiêng ngả lão đảo chạy vào phòng, suýt chút nữa là hét hơi.

“Ta đang êm đẹp, chỗ nào không tốt?” Trùng mắt nhìn gã hạ nhân đang hoang mang rối loạn, Nhiễm Phong Đình thấy mình bị rửa thật sự bất đắc dĩ.

“Thiếu trang chủ, tiểu nhân không phải rửa ngươi, mà là trang chủ và phu nhân đã trở lại —” Thở hồng hộc bẩm báo.

“Trở về cũng cần gà miêu tử quý kêu?” Nhiễm Phong Đình nhin không được giấu cợt. Hắn biết song thân xuất ngoại dạo chơi đã lâu, nay trở về, đương nhiên nên làm náo nhiệt một phen, nhưng cũng không cần kích động như vậy đi?

“Nhưng là trang chủ bị trúng kịch độc, nay đã hôn mê bất tỉnh, mệnh ở sớm tối a!” Thở phì phò, hạ nhân rốt cục đem tin tức quan trọng nhất rống lên.

“Cái gì?” Khiếp sợ lùi rống, Nhiễm Phong Đình bỗng nhiên đứng lên, lòng tràn đầy không dám tin, vội chạy đến xem, chân bước vội vã đang sắp bước ra khỏi phòng, như chợt nghĩ đến cái gì, hắn mạnh quay đầu nhìn về phía Dịch Vô Tình.

Hiểu được thỉnh cầu trong ánh mắt hắn, Dịch Vô Tình nhẹ nhàng gật gật đầu, xách hòm thuốc đi theo bước chân lo lắng của hắn, trong lòng không khỏi âm thầm thở dài –

Ai — đầu năm nay trúng độc sao lại dễ dàng như vậy a? Xem ra là nay mai đi không được!

Tĩnh Tư Viện – nơi ở của Nhiễm gia trang chủ và phu nhân, giờ phút này một chút cũng không tĩnh tư, đầy tiếng nói chuyện nho nhỏ đầy lo lắng, những người hầu vội vàng vàng qua lại hỏi thăm, không khí trầm ngưng ép tới lòng người bất an, tui cười hoàn toàn biến mất, trên mặt đầy mây đen mù sương.

Cảnh tượng ngưng trọng khiến Nhiễm Phong Đình mới vừa bước vào sân, cũng cảm thấy trầm xuống –

“Thiếu trang chủ, ngài rốt cục đến đây!” Vài tên hạ nhân vừa thấy hắn xuất hiện, lập tức vội ra tiến đón, gấp giọng bẩm báo, “Trang chủ hắn không tốt —”

“Ta biết!” Bước hân vội vã không ngừng lại, hắn vừa đi vừa hỏi: “Cha nương ta đâu?”

“Ở bên trong phòng, phu nhân đang chiếu cố trang chủ —”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình nôn nóng bước nhanh hơn, liền nghĩ đến Dịch Vô Tình không biết có đuổi kịp không, vội vàng quay đầu lại, đã thấy thân ảnh tĩnh tế của nàng theo sát ở phía sau, khi thần sắc trầm tĩnh kia ánh vào mắt, không biết vì sao, nỗi lòng bất an lại lắng đọng, an ổn xuống.

Phảng phất nhìn ra đáy lòng hẩn bất an, Dịch Vô Tình bờ môi nhẹ nhàng cười, nhẹ giọng trấn an, “Đừng lo, ta sẽ cố hết sức!”

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình mới nở nụ cười, đáy mắt đầy sự tín nhiệm. “Ta biết.” Cho đến giờ phút này, hẩn mới nhận ra, nàng — đối hẩn lại có tác dụng đại đại yên ổn như thế.

Không biết nụ cười trầm tĩnh, bình yên của mình có sức ảnh hưởng với hẩn, Dịch Vô Tình nhẹ giọng thúc giục, “Còn đứng đó làm cái gì? Còn không mau đi?”

“Àn.” Vội vàng gạt đầu lên tiếng trả lời, Nhiễm Phong Đình lại dẫn nàng nhanh chóng hướng vào trong.

Chỉ chốc lát sau, hai người đi vào nội thất, thấy một mỹ phụ trung niên lo lắng ngồi ở bên giường, bàn tay mềm ôn nhuận như ngọc gắt gao nắm lấy bàn tay to của nam nhân đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường; Nhan Hương Phù hẩn là sớm nghe tin mà đến, đang ngồi ở một bên.

“Nương!” Kêu to một tiếng, Nhiễm Phong Đình vội đi vào bên giường, đến khi nhìn ra người trên giường chính là phụ thân, vốn là ngọc thụ lâm phong, tiêu sái không câu nệ, giờ phút này sắc mặt lại ảm ảm hắc hắc, hơi thở nặng nề, hẩn tức giận truy vấn: “Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Ngài cùng cha không phải là êm đẹp dạo chơi, như thế nào về nhà lại ra cảnh tượng này? Là ai đã hạ thủ?”

“Phong Đình!” Nghe tiếng nói quen thuộc của con vang lên, Nhiễm phu nhân liền quay người đứng dậy, tâm tình ưu phiền sau nhiều ngày giống như rốt cục tìm được chỗ dựa, nắm chặt con trai yêu, hốc mắt đỏ lên, nghẹn ngào nói. “Cha người hẩn — cha người —”

“Nương, ngài đừng hoảng hốt, đừng nóng vội, chậm rãi nói!” Vội vàng ôn nhu trấn an mẫu thân, Nhiễm Phong Đình rất rõ tật xấu của mẹ hẩn, ngày thường cá tính luôn gọn gàng quyết đoán, nhưng chỉ cần gặp phải chuyện của cha, đầu óc khôn khéo thế nào cũng biến thành tương hồ.

“Nói đi nói lại, đều là khối da mặt trâu hoa ghẹo nguyệt kia chọc họa!” Hồng hồng đôi mắt, Nhiễm phu nhân hẩn hẩn tức giận mắng.

Liên quan gì đến khuôn mặt của cha a?

Cảm thấy hết sức mơ hồ, Nhiễm Phong Đình đang muốn hỏi rõ ràng, lại nghe tiếng mẫu thân ai oán vang lên!!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

“Hai tháng trước, ta cùng cha người đến Miêu Cương dạo chơi. Người cũng biết miêu nữ đa tình, cha người tuy có tuổi, nhưng khối da mặt kia rất tuần tú, lại bảo dưỡng thích đáng, nên liền bị một công chúa Miêu tộc coi trọng mắt, ép cha người làm Phò mã. Cha người đương nhiên không thể đáp ứng, công chúa Miêu tộc trong lòng uất hận, hạ Miêu Cương kì độc cha người, nói cái gì, nhân lưu mệnh cũng lưu, người đi mệnh ô hô.”

Quả nhiên là da mặt chọc họa!

Vốn tưởng rằng là cừu gia hạ thủ, không đoán ra là miêu nữ cướp nam nhân. Nhiễm Phong Đình biết được chân tướng sau, thật không còn gì để nói, lại hiểu rõ loại chuyện cầu huyết này thật đúng rất có khả năng phát sinh, dù sao từ nhỏ đến lớn, hẩn đã gặp qua không ít nữ nhân bị khuôn mặt kia của cha câu hồn, tìm tới cửa định dùng chiêu hoành đao đoạt ái, chiếm vị trí Nhiễm phu nhân!

(* hoành đao đoạt ái: dùng biện pháp mạnh, bạo lực để chiếm tình yêu *)

“Nương, ngài cứ đem cha để lại Miêu Cương, làm Phò mã Miêu tộc đi cho rồi!” Nhịn không được bất hiếu nói thầm.

“Nếu đem tặng cha người cho nữ nhân khác, ta thà để hẩn đi đòi nhà ma, cùng lắm thì ta lo xong hậu sự cho hẩn lại đi tìm hẩn.” Hai mắt đỏ mọng to, đối với Nhiễm phu nhân mà nói, việc đem vị phu quân cho người ta, chỉ có bốn chữ — không có khả năng!

“Phải đấy! Biểu ca, người sao có thể nói muốn đem dưỡng để lại Miêu Cương đâu?” Ngồi ở một bên, Nhan Hương Phù mở miệng hát đệm trách cứ.

“Vô luận như thế nào, ta là ngàn dặm xa xôi đem cha người đã trở lại, cha người trên người hiện trúng kịch độc, nên nhanh nhanh thỉnh danh y đến xem, nếu thực xảy ra chuyện gì bất trắc, ta cũng sẽ theo hẩn mà đi.” Hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn vị phu quân nằm im trên giường, Nhiễm phu nhân gấp đến độ vội thúc giục. “Phong Đình, người mau mau đi thỉnh danh y, đừng kéo dài thời gian thêm nữa, ta nghĩ cha người không chống đỡ được bao lâu —”

“Nương, ngài đừng nóng vội, danh y còn không phải đã đến đây!” Nhiễm Phong Đình đem phía sau Dịch Vô Tình kéo ra trước mặt mẫu thân.

“Danh y?” Nhiễm phu nhân sừng sốt, không biết vị cô nương lạ mặt, khí chất trầm tĩnh trước mắt này là người phương nào. “Phong Đình, vị này là?”

“Nương, nàng là bạn tốt của ta, tên là Dịch Vô Tình, y thuật thực cao siêu; Vô Tình, đây là nương của ta.” Vội vàng thay hai người giới thiệu.

“Nhiệm phu nhân hảo!” Lễ phép thăm hỏi, Dịch Vô Tình thế này mới nghiêm túc hỏi: “Có thể để ta xem tình huống của Nhiệm trang chủ sao?” Đôi mẹ con này tán gẫu hoài không dứt, đem bệnh nhân quan trọng nhất đẩy sang một bên, thực làm cho người ta hoài nghi bọn họ lo lắng là thật hay là diễn trò?

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Vừa nghe nói nàng y thuật cao siêu, Nhiệm phu nhân cũng không cần nghĩ xem con khi nào quen biết cô nương như vậy, lập tức vội vàng tránh ra, để nàng tiến lên khám cho phu quân.

Đến bên giường, Dịch Vô Tình cẩn thận xem xét sắc mặt ám đen của Nhiệm trang chủ, lại bắt mạch hồi lâu –

“Rốt cuộc có được không? Ta thấy vẫn là đi thỉnh danh y trong thành đến, đừng để chậm trễ bệnh tình của dưỡng–” Đứng ở một bên, Nhan Hương Phù lại giờ tỉnh tỉnh, trong lòng vẫn mãnh liệt nghi ngờ bản sự của Dịch Vô Tình.

“Phù muội, ngươi trước để Vô Tình xem xét một cái, đừng nóng vội như vậy!” Hơi hơi nhú mi, liền tiếp hai lần kinh nghiệm, trong mấy ngày gần gũi Nhiệm Phong Đình dần ý thức được biểu muội mà hần trước kia cho rằng tính tình tương đối tùy hứng kiêu căng, không ưa phong nhã, kỳ thật là cực kỳ vô lễ.

“Ta chỉ là quan tâm dưỡng, biểu ca cần gì phải hung với ta?” Nàng khi nào bị hần dùng bộ mặt nghiêm trọng như vậy nói chuyện qua, cho dù lời nói không phải là trách cứ giáo huấn, Nhan Hương Phù cũng cảm thấy ủy khuất, lập tức chảy nước mắt, tức giận chạy ra ngoài.

“Phù muội!” Nhiệm Phong Đình vội gọi, lại không kịp bước đi của nàng, không khỏi ảo não không thôi.

Ai — hần nào có hung với nàng? Chẳng qua là sắc mặt hơi trầm chút mà thôi a!

“Mặc kệ nàng đi!” Một bên, Nhiệm phu nhân thật ra rất hiểu tính tình nũng nịu của cô cháu gái, liền theo thói quen phát phát tay, vô tâm đi để ý cô nương gia tính tình.

Hiểu được thời khắc này việc cha bị trúng kịch độc trọng yếu hơn so với biểu muội loạn sử cô nương gia yếu ớt, Nhiệm Phong Đình chỉ có thể tùy ý nàng đi, tầm mắt quay lại Dịch Vô Tình đang chẩn trị.

Dịch Vô Tình chuyên chú khám bệnh thật lâu, thậm chí còn lấy ra kim châm, châm xuống huyết đạo trên người lại rút ra, nín thở neho mắt quan sát vết máu biến hóa trên kim châm, cuối cùng mới khẽ “Dĩ” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Nghe tiếng, Nhiệm phu nhân kinh hãi, nghĩ đến tình huống không ổn, trong lòng lo sợ không yên.

“Vô Tình, rốt cuộc là độc gì? Có biện pháp giải không?” Nhiệm Phong Đình cũng gấp giọng hỏi, tuy rằng mới vừa rồi vui đùa nói cho cha thân ở lại Miêu Cương làm Phò mã, nhưng đáy lòng vẫn là thực lo lắng.

Trầm mặc lau đi vết máu trên kim châm, thu dọn kim châm vào hộp, Dịch Vô Tình thế này mới chậm rãi mở miệng nói: “Nhiệm trang chủ trúng một loại Miêu Cương kì độc tên là ‘Quân hồi’, là loại độc mà miêu nữ chuyên dùng trên nam tử phụ lòng, nếu muốn giải cũng không khó –”

“Nói như vậy chính là có thể giải?” Nghe vậy, hai mẹ con Nhiệm gia hưng phấn cùng kêu lên, đánh gãy lời nàng.

Lắc lắc đầu, lập tức lại gật gật đầu, hai người nhìn mà không hiểu ra sao, nàng lúc này mới trầm tĩnh giải thích, “Chân chính giải được chỉ có người Miêu mới có, bất quá ta còn có một phương pháp khác có thể giải.”

“Cái gì?” Lại trầm miệng một lời.

Tựa hồ vì hai mẹ con Nhiệm gia ăn ý mà cảm thấy thú vị, ánh mắt Dịch Vô Tình ánh lên một chút hứng thú, không có lập tức trả lời, ngược lại quay sang Nhiệm Phong Đình muốn một cây đao.

“Ngươi muốn đao làm cái gì?” Mặc dù cảm kỳ quái, Nhiệm Phong Đình vẫn đem tùy thân bảo đao trên người giao cho nàng.

Rút ra bảo đao lóe sáng mũi nhọn, nàng cười nhẹ, lập tức bắt lấy cổ tay vị nam nhân còn đang buồn bực, nhanh chóng gọn gàng khứa một nhát. Thấy máu đỏ tươi từ miệng vết thương không sâu lắm chậm rãi thấm ra, hai mẹ con Nhiệm gia nhất thời há hốc mồm.

“Dĩ? Vì sao phải làm bị thương Phong Đình?” Yêu con sốt ruột, Nhiệm phu nhân sợ hãi kêu lên.

“Nương, ngươi đừng lo lắng, ta nghĩ Vô Tình nhất định có dụng ý của nàng.” Hiểu được nàng sẽ không vô duyên vô cớ thương tổn mình, Nhiệm Phong Đình mặc dù cảm thấy nghi hoặc, nhưng vẫn đối nàng tràn ngập tín nhiệm.

Thấy hần vô điều kiện tín nhiệm mình như thế, Dịch Vô Tình nghe xong không khỏi ảm áp, nhưng trên mặt vẫn là bình tĩnh, không chút gợn sóng, chỉ lặng lẽ lấy cái chén, hứng dòng máu đỏ tươi đang chậm rãi nhỏ giọt xuống, cho đến khi được nửa chén, mới lấy được giúp hần cầm máu.

“Được rồi!” Buông ra cổ tay cường trắng, nàng nhờ Nhiệm phu nhân hỗ trợ nâng Nhiệm trang chủ còn hôn mê ngồi dậy, rồi dưới bốn ánh mắt ngêch ra nhìn chăm chăm, chậm rãi đem nửa chén máu tươi đút cho Nhiệm trang chủ.

“Ách –” Nhìn mà không hiểu ra sao, Nhiễm Phong Đình chần chờ cả buổi, rốt cục nhìn không được, vẻ mặt cổ quái vui đùa nói: “Uống máu của ta có thể giải độc sao?”

“Đúng là có thể giải độc!” Thân nhiên, nàng nhẹ nhàng bâng quơ tung một câu làm cho hai mẹ con Nhiễm gia lại hai mặt nhìn nhau, há hốc mồm thật lâu không nói được gì.

“Máu của ta khi nào thành linh đan diệu dược?” Ngây người cả buổi, rốt cục hoàn hồn kinh hãi quý kêu lên.

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Liên tục phụ họa gật đầu, Nhiễm phu nhân như chìm trong năm dặm sương mù. “Ta cũng không biết nguyên lai ta sinh ta một viên trân quý đại linh đan, chẳng lẽ ngay cả hân ngáp một cái cho người ta nghe cũng có thể kéo dài tuổi thọ đi?”

Lời này vừa nói ra, ngay cả tính tình thanh lãnh như Dịch Vô Tình, cũng nhìn không được bị câu nói đùa của Nhiễm phu nhân làm bật cười.

“Vô Tình, ngươi đừng cười nữa, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra, ngươi nói đi a!” Đã muốn hoàn toàn hồ đồ, Nhiễm Phong Đình gấp gấp muốn nghe giải đáp.

“Còn nhớ ta muốn ngươi ăn những bông hoa đó sao?” Đạm thanh nhắc nhở.

“Đương nhiên!” Mỗi lần chỉ cần hai người gặp mặt, nàng sẽ ép hân ăn cái loại hoa vớ vẩn đó, hại hân ăn đến miệng đắng ngắt, sao có thể không nhớ?

“Đó chính là nguyên nhân!” Mím cười, biết hân không hiểu, hảo tâm bổ sung giải thích, “Thứ hoa vớ vẩn đó tên là ‘Ngân Linh’, mặc dù không thể dùng làm phối dược, nhưng nếu ăn từ năm này qua tháng nọ, người ăn không chỉ có chuyển hóa thể chất, bách độc bất xâm, mà máu còn có giải thiên hạ trăm độc.”

Không thể nào? Nguyên lai ba năm nay thứ hoa vớ vẩn bị hân ghét bỏ đến cực điểm lại thần kỳ như thế, khó trách nàng mừng hân “Ngươi ăn mẫu đơn, không biết tốt xấu”.

Ngây ngốc trừng mắt nhìn bình thần sắc của nàng, Nhiễm Phong Đình nha nha lại hỏi: “Vậy, ta đây hiện tại bách độc bất xâm, ngay cả máu cũng có thể giải độc?”

“Có thể nói như vậy.” Gật đầu cho khẳng định đáp án.

Nghe vậy, hân khiếp sợ nói không ra lời.

Trời ạ! Người trên giang hồ bày ra trăm phương ngàn kế, chỉ cầu một viên linh đan diệu dược có thể giải trăm độc, mà hân nay toàn thân cao thấp đều là, này, này, này..... Này cũng quá chấn động đi!

“Vậy hoa kêu ‘Ngân Linh’ đó – dễ trồng sao?” Gãi gãi râu xồm, nhìn không được tò mò hỏi, thăm nghĩ loại hoa kỳ quái như vậy, hân là không dễ hầu hạ.

“Đến nay chỉ còn một gốc cây sống, hoa nở ra toàn tiến vào bụng ngươi.” Không nghĩ nhiều, Dịch Vô Tình ăn ngay nói thật.

Quả nhiên không dễ hầu hạ!

Trong lòng đoán được chứng thật, Nhiễm Phong Đình kinh ngạc nhìn nàng, đáy lòng có chút mờ mịt – loại kỳ hoa trân quý như thế, vì sao nàng không lưu cho bản thân ăn, lại không cầu hỏi bảo dùng trên người hân, nhưng lại kéo dài đến hơn ba năm? Loại dụng tâm này, không phải bằng hữu tâm thường có thể làm được.

“Vì sao..... Đối ta tốt như vậy?” Có chút cảm động, hân ách thanh hỏi.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình cảm thấy không khỏi chấn động, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia co quắp, nhưng trên mặt vẫn không tiết lộ chút tình cảm, thần sắc không dao động, đạm thanh nói: “Chúng ta là tri kỷ, không phải sao? Lại nói, nếu không đem ngươi biến thành bách độc bất xâm, ngày nào đó ngươi bị người ta hạ độc mà đi đời nhà ma, ta đây chẳng phải không còn ‘Vạn kim thư nhà’ mà phê duyệt.”

Ngẩn người, ý thức được câu cuối cùng là trêu chọc mình, Nhiễm Phong Đình trong lòng mặc dù cảm động khi nghe hai chữ “Tri kỷ” từ miệng nàng, vẫn nhìn không được cười ha ha. “Ha ha ha — khá lắm vạn kim thư nhà! Vô Tình, ngươi thật sự là hồng nhan tri kỷ của ta a! Ha ha ha —”

Tùy hân tự vui tự cười, Dịch Vô Tình hoàn toàn mặc kệ. Còn Nhiễm phu nhân mặc dù không rõ lắm chuyện giữa hai người, nhưng cũng nhìn ra một chút hứng thú.

Cô nương này — đối con mình thực sự chính là tri kỷ sao?

Quả như Dịch Vô Tình nói, liên tiếp vài ngày, nhờ Nhiễm Phong Đình ngày ngày cắt cổ tay cho máu, sắc đen ám trên mặt Nhiễm trang chủ dần dần tán đi, mặc dù chưa chuyển tỉnh, cũng đã nhìn ra tình huống rõ ràng biến chuyển tốt. Lo lắng trong lòng hai mẹ con Nhiễm gia mẫu tử giảm bớt hơn phân nửa, tâm tình cũng khoan khoái lên, chỉ chờ Nhiễm trang chủ thức tỉnh.

Vài ngày sau, giữa trưa, sau khi lại cắt cổ tay lấy máu cho cha, Nhiễm Phong Đình cùng với Dịch Vô Tình rời đi chỗ ở của cha mẹ. Khi đi ngang qua hoa viên, nhìn thấy hai thân ảnh đang ở trong thạch đình không xa, ánh mắt hân tâm không khỏi lâm vào buồn bã, hàm oán nói thầm —

“Họ Quân rút cuộc còn muốn ở lại bao lâu a? Rõ ràng độc trên người đều đã giải, còn không biết xấu hổ không chịu đi —”

Nếu nói mấy ngày nay, chuyện duy nhất làm lòng hần không thoải mái, kia đại khái chính là chuyện Quân Mặc Khiếu chết đi ở lại làm thực khách, bởi vì hần không đi, Phù muội cả trái tim đều để tại trên người hần, khiến hần vạn phần khó chịu.

Nghe tiếng nói thầm, Dịch Vô Tình nâng mắt nhìn lại, lập tức không khỏi thấy không ổn, đang muốn đường vòng nhanh chóng rời đi, lại nghe thanh thanh lãnh lãnh tiếng nói của Quân Mặc Khiếu không nhanh không chậm truyền tới —

“Dịch cô nương, cùng đến đây nói chuyện phiếm đi?” Xa xa liền nhìn thấy người, Quân Mặc Khiếu ra tiếng mời, lại ngay cả nói cũng không nhắc đến tên Nhiễm Phong Đình, cố ý bỏ qua không nhìn hần.

“Ai nha! Quân công tử, chúng ta tâm sự đang nói hão hão, việc gì lại để người ta đến quấy rầy đâu?” Dưới thạch đình, Nhan Hương Phù nũng nịu kháng nghị, trong lòng có chút ngậm bực.

Chán ghét! Mấy ngày nay, nàng cố hết sức tìm cơ hội tiếp cận Quân công tử, ý đồ lưu lại ấn tượng tốt, nê hà mỗi lần hần nếu không phải tìm cơ hội rời đi, chính là nửa đường kéo người thứ ba tiến vào — giống như hiện tại, làm cho nàng cho dù muốn nói hết tâm ý cũng không có cách nào khác, thật sự là tức chết người!

Tâm sự? Coi như hết! Hần đây chính muốn chạy còn sợ không kịp! Cảm thấy bực bội, Quân Mặc Khiếu vô tâm làm người yêu hoa, chỉ muốn kéo một người đến làm đệm lưng, giúp hần thoát đi kiều hoa ưu ái.

Cách đó không xa, Dịch Vô Tình phảng phất có thể cảm nhận ánh mắt oán giận nóng rực của Nhan Hương Phù, trong lòng thật sự không muốn đi hứng nước đục, dù sao mấy ngày nay thường xuyên bị Quân Mặc Khiếu kéo đi làm đệm lưng, bất kể ý muốn của mình, có khi nàng cảm thấy mình sắp bị trùng ra hai cái lỗ thủng.

Nghĩ vậy, nàng đang muốn mở miệng cự tuyệt, lại bị Nhiễm Phong Đình lôi kéo đi hướng thạch đình, trong lòng thật sự là có chút bất đắc dĩ.

“Họ Quân, cuộc sống thực khách của ngươi thật thích ý đi!” Vào thạch đình, Nhiễm Phong Đình liền đặt mông ngồi giữa Quân Mặc Khiếu và Nhan Hương Phù, rõ ràng có ý đồ ngăn cách hai người, vừa lộ đầu vào liền tung ra một trận châm chọc khiêu khích.

Mục nội nó, đòi này chưa thấy qua người nào da mặt dày như vậy, độc đã giải rồi cũng không mau mau rút đi, làm người ta chán nản.

Nghe ra trào phúng, Quân Mặc Khiếu cười lạnh, còn chưa mở miệng đáp trả, Nhan Hương Phù đã tức giận nói lại:

“Biểu ca, ngươi sao có thể nói như vậy đâu? Khó có dịp Quân công tử đến làm khách Nhiễm gia, chúng ta nên chiêu đãi mới phải. Lại nói, độc trên người Quân công tử tốt cùng là ai hạ, còn không có điều tra ra đâu! Đương nhiên phải ở lâu vài ngày, truy xét kỹ càng mới phải.” Ngữ khí nàng mang trách cứ, đối Nhiễm Phong Đình không có chút hoà nhã. Hừ! Mấy ngày trước, biểu ca hung năng xong lại không đuổi theo xin lỗi, nàng còn nhớ kỹ đâu!

Biết nàng còn oán trách mình, Nhiễm Phong Đình đáy lòng thực buồn, miệng không khỏi tức giận. “Phù muội, rút cuộc ngươi vẫn hoài nghi là ta hạ độc họ Quân phải không?”

“Biểu ca, ta lại không nói như vậy, ngươi làm gì lại hung ta?” Từ nhỏ chỉ nhận hần đau sùng cùng thương tiếc, lần trước hần cũng chỉ hơi nghiêm mặt mà thôi, nhưng lần này hần chính là giận nhan tướng hướng, mặc dù không thực sự cao giọng, nhưng yếu ớt Nhan Hương Phù thế nào chịu được, nhất thời ủy khuất đỏ mắt, nước mắt ngưng tròng.

Bộ dạng u oán điềm đạm đáng yêu của nàng vừa ra, Nhiễm Phong Đình không khỏi hoảng tay chân, vội vàng theo quán tính thấp giọng nhận sai. “Phù muội, ta, ta không phải hung ngươi, ngươi đừng buồn — đều là ta không tốt, là ta không nên, ta xin lỗi ngươi được không —”

Gặp hai người biểu huynh muội nhà người ta vì mình xảy ra mâu thuẫn, Quân Mặc Khiếu không những không cảm thấy xấu hổ, thậm chí còn thầm cảm thấy buồn cười đến cực điểm, quay đầu muốn tìm Dịch Vô Tình hão hão giễu cợt một phen, đã thấy nàng nhìn Nhiễm Phong Đình nhỏ nhẹ chịu tội mà thần sắc âm trầm, trong mắt ảm ảm âm trầm, chát ý, lập tức trong lòng liền hiểu rõ.

“Dịch cô nương!” Nhẹ giọng gọi người.

“Sá?” Đột nhiên hoàn hồn, đã thấy hần lấy hiểu rõ ánh mắt nhìn mình, vẻ mặt vô ba của Dịch Vô Tình nhanh chóng hiện lên một chút xấu hổ.

“Tại hạ nghe đồn Hàng Châu Tây hồ cảnh đẹp như họa, không biết Dịch cô nương có nguyện cùng tại hạ đi du hồ ngắm cảnh một phen?” Mím cười, Quân Mặc Khiếu khó có dịp đưa ra lời mời với người khác.

Nghe vậy, Dịch Vô Tình đầu tiên là ngần ra, lập tức gặp kia nụ cười thanh lãnh trung ẩn hàm thân thiết của người nọ, nhất thời hiểu được tâm ý hần, vì thế mím cười khẽ gật đầu. “Hảo!”

A — Quân công tử kỳ thật là người rất thấu hiểu a!

Được đến đáp ứng, Quân Mặc Khiếu cười lên, bỗng nhiên đứng dậy, hướng kia hai người biểu huynh muội một người thì giận dữ, không được tự nhiên, một người ôn nhu trấn an, giương giọng nói: “Nhiễm công tử, Nhan cô nương, xin thứ cho tại hạ cùng Dịch cô nương hẹn nhau đến Tây hồ du thưởng, cáo lui trước.”

“Cái gì?” Mới vừa rồi vội vàng trấn an biểu muội mà không chú ý tới hai người, không ngờ chỉ chốc lát thành muốn đi du hồ, Nhiễm Phong Đình lúc này biết được, rốt cục kinh ngạc rống to lên.

“Đi?” Còn tại nững nịu giữ đại tiểu thư tính tình, nghe nói người trong lòng nhưng lại cùng cô nương khác đi du thưởng danh thắng, lập tức không để ý rụt rè cũng tưởng đi theo. “Ta đây cũng —”

Như nhìn thấu “Kiều hoa” tâm tư, một người vô tình không chút do dự ngắt lời. “Cái gọi là yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Tin tưởng hai vị có thể thông cảm tâm tình của tại hạ, muốn một mình cùng Dịch cô nương ở chung đi?”

Dứt lời, không để ý đôi biểu huynh muội ghen hờn nhìn trân trối, quay sang nhướn mày cười với “Yêu điệu thực nữ”: “Dịch cô nương, chúng ta đi thôi!”

Biết rõ hẳn nói như vậy chính là tưởng đá Nhan Hương Phù dây dưa, Dịch Vô Tình vẫn là bị một phen ngôn từ kia làm xấu hổ không thôi, da mặt trắng nõn nhin không được nổi lên sắc hồng, chỉ có thể đáp nhẹ “Ân” một tiếng, chạy nhanh cùng hẳn một khối đi rồi.

Cái gì kêu là yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu? Cái gì kêu làm muốn hai người một mình ở chung? Quý dị nhất là, Vô Tình nàng vốn thần sắc thanh lãnh — nàng thế nhưng mặt đỏ! Chẳng lẽ trừ bỏ Phù muội, Vô Tình cũng có ý với họ Quân?

Tro mắt nhìn hai người kè cận rồi đi, Nhiễm Phong Đình không thể tin nổi, đầu nhất thời hỗn loạn đến cực điểm, chỉ cảm thấy ngực có cảm giác mất mát, phiền muộn và — phần nộ!

Đúng vậy! Hắn không hiểu ra sao phát giận, nổi giận, nôn nóng bất an, mà cổ cảm xúc tức giận thành linh xảy ra này làm cho hắn cảm thấy muốn bạo phát —

“A!! Biểu ca, ngươi cứ như vậy để bọn họ đi?”

Vạn vạn không nghĩ tới người trong lòng nhưng lại trước mặt mình nổi lên tâm ý “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” đối một cô nương tư sắc bình thường, Nhan Hương Phù nhất thời tức giận đến phần nộ hết rầm lên.

“Dịch Vô Tình kia có cái gì tốt? Nàng tư sắc bình thường, thân hình đơn bạc, không có chút so được với ta, tính cái gì yêu điệu thực nữ a? Biểu ca, ngươi đừng đứng sững ở đó, chúng ta mau chút đuổi theo đi nhìn một cái —”

“Đù!” Rít gào ra tiếng, Nhiễm Phong Đình sắc mặt xanh mét, tâm phiền ý loạn, cái gì cũng vô pháp nghĩ nhiều, lần đầu tiên thần sắc nghiêm nghị giận nằng nặc: “Đuổi theo cái gì? Ngươi không nghe người ta nói muốn hai người một mình ở chung sao? Đuổi theo là muốn để người ta chế giễu có phải hay không?”

Tuy rằng mới vừa rồi hắn cũng từng có chút hờn giận, nhưng đây là lần đầu hắn chân chính tức giận rít gào với mình, Nhan Hương Phù nhất thời sợ tới mức đứng im, sừng sốt, thẳng đến một hồi lâu sau, rốt cục ý thức mình vừa bị rống, nàng mới “Oa” một tiếng khóc lên —

“Oa — biểu ca, ngươi hung ta cái gì? Ta chỉ bất quá muốn ngươi giúp ta đuổi theo đi nhìn một cái, ngươi không làm thì thôi, việc gì lại khi dễ ta như vậy? Ngươi trước kia không đối với ta như vậy —”

Ai oán lên án, khóc kể cuộn cuộn không dứt chui vào tai Nhiễm Phong Đình, làm hắn vì bản thân mới vừa rồi không khống chế được có chút hối hận, nhưng cảm xúc tức giận khó hiểu lại khiến cho hắn táo bạo, khó chịu, không tâm tình đi dùng lời nói nhỏ nhẹ an ủi, lập tức không khỏi đứng cương ở một chỗ, trong cuộc đời lần đầu tiên đối mặt nàng khóc nháo mà không nói trấn an, thậm chí còn ần ần hiện lên vài tia phiền muộn, cảm thấy bắt đầu nghĩ —

Ai — nếu là Vô Tình, sẽ không luôn khóc sụt sụt, muốn hắn cúi đầu trấn an!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tháng sáu Tây hồ, liễu rủ như tơ, bờ hồ huyền ảo, lão thuyền phu hát nho nhỏ, khua mái chèo đưa con thuyền nhỏ dạo quanh mặt hồ, xuyên qua ở vùng hồ lá sen san sát. Gió nhẹ thổi lên, mang theo mùi hương tươi mát, thoải mái, làm cho vị cô nương tính tình vốn thanh lãnh cũng nhin không được, bẻ một nhánh hoa nhỏ, để sát chop mũi hít sâu một hơi, thế này mới nâng mắt lên nhìn nam tử tuấn tú đang ngồi đối diện—

“Thế này ta thực sự thành cái đinh trong mắt Nhan cô nương!” Đạm cười mở miệng, trên mặt Dịch Vô Tình lộ ra một chút hứng thú cùng bất đắc dĩ.

Nàng không phải không biết nam nhân trước mắt vốn không có tình ý với Nhan Hương Phù, chính là không nghĩ tới mình cũng bị tha xuống nước.

Nghe vậy, Quân Mặc Khiếu khẽ nhướn đuôi lông mày, có chút thâm ý nói: “Có lẽ, ta cũng thành một cái đinh trong mắt của một nam nhân khác.”

Hừ hừ! Lúc này họ Nhiễm nghe hắn nói sẽ đổi nàng “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu”, sắc mặt chợt đại biến kia không giả chút nào!

Không biết thâm ý của hắn, Dịch Vô Tình khẽ cười nói: “Trong lòng Nhiễm Phong Đình chỉ có Phù muội của hắn, nhưng Nhan cô nương lại quý người, cho nên người đã sớm là cái đinh trong mắt hắn.”

“Cái tên râu xồm kia thường thức thực kém!” Lại đi thích loại nữ tử vừa không có mỹ mạo vừa kệt côm! Nhịn không được chán ghét lác đầu, lập tức nghĩ đến cái gì, hắn nguy hiểm nheo mắt lại, chất vấn: “Hay chính là vì nguyên nhân này, những năm gần đây hắn cứ tìm ta gây phiền toái?” Khả nghi! Rất khả nghi!

Nghe vậy, Dịch Vô Tình không trả lời, nhưng ánh mắt lại đầy ý cười, cho hắn một đáp án thực rõ ràng.

Chân tướng rõ ràng!

Rốt cục đã rõ vì sao mình bị cừu thị, Quân Mặc Khiếu hừ giọng phi nhỏ. “Sắc làm trí hôn, thực đáng xấu hổ!”

Cười cười, Dịch Vô Tình không tiếp lời, chỉ lẳng lặng nghe tiếng hát nho nhỏ của lão thuyền phu và tiếng đập cánh của thủy điều bay ngang, nhịn không được sung sướng nhắm mắt lại, chìm đắm trong hương thơm ngát và gió nhẹ nhẹ thổi, ngũ quan bình thường lúc này lại có vẻ xinh đẹp đến cực điểm.

Đối diện, Quân Mặc Khiếu khẽ ra dấu nhà đồ chuẩn bị trà nóng, không tiếng động nhìn dung mạo bình thường nhưng lại có nét thanh tú ý nhị của nàng, cả buổi sau, hắn rốt cục mở miệng –

“Đáng tiếc a đáng tiếc –”

“Àn?” Đôi mắt đen sáng như sao chậm rãi mở, khó hiểu nhìn sang.

“Đáng tiếc người trong lòng người là cái tên ngu xuẩn, thường thức cực kì kém kia, nếu không chúng ta ghé vào một khối, không phải rất thích hợp?” Quân Mặc Khiếu khẽ bóp cổ tay, dù sao hắn thực thích tính tình trầm tĩnh lạnh nhạt của nàng, hảo cảm trong lòng mặc dù chỉ ở mức thích, còn chưa đến mức yêu, nhưng một cô nương có thể làm cho hắn có hảo cảm cũng không nhiều đâu!

Không đoán được hắn sẽ nói thế này, gò má trắng nõn của Dịch Vô Tình không khỏi nổi lên rặng mây đỏ nhè nhẹ, có chút không biết nên khóc hay cười, lác đác đầu. “Không, chúng ta cũng không thích hợp.”

“Lý do?” Nhướn mày.

“Bởi vì chúng ta là cùng loại người.” Cười nhẹ, Dịch Vô Tình nhẹ giọng bổ sung, “Cho nên ta mới có thể thích tên gốc ruột thẳng, sang sảng nhiệt tình kia, còn người thì thường thức hắn!”

A – hai người tính tình đều là thanh lãnh đậm mạc, hợp lại đại khái chỉ có thể hình dung qua bốn chữ “Tương kính như băng”, làm sao có thể thích hợp? Loại người có thể để bọn họ cảm thấy thú vị, càng ngày càng yêu thích, đại khái chỉ có loại người mà cả người phát ra ánh mặt trời nhiệt lực sang sảng, Cho nên hai người bọn họ mới không hẹn mà cùng bị Nhiễm Phong Đình hấp dẫn!

Lý do của nàng đơn giản, nhưng cũng dị thường chính xác, khiến Quân Mặc Khiếu không khỏi đồng ý nờ nự cười, lập tức hứng thú nâng chén lên kính. “Kính cái tên gốc, thường thức cực kì kém!”

“A — kính tên gốc!” Buồn cười, nàng cũng nâng chén lên cạn.

Gió nhu hòa thổi từng cơn, gợn lên từng đợt sóng nước xanh biếc, giữ mùi hoa sen thơm ngát, hai người tính tình giống nhau cùng nâng chén chê cười một kẻ gốc.

“Ắt xì!” Trong đêm lạnh, thỉnh thoảng vang lên một tiếng hắt xì to, Nhiễm Phong Đình đã ngồi đợi ở hành lang hồi lâu, vuốt vuốt cái mũi. “Vô duyên vô có hắt xì, khẳng định là tên đàn bà họ Quân kia đang nói bậy sau lưng ta—”

Nói làm bầm một hồi, nghĩ đến Quân Mặc Khiếu, tự nhiên cũng nghĩ đến Vô Tình, nhịn không được hận hận mắng lên. “Tên đàn bà họ Quân kia cùng Vô Tình đi du hồ, đã đi tới khi trời tối, giờ ăn tối cũng qua, vậy mà đến giờ còn không trở về? Mụ nội nó! Tên đàn bà kia tốt nhất đừng nghĩ dây dưa với Vô Tình, nếu không ta nhất định cho hắn bầm thây vạn đoạn—”

Nắm chặt bàn tay, biểu tình của hắn hung tàn đến cực điểm, ảo tưởng nên đem “Đàn bà” bầm thây vạn đoạn như thế nào. Chợt tiếng bước chân rất nhỏ từ con đường mòn ở đình viện truyền tới, làm cho Nhiễm Phong Đình tai vốn cực thính vội quay đầu nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhắn, quen thuộc đang chậm rãi đi tới, lập tức hắn phóng vọt lên—

“Vô Tình, người rốt cục đã trở lại! Họ Quân ở nơi nào? Hắn không loạn chiếm tiện nghi của người đi—” Vòng quanh thân ảnh nhỏ nhắn bị giật mình, vừa lộ đầu đến là tuôn ra một trận khăn trương truy vấn.

“Ách.” Bị hấn đột nhiên xuất hiện làm hoảng sợ, trên mặt Dịch Vô Tình khẽ hiện chút kinh ngạc, nhất thời không rõ hấn đang quang quác quang quác quỷ kêu cái gì.

“Ái!” Không nghe thấy đáp lại, nghĩ nàng thực đã bị chiếm tiện nghi mà không dám nói, Nhiễm Phong Đình hét lớn một tiếng, hấn hấn muốn đi tìm người tính sổ. “Vô Tình, ngươi đừng sợ, ta đi thay ngươi đòi công đạo!”

Công đạo? Hấn muốn tìm ai đòi công đạo?

Cuối cùng phục hồi tinh thần lại, Dịch Vô Tình vội vàng giữ chặt hấn, kỳ quái hỏi: “Ngươi muốn tìm ai đòi công đạo?”

“Họ Quân!” Tiếng hô như sấm, Nhiễm Phong Đình như một con gấu chó bị đập đau chân. “Vô Tình, ngươi đừng can ta, để ta đi làm thịt tên hạ lưu vô sỉ kia, thay ngươi đòi công đạo —”

“Nói bậy bạ gì đó?” Một ngum đánh gãy hấn quỷ rống quỷ kêu, Dịch Vô Tình nhú mày nhưn mi. “Ngươi có phải là hiểu lầm chuyện gì?”

“Hiểu lầm?” Hấn thần sắc sừng sốt. “Ngươi không phải bị họ Quân chiếm tiện nghi?”

“Ai nói ta bị chiếm tiện nghi?” Nhịn không được buồn cười, nàng nhẹ nhàng cất bước đi tiếp, vừa đi vừa lắc đầu.

“Đi?” Há hốc mồm, Nhiễm Phong Đình vội vàng đuổi theo, gấp giọng nói: “Nhưng là ngươi trẻ như vậy mới trở về —” Cô nam quả nữ đi ra lâu như vậy, thật là làm người ta lo lắng a!

“Đó là bởi vì ta cùng với Quân công tử du hồ xong lại lên thuyền hoa nghe ca kỹ xướng khúc, đương nhiên về trễ.” Bờ môi thản nhiên cười nhẹ, đi tới phòng ở tạm thời, nàng đưa tay đẩy cửa đi vào.

Thế nhưng còn dính một khối cùng đi nghe hát!

Suýt nữa phun ra máu tươi, Nhiễm Phong Đình vội vàng theo đuôi vào phòng, biểu tình rất là bi phẫn. “Nói như vậy, các ngươi ở cùng một chỗ với nhau rất vui?”

“Không sai!” Dạm thanh đáp lại, châm trà giải khát, thối thối, đột nhiên phát hiện phía sau im hơi lặng tiếng, nàng theo bản năng xoay người, đã thấy hấn trung ra bộ mặt buồn bực nhìn mình, lập tức không khỏi cảm thấy kỳ quái. “Làm sao vậy?”

“Không có gì!” Rầu rĩ lên tiếng trả lời, trong ngực có một cỗ buồn bực và phiền chán cứ quanh quẩn, lái đi không được. Nguyên lai — nguyên lai nàng ở cùng với họ Quân rất vui, lại còn cùng đi nghe hát a—

Không có gì? Nếu không có gì, vì sao hé ra bộ mặt sầu nào đó nhìn nàng?

Cảm thấy hồ nghi, Dịch Vô Tình đang muốn hỏi rõ ràng, lại nghe hấn buồn bã mở miệng —

“Vô Tình, ngươi — ngươi cảm thấy họ Quân như thế nào?” Quân Mặc Khiếu đối nàng có “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” ý tứ, vậy nàng đâu? Nàng cũng có hảo cảm với Quân Mặc Khiếu sao?

Hấn — vì sao hỏi cái này?

Giật mình, Dịch Vô Tình thật không hiểu nổi tâm tư của hấn, dạm thanh nói: “Quân công tử là một thanh niên tài tuấn, chúng ta thực hợp ý.” Hai người tính tình quá mức giống nhau, tuy có lẽ không thích hợp để thành một đôi, nhưng có thể trở thành bằng hữu không tệ.

Nàng khen họ Quân là thanh niên tài tuấn? Nàng nói bọn họ thực hợp ý?

Cảm giác buồn bực trong ngực càng tăng lên, ép Nhiễm Phong Đình đến mức tâm phiền ý loạn, cứ cảm thấy nàng sắp bị người khác cướp đi, liền không rảnh nghĩ nhiều, đột nhiên rống giận —

“Không được!” Hấn không muốn Vô Tình bị họ Quân cướp đi — Không! Không phải! Phải nói là hấn không thể để nàng bị một tên nam tử nào khác cướp đi!

“Không được?” Không được cái gì? Dịch Vô Tình sừng sốt.

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhiễm Phong Đình mới kinh ngạc thấy mình trong lúc vô ý thức đã đem suy nghĩ trong lòng rống đi ra, mặt không khỏi lúc hồng, lúc xanh, trong phút chốc, không thể nói thành lời. Hấn không rõ mình đến tột cùng là bị làm sao, vì sao lại phản nộ với chuyện sau này nàng có khả năng sẽ thuộc về một nam tử khác?

Nếu Vô Tình có thể tìm được lang quân như ý, kia hấn là chuyện tốt, hấn nên thay nàng cao hứng, không phải sao? Nhưng nghĩ đến sẽ có một nam nhân khác thay thế địa vị của mình, chiếm cứ phần lượng trong lòng nàng nặng, hấn liền — hấn liền phiền muộn khó chịu, tức giận vì sao không thể là mình a!

“Ngươi —” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dịch Vô Tình mới định mở miệng hỏi, nhưng mới vừa nói đã bị ngắt lời.

“Họ Quân mới không phải thanh niên tài tuấn gì đó, ngươi đừng giống Phù muội, cứ ngây ngốc đi thích hấn!” Sợ nghe được từ miệng nàng những lời tình

ý đối với Quân Mặc Khiếu, Nhiễm Phong Đình dồn dập kêu lên, trong lòng vừa vội vừa giận, mối thù với Quân Mặc Khiếu lại âm thầm thêm một món.

Cái tên đàn bà kia đã câu dẫn lòng Phù muội, hiện nay lại muốn đến tranh giành hồng nhan tri kỷ của hắn, thật sự là rất đáng giận!

Nghe vậy, nhớ đến lúc trưa, Quân Mặc Khiếu từng ở trước mặt biểu huynh muội bọn họ nói là có ý “Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” với nàng, Dịch Vô Tình thế này rốt cục hiểu được hắn đang nói cái gì, nhất thời không khỏi đỏ ửng mặt, trong lòng có chút xấu hổ lại cảm thấy muốn cười.

“Ngươi ngươi ngươi — ngươi đỏ mặt!” Bị rống cuồn khiếu, hắn không dám tin, ôm đầu xoay vòng vòng. “Chẳng lẽ ngươi thực sự có ý với họ Quân? Không! Ta không muốn a —”

Không muốn? Hắn dựa vào cái gì không muốn đâu?

Cảm thấy phản ứng của hắn thực kỳ quái, Dịch Vô Tình khẽ nhướn mày, cũng không vội vã làm sáng tỏ hiểu lầm, ngược lại lãnh giọng hỏi lại: “Cho dù ta thực sự có ý với Quân công tử, thì tính sao? Nếu nói ra, chúng ta coi như là lưỡng tình tương duyệt đâu!”

“Nhưng là — nhưng là —” Hắn vắt hết óc, lại phát hiện mình tìm không ra lý do nào hợp lý hợp tình để phản đối, chỉ ở một chỗ “Nhưng là” cả buổi, lại “Nhưng là” không ra cái gì.

“Không cần ‘nhưng là’ nữa! Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, ngươi đi ra ngoài đi!” Dứt lời, kiên quyết đem người đẩy ra ngoài cửa phòng.

“Nhưng là —”

Phanh!

Cửa phòng không lưu tình chút nào đóng kín, đem một đồng “Nhưng là” nhét ra ngoài cửa, làm Nhiễm Phong Đình ấn nguyên một cánh cửa đóng vào mặt.

“..... Nhưng là ta sẽ ghen tị a —” Đối mặt với ván cửa, Nhiễm Phong Đình khẽ thì thào chân chính cảm giác trong đáy lòng.

Đúng vậy! Hắn ghen tị, ghen tị tên nam tử trong tương lai sẽ giữ lấy phân lượng trong sinh mệnh của nàng lớn hơn hắn.

Trong phòng —

Quay trở lại bàn, lại rót một chén nước trà chậm rãi uống, bờ môi Dịch Vô Tình nhẹ nhàng gọi lên nụ cười như có như không—

A! Tuy rằng biết rõ người hắn thích là Phù muội của hắn, nhưng là chuyện tình cảm của mình lại có thể khiến hắn phản ứng lớn như vậy, xem ra ở đáy lòng hắn, vẫn có một khối nhỏ thuộc về nàng, như vậy thực nên cảm thấy an ủi.

“A a a — ta đến tốt cùng là ghen tị cái gì a?” Trở lại phòng mình, Nhiễm Phong Đình buồn rầu không thôi ôm đầu xoay quanh, không ngừng phát ra tiếng kêu thê lương như heo bị chọc tiết. “Ta rốt cuộc là bị làm sao? Bị làm sao vậy a —”

Tâm hoảng ý loạn không ngừng vò đầu bứt tai, cứ như chỉ cần làm như vậy, có thể xóa sạch cảm xúc ghen tị không nên có kia của mình, nhưng mà càng vò, trong đầu lại càng hiện rõ cảnh hai người Dịch Vô Tình và Quân Mặc Khiếu âu yếm cười nói, lưỡng tình tương duyệt, khiến lòng đỏ kị trong hắn không những không bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt cuộn cuộn —

“A —” Tiếng khóc thét thê lương kinh người lại vang lên, hắn hung tợn đem chính mình ném vào chăn đệm trên giường, đem cả khuôn mặt vùi vào gối, hận không thể ép ngạt mình cho rồi.

Không nên! Hắn không nên ghen tị nam nhân trong tương lai sẽ đứng bên cạnh Vô Tình, bởi vì ghen tị chỉ đại biểu cho một sự kiện, nhưng là — nhưng là hắn thực rất ghen tị a!

Biết rõ là không nên, nhưng hễ cứ tưởng tượng liền không thể khống chế cảm xúc ghen ghét trong lòng, càng đừng nói sau này nếu thực nhìn thấy Vô Tình cùng nam nhân khác song túc song phi, vậy — vậy hắn chẳng phải là bị đổ kị đốt người?

Ô — rốt cuộc là như thế nào? Chẳng lẽ hắn thực sự —

Như thế ý thức được chuyện gì, nam nhân râu xồm đang chôn mặt trong gối lại phát ra tiếng rên rỉ rầu rĩ. “Chẳng lẽ ta là loại nam nhân không chung tình sao —”

Ô — người hắn thích vẫn là Phù muội, không phải sao? Nhưng khi nào lại biến thành — biến thành — ai! Không nghĩ! Không nghĩ! Đầu đau quá a!

(*Chương này hơi ngắn so với những chương trước, ta cũng hiểu ra sao, ta nhớ là mình đã chia kì lắm rồi mà vẫn cứ như vậy, ngộ ghê!*)

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Hôm sau

“Dịch cô nương, cha của Phong Đình rốt cuộc là khi nào mới có thể tỉnh đâu?” Trong Tĩnh Tư Viện, Nhiễm phu nhân lo lắng hỏi.

Ai – đã nhiều ngày rồi, tuy rằng sắc mặt cha đứa nhỏ đã từ từ hồng nhuận, nhưng sao vẫn cứ hôn mê bất tỉnh?

“Độc đã giải sạch sẽ, hẳn là cũng sắp tỉnh!” Liếc nhìn nam nhân nằm trên giường, Dịch Vô Tình vẫn như cũ trầm tĩnh, tiếng nói thanh lãnh, thản nhiên như đang trần thuật sự thật.

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình đứng một bên nhìn không được âm thầm liếc trộm khuôn mặt bình tĩnh của nàng một cái. Nàng giống như cảm nhận được, liền quay sang bắt tại trận ánh mắt nhìn trộm, thấy mặt hắn nhanh chóng hiện lên một chút hoảng hốt, vội vàng nhìn sang chỗ khác, không dám đối diện đôi mắt sâu thẳm và trong trẻo của nàng.

Hắn — làm sao vậy?

Cảm thấy cổ quái, Dịch Vô Tình nghi hoặc thầm nghĩ, nhưng còn không kịp suy nghĩ thêm, lực chú ý đã bị một tiếng rên nhỏ đột nhiên vang lên kéo đi.

“Ngô —” Giống như muốn đáp lại lời của nàng, vị Nhiễm trang chủ đã nằm hôn mê hồi lâu trên giường bỗng khẽ kêu một tiếng, chậm rãi mở ra đôi mắt xinh đẹp đầy mị lực.

“Tỉnh! Rốt cục tỉnh a!” Vừa thấy phu quân quả thực như lời nàng chuyển tỉnh, Nhiễm phu nhân mừng như điên kêu lên, khóe mắt thấm ướt như đã trút được gánh nặng.

“Chuyện gì – đã xảy ra?” Mắt vừa mở ra đã thấy rất nhiều người vây quanh giường mình, Nhiễm trang chủ khàn khàn cất tiếng hỏi.

“Còn nói a! Ngươi đã quên ngươi bị công chúa Miêu tộc hạ độc sao?” Người yêu bên gối đã thanh tỉnh, Nhiễm phu nhân cũng không còn thấp thỏm, lúc này mới có tâm tình cười mắng.

“Ai — ngươi không nói, ta thực đã quên! Đúng là có chuyện như vậy.” Trí nhớ trước khi hôn mê rốt cuộc trở về, Nhiễm trang chủ cười cười, định nhúc nhích thân mình, trong lòng biết nếu mình đã tỉnh, vậy nghĩa là độc trong cơ thể đã giải, không có việc gì.

Thấy thế, Nhiễm phu nhân vội vàng nâng hắn dậy, tri kỷ đặt gối sau lưng để hắn ngồi dựa vào thoải mái một chút, thế này mới liếc mắt xem thường, cười mắng: “Ngươi a, khối da mặt trâu hoa ghẹo nguyệt này luôn rước lấy không ít phiền toái, có khi ta thật muốn chém nó vài nhát, miễn cho bị chịu tội.”

“Liên quan gì đến mặt của ta a? Ta vẫn thực an phận ở bên cạnh ngươi, như vậy còn muốn chém chém mặt của ta thì rất không có nhân đạo.” Nhiễm trang chủ ai thần thờ dài không thôi, khuôn mặt vốn rất tuấn mỹ, nay lại treo lên vẻ vô tội, thực có thể nói là đáng yêu mê người đến cực điểm, khó trách luôn trâu chọc đến hoa đào.

“Chính là vẫn an phận ở bên cạnh ta, mà còn có thể rước đến hoa đào, thế này mới càng khiến người ta chán nản!” Nhiễm phu nhân nạo giọng oán giận, phi thường bất mãn.

Mọi người đều nói các cô nương trẻ yêu nữ nam, nhưng nếu thật gả cho một vị phu quân quá mức tuấn mỹ thì có gì tốt? Quanh năm suốt tháng luôn đưa tới cuồng hoa lãng điệp, phiền muốn chết!

“Ta sinh ra có khuôn mặt này là lỗi của ta sao?” Chóp chóp đôi mắt to vô tội, Nhiễm trang chủ cũng thực ai oán. Cha mẹ sinh thành, còn có thể than phiền gì? Muốn oán cũng nên đi oán lịch đại tổ tiên Nhiễm gia đi!

Nhiễm phu nhân lại trừng mắt liếc một cái, bất quá lúc này mở miệng lại dặt dẹo. “May mắn có vết xe đổ của ngươi, kể từ khi con vừa mọc ra sợi râu đầu tiên, ta đã không cho hắn cạo, thật vất vả mới được bộ mặt râu ria như hắn bây giờ, nhờ vậy mới tránh được kết cục giống ngươi. Nếu không, phải ứng phó đồng thời hoa đào kiếp của hai cha con các ngươi, ta thế nào cũng bị một chết!”

Lời này vừa nói ra, Dịch Vô Tình cảm thấy cực kì thú vị, quét mắt nhìn sang Nhiễm Phong Đình. A — nguyên lai chân chính nguyên nhân khiến hắn phải để râu đầy mặt là như vậy!

Bị nàng nhìn, Nhiễm Phong Đình xấu hổ vô cùng, vội vàng lên tiếng ngăn cản mẫu thân tiếp tục lung tung lộ tẩy. “Nương, ngài đừng nói nữa —”

“Ha!”

Bỗng dưng, một tiếng cười thanh lãnh đầy trào phúng vang lên, sắc mặt Nhiễm Phong Đình không khỏi đại biến, liền xoay người tức giận trừng mắt tên “đàn bà” không thèm giấu nụ cười trên môi, nhìn không được rống lên lên —

“Họ Quân, người cười cái gì? Lén lút tiến vào phòng của người khác, người có hiểu quy củ làm khách hay không a?” Con mẹ nó! Tên đàn bà này rõ ràng là cười nhạo hần.

“Cái gì mà lén lút? Ta là chính đại quang minh đi vào, dọc theo đường đi cũng không có ai ngăn cản.” Tà nghề hừ giọng, Quân Mặc Khiếu tựa tiểu phi tiểu cảm thán lắc đầu. “Nguyên lai để râu đầy mặt là vì chấn hoa đào, sao ta lại không nghĩ ra chiêu như vậy a?” Thất sách! Thất sách a!

“Ta để râu làm gì liên quan người cái rắm, người tới khoe khoang làm gì?” Vừa quần vừa giận, khuôn mặt dưới lớp râu đỏ bùng.

Quân Mặc Khiếu không hé răng đáp lại, chỉ lấy đuôi mắt thần nhiên liếc hần một cái, trong ánh mắt tràn ngập ý cười nhạo.

Thấy thế, Nhiễm Phong Đình lại hòa đại, đang muốn lời hần đi ra ngoài đánh một hồi, trên giường bệnh bỗng dừng truyền đến một tiếng nói chần chờ –

“Ách, có ai có thể giải thích giúp ta đây là có chuyện gì sao?” Vừa mới tỉnh lại, cùng người bên gối liếc mắt đưa tình xong, Nhiễm trang chủ rút cuộc phát hiện trong phòng còn có một nam một nữ trẻ tuổi lạ mặt, lúc này cũng phi thường không ngại học hỏi kẻ dưới.

“Quân Mặc Khiếu!” Ngón tay rất có lệ chỉ về hướng cái đinh trong mắt, Nhiễm Phong Đình cố ý ghét bỏ nói: “Cha, người này không có gì tốt để giới thiệu, cái loại hư thối này, người nghe một chút là đủ, đừng nhớ làm gì, sẽ làm nào bị thương.”

“.....” Không biết nói gì, Nhiễm Trang Vương âm thầm thở dài. Con, người nghĩ cha người là ngu ngốc a, chưa từng nghe qua cái tên Quân Mặc Khiếu hay sao? Cái gì mà không tốt để giới thiệu, nhớ kỹ sẽ làm nào bị thương? Người ta tốt xấu cũng có danh tiếng trên giang hồ như người, cũng được phong làm “Đao kiếm song tuyệt” a!

Phảng phất nhìn ra Nhiễm trang chủ xấu hổ, Quân Mặc Khiếu chậm rãi nở nụ cười. “Nhiễm trang chủ đừng để ý, ta hiểu được có một số người miệng chó không thể mọc ngà voi, sẽ không ghi tạc trong lòng.”

“Họ Quân, người nói ai miệng chó không thể mọc ngà voi?” Hồn hèn giờ chân.

“Hiện tại ai đang nói chuyện chính là người đó!” Nhân nhả tự đắc.

“Người.....”

“Được rồi! Được rồi! Người trẻ tuổi thù riêng, chờ đi ra ngoài lại tự bản thân giải quyết, đừng ở chỗ này làm âm ỹ.” Vội vàng nhảy ra ngăn cản con phun hỏa, Nhiễm trang chủ cảm thấy mệnh mình rất khổ, vừa mới giải độc tỉnh lại đã có chuyện mới, lập tức vội vàng đem đề tài chuyển đến một vị cô nương lạ mặt khác. “Vị này là?”

“Ai nha! Xem ta hồ đồ chưa, nhất thời cao hứng người tỉnh lại, đã quên giới thiệu ân nhân cứu mạng cho người.” Vỗ vỗ cái trán, Nhiễm phu nhân cười meo meo kéo Dịch Vô Tình đến cạnh giường, thần thái thần thiện giới thiệu, “Vị cô nương này tên là Dịch Vô Tình, là hồng nhan tri kỷ của con chúng ta, chính là nàng đã đem người từ quỷ môn quan trở về!”

Hồng nhan tri kỷ của con?

Ánh mắt kinh ngạc thoáng nhìn qua Nhiễm Phong Đình, thấy hần không biết có phải là chốt dạ hay không, thế nhưng không được tự nhiên quay mặt đi, làm cho người từng trải như Nhiễm trang chủ không khỏi thú vị nở nụ cười, miệng cảm tạ Dịch Vô Tình. “Dịch cô nương, đa tạ ân cứu mạng của người, sau này nếu có cần cái gì, xin cứ việc nói một tiếng, Nhiễm gia ta sẽ không quên ân tình này của người.”

“Không có gì! Nhiễm trang chủ nói quá lời.” Mím cười, Dịch Vô Tình thần sắc đạm nhạt nói: “Nếu không có chuyện gì khác, ta đây đi trước.” Dứt lời, hướng mọi người thăm hỏi, rất nhanh xoay người đi.

Mất thấy nàng ra khỏi phòng, Quân Mặc Khiếu cũng nhanh chóng cáo lui, lập tức bước nhanh đuổi theo.

A a a — Vô Tình chân trước mới đi, họ Quân lập tức liền theo đuôi, này – này là như thế nào? Thực sự sẽ triển khai thủ đoạn “Quân tử hào cầu” với Vô Tình sao?

Nhìn theo hai người một trước một sau rồi đi, trong đầu Nhiễm Phong Đình nhất thời trống rỗng, nghĩ đến đêm qua ý thức được mình “không chuyên tình” cùng lờ lợm ghen tị, hần cảm thấy đầu óc lộn xộn, không biết nên làm như thế nào cho phải, trong khoảng khắc chỉ có thể đứng yên ngơ ngác.

“Phong Đình, cha người không có việc gì, người yên tâm đi tiếp bằng hữu đi!” Thật sự chịu không nổi bộ dạng ngu si của con, Nhiễm phu nhân nhịn không được đẩy một phen.

Nghe vậy, Nhiễm Phong Đình mới đột nhiên bừng tỉnh, “Dạ” một tiếng, cảm thấy ánh nhìn cười cười của cha mẹ tựa hồ nhìn thấu chuyện gì, mặt hần bỗng dưng đỏ lên, không dám ở lại, liền phi thân đuổi theo.

Mất thấy hết thấy tiểu bối đã rời đi, đôi phu thê Nhiễm gia thập phần ăn ý nhìn nhau một cái, lập tức không hẹn mà cùng cười.

“Ta nhớ là con chúng ta thích Hương Phù, lúc này sao lại đổi thành đề ý Dịch cô nương kia?” Xoa xoa cằm, Nhiễm trang chủ hứng thú cười hỏi.

“Ai ngờ đâu?” Nhún nhún vai, Nhiễm phu nhân thật ra cũng có suy nghĩ riêng. “Kỳ thật, ta vẫn cảm thấy cảm tình con chúng ta đối với Hương Phù không phải thật là tình yêu nam nữ, mà là giữa hai người đã sống cùng nhau từ nhỏ, hần đã quen sùng Hương Phù, lo lắng cho Hương Phù, bởi vì phân cảm tình

này quá mức quen thuộc nên mới nghĩ lầm là tình yêu nam nữ.”

“Thật sự là như vậy sao?” Tuy cũng âm thầm đồng ý cái nhìn của người bên gối, vẫn cố ý muốn tranh cãi hỏi lại.

“Đương nhiên!” Đã định liệu trước, Nhiễm phu nhân vừa cười vừa nói: “Vội lại, ta vẫn cảm thấy Hương Phù cũng không thích hợp con chúng ta, còn vị Dịch cô nương kia, ta thật ra rất thích.”

A — tuy nói Hương Phù là cháu gái họ ngoại của mình, xem nàng như con gái ruột mình nuôi lớn, nhưng bình tĩnh xem xét, nàng quá mức kiêu căng tùy hứng, mỗi khi giờ tĩnh, luôn muốn con mình ăn nói khép nép đi bồi tội.

Nàng là người sáng suốt, tự nhiên nhìn ra được. Vợ chồng ở chung là cần thông cảm lẫn nhau, thật dài thật lâu dặt tay ở cùng nhau cả đời, nếu con thực sự cưới một nương tử luôn cân đo như vậy, đời này của hắn đại khái thật sự vất vả.

Tuy rằng nàng là di của Hương Phù, nhưng nàng cũng là một người mẹ ích kỷ a! Dù thế nào, nàng cũng sẽ không nguyện ý nhìn con mình vì cưới một nữ tử không thích hợp mình mà vất vả cả đời.

Về phần vị Dịch cô nương tính tình thanh lãnh kia, nhìn ra được nữ tử đó có thể lắng nghe tâm sự của con, có thể trấn an khi con mệt mỏi, là nơi có thể cho tâm linh hắn dựa vào.

Vợ chồng, không phải là trụ cột để dựa vào, cùng chia sẻ sinh mệnh sao? Dịch cô nương mới thực sự thích hợp con a!

Nghe người bên gối nói như thế, Nhiễm trang chủ nhin không được trêu chọc: “Nhanh như vậy đã chọn con dâu?”

“Đừng nói là nhanh!” Tà nghệ liếc một cái, Nhiễm phu nhân lắc đầu cảm thán, “Nhớ năm người bằng tuổi con bây giờ, ta đã gả cho người a!”

“Nói vậy cũng phải!” Liên tục gật đầu vuốt cằm.

“Đương nhiên phải!” Đắc ý ngồi xuống cạnh phu quân, Nhiễm phu nhân nheo mắt mỉ mỉ cười hỏi: “Đến! Chúng ta phải thương lượng thương lượng, có nên đem gương mặt trêu hoa ghẹo nguyệt này của người chém chém vài nhát không?”

“.....” Một trận trầm mặc, như thế nào cũng không đoán nổi đề tài sao lại nhảy đến đây, nam nhân có khối da mặt gây họa đáng thương hề hề ai oán cầu xin thương xót. “Có khuôn mặt này thực sự không phải lỗi của ta a! Bằng không — bằng không ta cũng nuôi râu.”

Đáng chết! Mới trong chớp mắt, họ Quân và Vô Tình đã đi đâu, sao không thấy bóng người đâu hết?

Xông đi ra, lại tìm không thấy hai người, nghĩ đến hai người giờ phút này có khả năng sóng vai cùng đi, trò chuyện vui vẻ, cổ lửa giận vô danh trong ngực Nhiễm Phong Đình lại hừng hực dậy lên, tâm hoảng ý loạn, vừa tức vừa gấp phi nước đại trong hành lang tìm kiếm bóng dáng hai người. Nhưng vì quá mức gấp gáp, đến chỗ rẽ, thân hình không kiềm được, cứng rắn va vào Nhan Hương Phù cũng từ một chỗ khác bước nhanh tới.

“A.....” Giật mình kêu đau, Nhan Hương Phù loạng choạng ngã ra sau.

“Cẩn thận!” Nhiễm Phong Đình cả kinh, vội vàng đưa tay vịn lấy nàng.

Nghe tiếng, ngẩng đầu lên kinh ngạc thấy là hắn, Nhan Hương Phù nuốt trở về mấy câu nặng trĩu vốn đã ở trên miệng, nhin không được nhủu mày oán giận. “Biểu ca, người gấp cái gì?”

“Phù muội, thật có lỗi!” Đụng phải người, hắn ngưng ngừng tạ lỗi, nhưng tinh thần cũng không thực tập trung, ngược lại nhìn ra xa xa chung quanh tìm kiếm.

Đáng chết! Rốt cuộc là đi hướng nào vậy?

“Biểu ca?” Thấy tầm mắt hắn bay khắp nơi, thần sắc vội vã, Nhan Hương Phù ản ản hờn giận, trước đây khi hắn ở trước mặt mình, ánh mắt luôn chuyên chú nhìn nàng, chưa bao giờ phân tâm như vậy.

Nghĩ đến điều này, lại nhớ đến hôm qua hắn rống mình, làm mình chịu ủy khuất, sau cũng không như trước ăn nói khép nép, khuyên dỗ bồi tội. Trong lòng nàng liền cảm thấy bất mãn, kiêu nhan không khỏi sa sầm, thần sắc ai oán, trừng mắt nhìn Nhiễm Phong Đình, nhưng hắn cũng phải chủ động hỏi nàng đang buồn giận chuyện gì, như vậy nàng mới có cơ oán trách.

Nào ngờ, Nhiễm Phong Đình mặc dù nhìn ra nàng buồn giận, nhưng lúc này lại không rảnh, cũng không có tâm tình đi dỗ dành, trong đầu quanh quẩn hiện lên cảnh Dịch Vô Tình gần gũi Quân Mặc Khiếu, liền không muốn tiếp tục lãng phí thời gian.

“Phù muội, xin lỗi! Ta có việc gấp, ta đi trước.” Hắn vội vàng nói liền phi nước đại bỏ đi, đảo mắt liền biến mất.

“Biểu ca —” Tức giận thét chói tai, không dám tin hắn cứ như vậy bỏ lại mình, Nhan Hương Phù giận sôi lên.

Đáng giận! Hắn sao có thể cứ như vậy bỏ lại nàng? Sao có thể?

Rốt cuộc là bọn họ đi đâu vậy? Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

“Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận—” Đi khắp một vòng lớn lại thủy chung không tìm được người, Nhiễm Phong Đình giờ phút này rốt cục không nhận được náo ý, thì thào cảm hận thầm rủa, trong lòng nôn nóng bất an, bước chân vô ý thức đi lung tung, đợi đến khi lấy lại tinh thần, mới phát hiện chính mình không ngờ đã đứng trước phòng tạm ở của Dịch Vô Tình.

“Hừ! Tìm không thấy người, ta ôm cây đợi thỏ là được rồi đi!” Nghiến răng nghiến lợi nói thầm, hắn quyết định vào phòng nàng, trong lòng tức giận không có chỗ phát tiết, lấy khí thế lôi đình vạn quân đá cửa vào.

Phanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, làm người trong phòng chột cả kinh, mà khi thân ảnh tìm hồi lâu không thấy kia ánh vào mắt, hắn giật mình nhất thời cả người cứng đờ, chân to đá cửa xấu hổ dừng lại ở giữa không trung.

Trong một thoáng, hai người cứ đứng đó giằng co nhìn nhau, cánh cửa bị đập hỏng không ngừng lắc lư, phát ra tiếng kêu “Y nha y nha” làm nhạc nền cho bối cảnh. “Đem chân buông đi! Giờ hoài cũng không ngại mỏi sao?” Thản nhiên, Dịch Vô Tình dẫn đầu đánh vỡ trầm mặc.

“Nga!” Quần bách buông chân to, Nhiễm Phong Đình xấu hổ sờ sờ mũi, cúi đầu như đũa nhỏ làm chuyện sai, ma cọ xát cọ vào phòng, đến bên cạnh nàng, đứng cả buổi cũng không dám mở miệng nói chuyện trước.

“Phòng ở là của Nhiễm gia các người, cho dù người xem không vừa mắt muốn san bằng, ta cũng không ý kiến.” Thần sắc thanh lãnh, nàng miệng đậm thật sự làm người ta kinh hãi.

“Ách — ta, ta chỉ là đột nhiên muốn luyện lực đá, Vô Tình, người không cần hiểu lầm!” Gấp giọng giải thích, đánh chết cũng không dám thừa nhận chính mình đá cửa là vì giận chó đánh mèo.

Loại lấy cớ buồn cười này cũng mệt hần ghê ra!

Thấy hắn chột dạ lại hốt hoảng, Dịch Vô Tình không khỏi âm thầm buồn cười, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng. “Tìm ta có chuyện gì?”

“Ta nghĩ rằng người bỏ lại ta, lại cùng họ Quân đi du hồ nghe hát.” Than ngắn thở dài, vẻ mặt tùy khuất lại đem đầu to tựa vào bờ vai tinh tế của nàng làm nũng.

Ô — vẫn là dựa vào hõm vai nàng thoải mái a! Về sau nếu bên người nàng có nam nhân khác, hắn không thể lại gần thì làm sao bây giờ? Cứ nghĩ đến là lại càng thương tâm, buồn bực a!

“Như vậy cũng đáng để người đá cửa?” Đạm nhạt liếc mắt một cái, cảm thấy hắn quả thật rất cổ quái.

“Vô Tình—” Thấp giọng kêu to, không dám nói mình ghen tị nàng cùng Quân Mặc Khiếu có giao tình hảo, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể đem đầu to cọ vai nàng, nhưng ngay tại hắn đang cọ hết sức vui vẻ —

“Oa —” Bỗng dưng, một tiếng kêu đau thảm thiết vang lên, hắn ôm trán trừng mắt nhìn năm ngón tay thon dài đang chậm rãi thu hồi, không dám tin ai oán lên án, “Người người người — người trạc* ta?” Ồ..... Nàng thế nhưng trạc hắn!

* trạc: ta nghĩ là dùng ngón tay búng vào trán, hay là cốc đầu nhĩ?

“Trạc người không được sao?” Nhíu mày hỏi lại.

“Người trước kia không có trạc ta!” Lên án.

Dịch Vô Tình cứng lại, lập tức tĩnh tâm, hồ hững nói: “Người cứ suốt ngày cọ ta, về sau cọ một lần, ta liền trạc người một lần.”

“Vi sao?” Bất mãn kháng nghị, hắn đầy ngập bị phần. “Trước kia ta cũng cọ người, người cũng chưa từng trạc ta, sao giờ lại không cho ta cọ? Hay là — hay là người muốn lưu lại cho họ Quân cọ?” Vừa tưởng đến khả năng này, con ghen trong Nhiễm Phong Đình lại dâng lên, buồn bực đến cực điểm, trừng mắt nhìn người đối diện.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Nhíu mày, trong mắt Dịch Vô Tình hiện lên một chút không được tự nhiên.

Trước đây nàng tùy ý hắn cọ mình, là vì ở thâm sơn tuyệt cốc chỉ có hai người bọn họ, nàng không nghĩ nhiều lắm, nhưng lần này xuất cốc, chính mắt thấy hắn sùng nịch, lấy lòng Nhan Hương Phù, nàng mới thấy chua xót, đau lòng, rốt cuộc ý thức được hắn rồi sẽ có một ngày cưới vợ. Thế nên nàng thấy mình cũng nên chậm rãi tạo khoảng cách giữa hai người, nếu cứ tùy ý hắn tiếp tục thân cận mình, tình cảm nàng dành cho hắn chỉ thêm càng lún càng sâu, không thể tự kiềm chế.

“Ta đâu có nói bậy?” Suy sụp cúi mặt xuống, hắn tức giận kêu rên. “Bởi vì họ Quân nói thích người, cho nên người cũng động tâm phải không?”

“Ngươi lại nhắc đến Quân công tử làm cái gì?” Mặt càng lúc càng nhẵn, Dịch Vô Tình không hiểu hai ngày nay hắn rồi rắm chuyện gì?

“Ta đương nhiên phải nhắc đến hắn!” Hồn hên, Nhiệm Phong Đình bị lòng đỏ kị thiêu hồng đầu óc, rống giận lên, “Bởi vì hắn ghen tị chúng ta giao tình tốt, nên muốn làm bất hòa ta và ngươi, có phải hay không?”

Không như hắn tức giận công tâm, Dịch Vô Tình thần sắc bình tĩnh, mặc kệ hắn tự dung kêu gào bậy bạ.

“Đáng giận!” Bị không đề ý, hắn càng thêm căm tức, rống giận lên. “Ta tìm họ Quân đi nói rõ ràng!” Dứt lời, xoay người định lao đi.

“Quân công tử đã cáo từ rồi đi!”

Thanh lãnh tiếng nói không nhanh không chậm bay đến, làm cho Nhiệm Phong Đình đã sắp lao ra phòng liền vội quay đầu vọt vào, lòng đỏ kị hùng hực giống như bị hất nước lạnh, nháy mắt tắt ngấm, chỉ có thể giương miệng ngây ngốc nhìn nàng. “Ách — ngươi nói là họ Quân ly khai?” Sừng sốt cả buổi, hắn rốt cục hé ra mấy chữ.

“Án!” Nhẹ giọng đáp, thần nhiên bổ sung, “Mới vừa rồi, hắn trước khi đi nhờ ta chuyển cáo ngươi một tiếng.”

“Đáng giận! Họ Quân có hiểu đạo làm khách không a? Muốn cáo từ cũng không biết phải hướng chủ nhân nói một tiếng sao? Không giáo dưỡng!” Căm giận mắng vài tiếng, đến khi tầm mắt chuyển sang gương mặt lãnh đạm của nàng, toàn bộ khí thế của Nhiệm Phong Đình liền suy yếu, xấu hổ cười gượng không thôi. “Ngươi — ngươi sao không nói sớm?”

Chết thật! Vừa mới bị đồ kị làm đầu bốc khói, nàng nhất định nghĩ hắn cố tình gây sự.

“Ngươi để ta có cơ hội nói sao?” Thần sắc không dao động hỏi lại. “Ách —” Cười gượng mấy tiếng, không nói gì được.

Thấy hắn không nói gì được, Dịch Vô Tình mới lại mở miệng nói: “Còn có, chuyện ta trạc ngươi cùng với Quân công tử không quan hệ, ngươi đừng luôn nhắc đến hắn.”

“Vậy sao ngươi không cho ta cọ a?” Ánh mắt đánh thương hê hê như con chó nhỏ nhìn nàng, Nhiệm Phong Đình ai oán đến cực điểm. Ô — cô nàng là phương pháp tốt nhất giúp khôi phục những lúc hắn suy sụp, tinh thần mệt mỏi a!

Dịch Vô Tình đột nhiên trầm mặc, tựa hồ đang suy tư cái gì, cả buổi không trả lời, làm Nhiệm Phong Đình đứng một bên bỗng dưng thấy kinh hãi, giật giật mi mắt, cứ có dự cảm không tốt.

“Vô Tình?” Thật cẩn thận khẽ gọi, mí mắt lại giật mạnh, giống như dự báo một điềm xấu.

Giống như đã nghĩ thông suốt, nàng bỗng dưng cười thật tươi lại ẩn hàm chất ý, đôi mắt trong trẻo nhìn chăm chăm hắn, như có thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng hóa thành một câu —

“Về sau, đừng tới tìm ta nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Hai tháng sau

Thương, thương, thương, thương, thương,

Trên một ngọn núi nhỏ, tiếng đao kiếm giao chiến chói tai mà kịch liệt cuộn cuộn vang lên không dứt, một nam nhân râu xồm vùng thanh đại đao như không muốn sống, đường đao không hề kết cấu, chém mạnh xuống đối thủ, khiến đối thủ đáng người thon dài nhịn không được cười mỉa ra tiếng —

“Tiểu nhân, đao pháp đó là dạng gì a? Cả người đầy sơ hở, nếu ta thật muốn mạng của ngươi, ngươi đã sớm ngã xuống!”

“Cả người đầy sơ hở thì thế nào? Lão tử chỉ cần có thể chém trúng tên đàn bà như ngươi, đầy lòng liền sáng khoái!” Rống giận rít gào, bảo đao trên tay tràn ngập sát khí, mạnh mẽ xông lên tấn công, Nhiệm Phong Đình hoàn toàn là đang liều mình.

Tên râu xồm này hôm nay bị cái gì a? Đẳng đẳng sát khí, chẳng thêm tiếc mạng sống, khác hoàn toàn so với những lần ti thí chỉ bị thương chút da thịt trước đây, đây căn bản chính là muốn tìm hắn trả thù thôi!

Hồ nghi thâm nghĩ, ần ần cảm thấy tựa hồ đã có việc gì phát sinh, Quân Mặc Khiếu không nghĩ thực sự phải liều mạng với hắn, lập tức nhanh chóng phóng thân bay đi, rời khỏi phạm vi triển đấu.

“Họ Quân, ngươi đừng hòng chạy trốn!” Mắt thấy hắn lùi lại, Nhiễm Phong Đình rống giận, vác theo đại đao cất bước đuổi sát theo.

“Đứng lại cho ta!” Sảng giọng hét lớn, quả nhiên làm cho bộ pháp hắn theo bản năng dừng lại, Quân Mặc Khiếu lúc này mới nhíu mày chất vấn: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Trước đây cũng không thấy ngươi lấy mệnh ra đánh nhau như vậy!”

“Ngươi còn dám hỏi ta?” Tức giận đến đỏ mặt tía tai, Nhiễm Phong Đình tức giận chỉ đại đao vào hắn, rống giận quát hỏi: “Nói! Ngày đó khi ngươi rời khỏi Nhiễm gia trang, có phải đã nói gì với Vô Tình, nếu không vì sao nàng lại cự tuyệt không cho ta đi tìm nàng, ngay cả ‘Vạn kim thư nhà’ cũng không trả lại ta?”

Mẹ nó! Kể từ hai tháng trước, Vô Tình tung ra lời nói sét đánh ngang tai kia, hơn nữa còn thực sự chấp hành, cho dù hắn chết sống ở lì trước cửa cốc không đi, nàng nói không gặp chính là không gặp, hắn bắt đầu hoài nghi là tên đàn bà này đã nói gì đó với nàng, vì thế liền hờn hờn hển hển tìm người hỏi rõ ràng, rốt cuộc là tên đó đã làm trò gì.

“Không hiểu ngươi đang nói cái gì nữa!” Mặt mày càng nhíu chặt, Quân Mặc Khiếu bị hỏi cũng không hiểu ra sao.

Nếu nói lúc trước hắn không tự mình cáo từ, chỉ để Dịch Vô Tình chuyển lời mình đã rời đi, là vì cố ý muốn chọc giận người nào đó, chuyện này hắn thừa nhận. Nhưng nếu lên án hắn đã nói gì với Dịch Vô Tình khiến tên ngốc này cuồng nộ như thế, hắn sẽ không nhàm chán đi gánh vác tội danh này.

“Mẹ nó, ngươi còn giả bộ?” Tức giận đến chửi bậy, Nhiễm Phong Đình lửa giận ngập trời lên án, “Nếu không phải ngươi nói cái gì với Vô Tình, nàng sao lại đột nhiên không cho ta đi tìm nàng, ngay cả gặp cũng không gặp ta?” Khăng định là tên đàn bà này đã nói xấu hắn cái gì đó, mới có thể khiến Vô Tình không để ý tới hắn.

Dịch cô nương không chịu gặp tên ngốc này?

Giật mình, tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì, Quân Mặc Khiếu khác hẳn với bộ dáng lạnh lùng ngày thường, diện mày cười to. “Ha ha ha – không gặp rất tốt! Không gặp rất tốt!”

“Ta biết ngay là do ngươi giờ trò quý.” Lửa giận ngập đầu mắng to, bảo đao trong tay Nhiễm Phong Đình suýt nữa lại chém tới.

Con mẹ nó! Cái gì kêu không gặp rất tốt? Tên đàn bà này rất đáng đánh đòn!

“Đừng xúc động!” Mắt thấy hắn lại muốn đề đao xông lên, Quân Mặc Khiếu thực tình tảo nhấc tay quát bảo ngưng lại, nhanh chóng nói: “Ta không có muốn Dịch cô nương trốn ngươi.”

“Nếu không phải do ngươi tác quái, tại sao khi ngươi rời đi rồi, nàng liền nhất quyết vạch ranh giới với ta?” Cầm hận chất vấn, hoàn toàn không tin.

“Vô luận ngươi tin hay không tin, tóm lại ta không có, bất quá —” Ngừng một chút, cố ý trêu chọc.

“Bất quá cái gì?” Quả nhiên cắn câu, hấp tấp ép hỏi.

Mắt hiện lên một chút nghiền ngẫm, bờ môi Quân Mặc Khiếu nổi lên tròng cười quỷ dị. “Bất quá ta đại khái hiểu được nguyên nhân nàng không gặp ngươi.” A..... Đồng dạng là người có tính tình thanh lãnh, hắn có thể hiểu được suy nghĩ của nàng.

“Là cái gì? Ngươi nói!” Vội vàng lán tới hỏi, Nhiễm Phong Đình chờ không kịp để cân thận nghĩ xem tốt cùng là vì nguyên nhân gì khiến nàng không chịu gặp mình.

“Ngươi thật muốn biết?” Liếc mắt tà nghệ.

“Ta muốn! Ta muốn!” Gật đầu như đảo tời.

“Vậy ngươi trước tự hỏi bản thân mình đi!” Nghiền ngẫm cười khế.

“Hỏi chính ta?” Sừng sốt, Nhiễm Phong Đình khó hiểu, nhất thời biến sắc mặt mắng chửi người. “Có lời thì nói thẳng, đừng bày trò làm rối trí ta.” Hắn là người thẳng tính, lười nói bóng nói gió.

Thật sự là tên thẳng thắn thiếu não, bụng không giấu giếm gì được! Khó trách ôn hòa như Vô Tình bị loại người này hấp dẫn.

Vì ánh mắt nhìn người của mình bi ai, Quân Mặc Khiếu lắc đầu cảm thán, thế này mới từ tốn nói: “Ta hỏi ngươi, ngươi đối với Dịch cô nương là dạng tâm tư gì?”

“Liên, liên quan gì đến chuyện này?” Không biết vì sao, Nhiễm Phong Đình đột nhiên đỏ mặt, nói chuyện cũng lắp bắp, nghĩ đến cảm xúc khó hiểu trong lòng mình, mơ hồ hiểu được mình đối với Vô Tình còn siêu việt hơn mức hồng nhan tri kỷ, nhưng lại không dám thừa nhận.

Ồ..... Hắn vẫn nghĩ người mình thích là Phù muội a — đúng rồi! Nói đến Phù muội, đã hai tháng kể từ lúc Vô Tình không gặp hắn, hắn chỉ lo suy nghĩ tìm ra nguyên nhân, trong đầu toàn là thân ảnh Vô Tình, không hề nghĩ tới Phù muội một chút nào.

Này — này chẳng lẽ có nghĩa là người trong lòng chân chính của hắn kỳ thật là Vô Tình, chính là mình vẫn không biết?

Nghĩ đến loại khả năng này, hắn nhin không được âm thầm rên rỉ — không thể nào! Hắn có tri độn đến mức này sao?

“Có! Có quan hệ rất lớn!” Thấy hắn chỉ trong một chốc đã đỏ mặt như quan công, Quân Mặc Khiếu buồn cười, cố ý nói: “Ta hỏi ngươi, lúc trước ngươi tìm ta tí thì có tâm tình thế nào, lúc này lại có tâm tình thế nào?”

“Ách —” Vô đầu bứt tai, hắn nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng có chút xấu hổ thừa nhận: “Lúc trước vì Phù muội tìm ngươi tí thì, chính là muốn chứng minh bản thân không thua kém ngươi, nhưng lần này vì Vô Tình, ta hận không thể đem ngươi cắt ra làm tám khối, vứt đi cho chó ăn!”

Muốn cắt hắn cho chó ăn? Tên râu xồm này thật đúng là dám nói!

Nhìn không được hừ lạnh liếc xéo một cái, Quân Mặc Khiếu vẫn là khó có dịp hảo tâm, nói: “Đây chính là trọng điểm!” “Trọng điểm? Trọng điểm của cái gì?” Sừng sốt sừng sốt.

Như vậy còn không biết? Quà nhiên là gốc hết thuốc chữa!

Nhìn bộ dạng hai mắt long lanh ngốc nghếch nhìn mình, trán Quân Mặc Khiếu ần ần nổi gân xanh, tức giận trách mắng: “Đã nói đến nước này, nếu không hiểu được, ta cũng không còn cách nào cứu ngươi!” Dứt lời, dưới chân vận công, thả người bay vút đi xa, lười cùng hắn tồn hoi.

“Uy! Họ Quân, ngươi trở về cho ta...” Giờ đại đao, kêu gào bóng người đã nhanh chóng đi xa, Nhiễm Phong Đình giậm chân không thôi.

Cái gì thôi! Nào có ai chỉ nói một nửa đã bỏ đi a?

“Trọng điểm! Trọng điểm! Rốt cuộc là trọng điểm cái gì a.....” Ở nơi thâm sơn hoang dã, Nhiễm Phong Đình một mình vừa đi vừa nhỏ giọng nhắc đi nhắc lại, rất bất mãn cái người chỉ nói một nửa đã bỏ đi, một chút đạo đức cũng không có.

Ai ai ai! Đến tận cùng cái gì mới là trọng điểm? Hắn không hiểu a! Hắn trước mắt chỉ biết, đối với Vô Tình, hắn có siêu việt tình cảm hồng nhan tri kỷ, không gặp được nàng, làm cho cuộc sống của hắn mỗi ngày đều không yên ổn.

Chân bước trên thảm lá ẩm ướt, hắn nhin không được thờ dài thành tiếng, trong đầu lung tung nghĩ ngợi, vội vàng bước đi, chỉ mong có thể sớm đến u cốc nơi Vô Tình sống một mình.

Nhưng có lẽ là tinh thần rất không tập trung, có lẽ là lòng quá mức lo lắng, nên khi hắn kinh hoàng thấy mình bỗng dưng bước vào không khí, đã không kịp ứng biến, cả người đột nhiên ngã xuống hố lớn bấy mảnh thú của thợ săn, dưới đáy động còn cắm đầy cọc gỗ bén nhọn ghê người.

Thảm!

Thảm kêu rên một tiếng, may mà hắn phản ứng không chậm, ngay tại lúc đó, hắn giang tay phải ra sức lách người qua, miễn cưỡng né được cọc gỗ nhọn hoắt, nhưng thân mình nháy mắt vẫn té rớt xuống. Tuy rằng tránh được thảm kịch đi đời nhà ma, bị cọc gỗ xuyên tim, nhưng cánh tay phải bị đè phía dưới lại “Răng rắc” một tiếng — Gãy!

Con đau đến tận tâm nháy mắt đánh úp lại, Nhiễm Phong Đình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ngồi dậy, cúi đầu trừng mắt nhìn cánh tay phải lác lư, hư huyền vô lực, hắn nhin không được cười khổ —

“Con mẹ nó! Có cần xui xẻo như vậy không a —”

Thâm sơn u cốc, một ngôi nhà trúc nằm lẻ loi, ánh nắng chiếu rọi, chim nhỏ bay lượn, hết thấy đều u tĩnh hài hòa, làm nữ tử thanh lãnh đang nhỏ cò đại trong vườn được thảo cũng chậm rãi kéo ra một chút điềm đạm cười. Nhưng không khí thanh tĩnh này lại bị tiếng kêu to ở cửa cốc truyền đến phá hư.

“Vô Tình..... Vô Tình.....” Không được đến cho phép nên không dám tùy ý xâm nhập, Nhiễm Phong Đình chỉ có thể đứng ở cửa cốc ảo não, kêu rên ỉ ôi.

Hắn..... Hắn sao lại tới nữa? Không phải đã nói hắn đừng đến nữa hay sao?

Nghe tiếng gọi ầm ĩ, Dịch Vô Tình ngẩn ra, lập tức lãnh nghiêm mặt, nhanh chóng đứng dậy đi vào phòng, ngay cả quay đầu liếc nhìn hắn một cái cũng không có.

“A — Vô Tình — Vô Tình — ngươi đừng đi a.....” Đáng thương hề hề nhìn thân ảnh nàng đi vào phòng, Nhiễm Phong Đình vẫn như cũ không dám bước vào trong cốc một bước, chỉ kêu lên cực kì ai oán. “Ta đã bị thương, ngươi vẫn không để ý tới ta sao —” Ô..... Nàng khi nào trở nên không có nhân tính như vậy?

Bị thương? Hắn sao lại bị thương? Chẳng lẽ lại vì Phù muội của hắn, đi khiêu khích Quân công tử sao?

Nghe nói hần bị thương, tìm Dịch Vô Tình nhảy dựng, âm thầm lo lắng lại chần chờ có nên đi ra ngoài gặp hần hay không, trầm trọng suy nghĩ một hồi, bên ngoài lại truyền đến tiếng lên án yếu ớt của hần –

“Vô Tình, ngươi thực sự không để ý tới ta sao? Thật tàn nhẫn a.....”

“Lại nói hươu nói vượn cái gì?” Không đành lòng, Dịch Vô Tình lãnh nghiêm mặt từ trong phòng trong vòng vo đi ra, ngoài miệng khe khẽ mắng, nhưng bước chân lại nhanh chóng đi đến cạnh hần.

“Vô Tình.....” Thấy nàng lại xuất hiện trước mặt mình, sắc mặt Nhiễm Phong Đình mặc dù tái nhợt lại khó nén vui mừng.

“Chỗ nào bị thương?” Mây liễu nhũ lại, nàng theo thói quen gỡ vạt áo hần ra, mỗi lần chỉ cần hần ti thí với Quân Mặc Khiếu, nhất định lại bị vài vết thương ngoài da trên ngực — không bị thương a!

“Chỗ này!” Cười khỏ chỉ sang cánh tay phải, Nhiễm Phong Đình uể oải nói.

Tầm mắt thuận thế chuyển qua, cánh tay rõ ràng đã hư nhuyễn vô lực đập vào mắt, Dịch Vô Tình thần sắc đành lại, vội vàng dịu tay trái hần vào trong cổc, vừa đi vừa bực mình trách cứ, “Ngươi sao lại thế này, sao lại dễ gãy xương?” Nam nhân này một ngày không bị thương sẽ không sáng khoái sao?

“Ai – chuyện đời khó lường a –” Áo nào rên rỉ, Nhiễm Phong Đình đau đến trán chảy mồ hôi lạnh không ngừng, nhưng ngoài miệng vẫn còn có tâm tình nói giỡn, mừng thầm nàng rốt cục chịu để ý tới mình.

“Đã đến nước này, ngươi còn có tâm tình nói giỡn?” Giận dữ trừng mắt, nàng ngăm bực hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ách.....” Suy nghĩ rốt cuộc có nên thú nhận chuyện mình ngã vào bẫy thú nên gãy cánh tay – một lý do bị thương cực kì mất danh dự, nhưng khi ánh mắt xấu hổ chạm đến tầm mắt sắc bén của nàng, nhất thời cả kinh, không dám giấu diếm, cười gượng thú nhận. “Chuyện này rất dài a –”

“Chuyện này rất dài” nói từ lúc hần được mang vào trong nhà, đến khi ngoan ngoãn ngồi trên ghế tùy ý nàng trị liệu vẫn còn đang nói.

Nước miếng hần tung bay tự thuật chuyện mình ti thí với Quân Mặc Khiếu, đến đoạn cánh tay làm sao mà va vào cọc gỗ, tránh được từ kiếp, Dịch Vô Tình lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo cánh tay bị gãy của hần một cái. Thoáng chốc, tiếng kêu thê lương thảm thiết thay thế tiếng kể chuyện. Đợi tìm lại được thanh âm và thần chí, hần mới nhe răng trợn mắt, hai mắt đầm lệ lưng tròn, lấy hai câu ngắn gọn nói chấm dứt câu chuyện gãy tay –

“..... Sau đó cọc va vào tay, nó cứ như vậy bị gãy!”

“Thật đúng là vui buồn lẫn lộn!” Lạnh lùng liếc xéo, thu được hần ngưng ngưng cười gượng đáp lại, Dịch Vô Tình mới buộc hai tấm ván gỗ cố định xương cánh tay.

“Này còn không phải do ngươi làm hại.....” Nhiễm Phong Đình nhỏ giọng than thở.

Ồ — nếu không phải nàng không chịu gặp hần, khiến hần vì vậy mà tâm thần không yên, lực chú ý không thể tập trung, hần cũng sẽ không ngã vào bẫy thú.

“Ngươi nói cái gì?” Không nghe rõ ràng.

“Không, không có a!” Vội vàng lắc đầu phủ nhận, vờ vô tội cười thật tươi, không dám để nàng biết mình đang ai oán lên án, chỉ sợ làm không tốt lại bị đuổi đi.

Kỳ quái liếc hần một cái, nghĩ đến hiện tại hần bị thương như vậy, thật sự không nỡ đuổi đi, Dịch Vô Tình chỉ có thể âm thầm thờ dài thu lưu người. “Ngươi đi nghỉ ngơi đi!” Bởi vì trước nay hần thường xuyên tới thăm, nên nơi này cũng có phòng riêng của hần.

Nghe vậy, hiểu được nàng đã ân chuẩn cho mình lưu lại, Nhiễm Phong Đình nhất thời cười mị mắt, thoải mái vô cùng. Ha ha a..... Tái ông mất ngựa, yên biết phi phúc*, kỳ thật ngã gãy cánh tay cũng không phải chuyện xấu!

Nga ha ha..... Ngã gãy cánh tay không những không phải chuyện xấu, hơn nữa là chuyện tốt, chuyện cực kì tốt a! Thoải mái ngồi trên ghế làm cho người ta hầu hạ, Nhiễm Phong Đình nhìn không được cười trộm thầm nghĩ.

Bởi vì tay hoạt động không tiện, liên tiếp mấy ngày, hần hưởng hết tư vị được người khác hầu hạ, ngay cả rửa mặt chải đầu đều có người lo, ví dụ như hiện tại –

“Có chật quá không?” Tiếng hỏi nhẹ nhàng vang lên.

“Không sao!” Cảm thụ được ngón tay ấm áp luồn vào tóc mình, nhẹ nhàng cột tóc cho mình, Nhiễm Phong Đình chỉ cảm thấy thoải mái đến hạnh phúc vô cùng, thật hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại giờ khắc này.

Không biết bộ dạng say mê trên mặt nam nhân trước mắt, Dịch Vô Tình giúp hần chải đầu xong, rất nhanh mang tới khăn ướt sạch đến trước mặt hần,

khẽ cúi người, nhẹ nhàng lau bộ mặt xù lông.

Bàn tay nàng mềm nhẹ đến cực điểm, như xem hấn là kỳ trân dị bảo, ngay cả khuôn mặt thanh lãnh cũng ần ần hiện lên vài tia ôn nhu hiếm thấy.

Nhiệm Phong Đình tâm thần không khỏi lâm vào nhận nhạo, một cổ mênh mông tình triều thỉnh linh ào lên, làm hấn khó kìm lòng nổi, hôn lên cánh môi hồng nhạt.

“A!” Kinh hô một tiếng, Dịch Vô Tình sợ tới mức nhanh chóng lùi lại, ghen hống trên trời trối trừng mắt nhìn nam tử trước mặt.

Trời ạ! Hấn, hấn vừa mới hôn nàng. Hôn nàng a.

Ngón tay thon dài không tự giác xoa cánh môi, phảng phất còn có thể cảm nhận ấm áp ban nãy, nàng cả buổi nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, trừng mắt, trừng mắt, vẫn trừng mắt –

“Vô Tình –” Khàn giọng khẽ gọi, Nhiệm Phong Đình cũng không dám tin mình thực sự đã hôn nàng, nhưng sau khi lấy lại tinh thần, phát hiện mình thực sự phạm vào chuyện “Khinh bạc con gái nhà lành”, hấn lại tuyệt nhiên không hỏi hấn.

Nghe hấn khẽ gọi, Dịch Vô Tình đột nhiên hoàn hồn, hai gò má trắng nõn giống như lửa cháy lan ra trên đồng cỏ, nhanh chóng đỏ ửng, trong đầu tràn ngập lửa giận.

“Người xem ta là cái gì?” Cả người kích động run rẩy, nàng phẫn nộ đến cực điểm. “Người nghĩ ta là cái loại nữ tử có thể tùy ý khinh bạc sao?” Dứt lời, giận dữ xoay người bước đi.

“Vô Tình, ta không có! Người đừng hiểu lầm –” Lo lắng muốn giải thích, lại thấy nàng ngay cả nghe cũng không nghe, bỏ đi ra ngoài, Nhiệm Phong Đình trong lòng hoảng hốt, gấp đến độ vội đưa tay trái bắt lấy cổ tay nàng.

“Buông tay!” Phẫn hận gạt hấn ra, ánh mắt Dịch Vô Tình lạnh lẽo dọa người. “Ta tạm thời không nghĩ gặp người, không được đi theo!” Vừa dứt lời liền quay đầu đi.

Nhìn theo bóng nàng giận dữ dần đi xa, Nhiệm Phong Đình muốn vụng trộm đuổi theo lại không dám, chỉ sợ sau khi bị phát hiện, nàng lại càng thêm tức giận, không khỏi ảo não như con ruồi mất đầu xoay quanh.

Xong rồi! Xong rồi! Lại chọc nàng tức giận, quả nhiên là không thể làm chuyện “Khinh bạc con gái nhà lành”, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, nếu là lại đến một lần, hấn — vẫn là sẽ hôn đi.

Ồ. Đây là nam nhân bản “Sắc” Sao?

Hấn thế nhưng khinh bạc nàng — thế nhưng khinh bạc nàng –

Thế này là thế nào? Người hấn thích là Phù muội của hấn, vì sao lại đây trêu chọc nàng? Hay là thực xem nàng là nữ tử dễ dãi?

Một mình tức giận không thôi đi lòng vòng trong rừng, Dịch Vô Tình tâm tính vốn luôn bình tĩnh nay dâng lên sóng to gió lớn, nghĩ đến hấn đã có người trong lòng, lại còn khinh bạc nàng, trừ bỏ tức giận bị phẫn, lòng nàng nhuộm đầy thù lương bị ai, mắt không khỏi đỏ lên.

“Như vậy là sao? Là sao chứ? Ta lẻ loi một mình cũng có thể sống tốt lắm, người còn trêu chọc cái gì? Trong lòng biết người để ý cô nương khác, nên ta chủ động xa lánh không được sao? Người lại tìm tới làm cái gì. Tìm tới làm cái gì a.” Bị thương than khóc nhẹ nhàng bật ra, nàng dựa thân cây, lặng lẽ rơi lệ.

Trời dần dần tối, bóng đêm lặng lẽ đột kích, Nhiệm Phong Đình ngồi trong phòng, thấp đèn lên, làm cho bên trong bóng tối tăng thêm vài phần ánh sáng, tầm mắt không ngừng hướng ra ngoài tìm kiếm, cả người lo lắng đến đứng ngồi không yên, tới tới lui lui không ngừng.

Ai. Rốt cuộc là Vô Tình đi chỗ nào, sao đến giờ này còn chưa thấy trở về? Trời đã tối rồi, nơi thâm sơn hoang dã này có nhiều mãnh thú lui tới, nàng một thân một mình, nếu lỡ gặp phải cọp thì làm sao? Chẳng lẽ — chẳng lẽ nàng giận quá, không trở lại, vĩnh viễn rời đi?

Nghĩ đến loại khả năng này, Nhiệm Phong Đình sau một hồi chờ đợi bỗng nhiên nhảy dựng lên, khăn trương chuẩn bị phóng ra ngoài tìm người. Bỗng dừng, thân ảnh nhỏ nhắn làm hấn tâm tâm niệm niệm, lo lắng không thôi, chậm rãi đi ra dưới ánh nắng chiều, ngay cả nhìn cũng không liếc hấn một cái, thân nhiên tiến vào phòng.

“Vô Tình, người cuối cùng đã trở lại!” Hoan hỉ kêu lên, Nhiệm Phong Đình nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc đã bỏ xuống được tảng đá sầu lo trong lòng.

Không lên tiếng trả lời, cũng không nhìn hấn, Dịch Vô Tình lãnh nghiêm mặt làm chuyện của mình, như thể hấn căn bản không tồn tại.

Thấy thế, Nhiệm Phong Đình âm thầm kinh hãi, nhắm mắt theo sát sau đuôi nàng, lo sợ không yên thật cẩn thận thử hỏi, “Vô Tình, người còn giận ta sao?”

Vẫn như cũ không đáp lại, Dịch Vô Tình quay đầu đi đến cạnh cửa sổ, sửa sang hoa cỏ trồng trong bồn cây.

Chết thật! Xem ra tức giận không nhẹ.

Kính sợ tiếp tục làm cái đuôi theo sau nàng, Nhiễm Phong Đình chỉ sợ nàng không để ý tới mình, liền không dám nói gì nữa, nhưng đầu to lại nhin không được, tự động tự phát cúi xuống vai nàng, ý đồ dùng loại động tác làm nũng này để cầu hòa.

Thấy hắn lại cọ lên, Dịch Vô Tình không nói hai lời, ngón tay vừa nhanh vừa chuẩn trạc mạnh xuống cái đầu to.

Thoáng chớp, chợt nghe hét thảm “Oa” một tiếng, Nhiễm Phong Đình khoa trương ôm cái trán bị trạc hồng, bị thương vụn phần tròng mắt nhìn nàng.

“Ngươi lại trạc ta?” Ô..... Nàng thực sự không còn cho hắn cọ lên vai nàng sao? Điều này sao có thể? Đó là nơi hắn bổ sung tinh lực, an ủi tâm linh nha! Không cho cọ thì rất không nhân đạo!

Vẫn như trước không nói một tiếng, Dịch Vô Tình lạnh lùng liếc khuôn mặt lông xù bị phẫn một cái, lạnh lùng quay về phòng mình.

Ách..... Ánh mắt thật lạnh đậm a!

Sững người nhìn thân ảnh nhỏ nhắn biến mất trong phòng, mí mắt Nhiễm Phong Đình lại bắt đầu nhảy.

Quái! Chẳng lẽ là điềm xấu lại sắp hiện ra? Không cần a! Làm ơn đừng nhảy nữa.....

*Tái ông mất ngựa: Đây là một điển tích cổ. Có một ông lão nuôi được một con ngựa. Một hôm, con ngựa đi mất. Người quen thuộc đều đến thăm hỏi, chia buồn. Ông lão không buồn, còn nói mất ngựa có khi là phúc. Mấy tháng sau, con ngựa trở về, lại mang về thêm một con ngựa hay. Những người quen thuộc kéo đến xem ngựa và chúc mừng. Ông lão lại nói, được ngựa có khi là họa. Quả nhiên sau đó, con trai ông lão vì cười con ngựa hay đó mà bị gãy chân. Mọi người lại đến hỏi thăm, chia buồn. Ông lão lại nói con bị gãy chân có khi là chuyện may. Năm đó giặc đến đánh, nhà vua cho người đi bắt lính. Quân lính mười người chết hết chín. Chỉ có con trai ông lão vì bị gãy chân nên mới không đi lính.

*Yên biết chi phúc: Đây cũng là một điển tích cổ. Có một người nhà quê trải cỏ ra phơi. Hôm sau ra hốt cỏ, nghe tiếng kêu “tích tích”, lật lên xem thì bắt ngay được một con chim trĩ. Anh ta thấy thế, vẫn để cỏ ở đấy, có ý mong ngày mai lại được con trĩ nữa. Ngày mai đi ra, lẳng tai lại nghe tiếng “tích tích” như hôm trước, bụng mừng thầm. Nhưng vừa bới cỏ lên thì một con rắn chui ra, cắn ngay vào tay, làm anh ta bị thương rồi chết.

Hai điển cổ này đều có ý nói, may mắn hay xui xẻo đều khó đoán trước, có khi là họa nhưng lại là phúc, có khi cứ nghĩ là phúc nhưng lại là họa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Hôm sau

Sáng tinh mơ, khi Dịch Vô Tình đi ra khỏi phòng, đã thấy Nhiễm Phong Đình đứng canh giữ ở bên ngoài, không biết là do thức sớm hơn nàng, hay là cả đêm không ngủ?

“Vô Tình!” Vừa thấy thân ảnh nàng, Nhiễm Phong Đình lập tức phấn chấn tinh thần, giống con chó nhỏ vì muốn chủ nhân vui nên liền vẫy đuôi vội vàng đi lên.

“Ân.” Đáp nhẹ một tiếng, trải qua một đêm, Dịch Vô Tình tựa hồ đã bớt giận, không còn làm như không thấy hắn.

Thấy nàng tốt cuộc chịu để ý tới mình, Nhiễm Phong Đình mừng rỡ, liền tươi cười thật to, đang muốn mở miệng nói, lại nghe một giọng nói cứng nhắc, không cao thấp từ miệng nàng vang lên –

“Ngươi trở về đi!” Lời nói khô khan, không mang chút cảm tình, trải qua cả một đêm tự hỏi, nàng cho rằng hắn không thể ở lại.

“A?” Khuôn mặt tươi cười nháy mắt đông lại, tựa hồ có chút sững sốt.

“Trở về tìm Phù muội của ngươi đi, đừng đến đây nữa!” Thần sắc trên mặt không có chút biến hóa, nàng lãnh đạm hạ lệnh đuổi khách.

“Ta không muốn!” Cuối cùng phản ứng lại, Nhiễm Phong Đình giậm chân kêu to, kịch liệt kháng nghị, “Vì sao lại muốn đuổi ta đi? Ta không chịu! Ta không chịu!” Ô..... Đáng giận! Tối hôm qua lại nháy mí mắt, quả nhiên là điềm xấu.

“Phù muội trong lòng ngươi đang đợi ngươi trở về làm vui nàng, đừng cứ ở lại chỗ ta lãng phí thời gian!” Sắc mặt lạnh lùng, giọng nói ần ần có chút không

kiên nhẫn cùng chua chát, chỉ mong hấn mau mau rời đi, để mình lại có thể thanh tĩnh.

Nhiệm Phong Đình bật thốt lên: “Ta không muốn trở về làm vui Phù muội, nay ở trong lòng ta, người quan trọng hơn Phù muội a!”

Hấn, hấn nói cái gì? Cái gì kêu ở trong lòng hấn, nàng quan trọng hơn Nhan Hương Phù?

Không thể tin được lỗi tai mình, Dịch Vô Tình tròn to mắt kinh ngạc nhìn hấn, khẽ run giọng hỏi: “Người, người có ý tứ gì?” Hấn có tâm tư gì? Tâm tư gì a?

“Ách..... Ta..... Ta.....” Nghĩ đến trước kia luôn kể lể với nàng đoạn khổ luyện không có kết quả với Phù muội, nay lại đột nhiên thừa nhận mình thật ra thích nàng, tựa hồ có chút xấu hổ và kỳ cục, Nhiệm Phong Đình lúng túng, khuôn mặt dưới lớp râu đều đỏ lên, ấp úng không thể nói ra chuyện mình “Thay lòng đôi dạ”.

Hấn..... Quả nhiên chỉ là nói bừa, nàng lại vì những lời không chút ý nghĩa của hấn mà dao động, suýt chút nữa tin là thật.

Nghĩ đến đây, Dịch Vô Tình âm thầm chua chát cười, giận hấn lại càng thêm giận bản thân, ngay lúc hấn còn đang “Ta” không ngừng, nàng lạnh lùng giận dỗi đẩy hấn đi. “Đi! Người đi cho ta!”

“A? Vô Tình, người vừa giận cái gì.....” Kinh ngạc, sợ hãi kêu lên, Nhiệm Phong Đình không dám kháng cự, cứ như vậy bị đẩy khỏi ốc, hơn nữa còn là bị đuổi thẳng ra tận bên ngoài cửa cốc.

“Người đi! Không được đến nữa, đi!” Trùng mắt nhìn mặt râu đứng thất thố ngoài ở cửa cốc, thanh âm nàng như hàn băng, cảnh cáo, “Không được bước vào trong cốc nữa bước, mau đi cho ta!” Dứt lời, liền xoay người về ốc.

“Oa..... Vô Tình, đừng đuổi ta đi a—” Trơ mắt nhìn nàng thực sự bỏ lại mình đi, Nhiệm Phong Đình thấy mình cực kì oan ức, buồn phần khóc thét không dứt. “Ta lại làm sai cái gì, người nói rõ ra a, ta sẽ sửa a! Rốt cuộc ta làm sai cái gì a—”

Ồ..... Vốn tưởng rằng đã chiếm đến trong phòng, ai ngờ lại lui trở lại nguyên điểm, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Hấn..... cảm trại dã ngoại ngay cửa cốc!

Ban đêm, nhìn xuyên qua cửa sổ có thể thấy ánh lửa bập bùng cạnh cửa cốc, không cần nghĩ cũng biết có người vẫn chưa từ bỏ ý định ăn ngủ ngoài trời, Dịch Vô Tình không khỏi buồn bực, lãnh nghiêm mặt kéo rèm cửa xuống, rồi đi cửa sổ.

Hừ! Thời tiết đã dần dần trở lạnh, hơn nữa hàn khí trong núi ban đêm rất nặng, nếu tên râu xồm kia đã thích chịu đông lạnh, vậy thì cứ theo ý hấn đi! Nàng sẽ không mềm lòng để ý tới hấn đâu!

Vừa dỗi vừa nghĩ, nàng buồn bực trở về phòng nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Nhiệm Phong Đình ăn ngủ ngoài trời mấy ngày liền, trước khi được đến chấp thuận, một bước cũng không dám vào. Ban ngày, hấn đi lòng vòng quanh cửa cốc, chỉ cần vừa thấy nàng ra khỏi phòng, liền nhe răng tươi cười sáng lạng, nhiệt tình vẫy tay chào hỏi. Ban đêm, ăn no xong liền leo lên cây ngủ, thể hiện quyết tâm muốn trường kỳ kháng chiến.

Hôm nay, sắc trời u ám, cả ngày đều không thấy ánh nắng, cảm giác rất ẩm ướt, đến đêm, trời đột nhiên mưa to giàn giụa, lạnh buốt xương.

Trong phòng, Dịch Vô Tình biết bên ngoài trời mưa rất to, không thể đốt lửa, nhìn không được lạng lẽ nhắc rèm lên nhìn ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên ngoài cửa cốc tối thui, không thấy một ánh lửa nào. Nàng lập tức buông rèm xuống, khẽ cắn môi, bất an đi qua đi lại trong phòng.

Làm sao bây giờ? Trời mưa lớn như vậy, hấn có thể núp ở chỗ nào? Trời lạnh như vậy, tay hấn còn bị thương, nếu lại gặp mưa sẽ bị phong hàn, vậy sẽ không tốt.

Nghĩ vậy, nàng âm thầm lo lắng không thôi, mấy lần chân bước tới cửa định ra ngoài tìm người, nhưng lại nghĩ đến nếu mình làm như vậy, công sức cố ý lạnh lùng mấy hôm trước sẽ liền bỏ phé, sẽ lại phải tiếp tục dây dưa với hấn, chân nàng liền rút lui ngay.

Cứ như vậy, vài lần đi tới cửa lại lùi về, tâm tư rối loạn, cuối cùng vẫn là không thể chống lại tình cảm đối với hấn, nàng mềm lòng chạy ra tìm người.

Miền cưỡng chạy nhanh ra cửa cốc, giữa làn mưa to và bóng đêm mịt mù, Dịch Vô Tình cố trừng lớn mắt, nhưng tầm nhìn vẫn như cũ không hơn nổi ba thước. Nàng đang định lên tiếng gọi, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng chân đạp nước “Bì bôm”, một giọng nói nam tính quen thuộc vang lên:

“Vô Tình, đã trễ thế này, mưa lại lớn như vậy, người đi ra làm gì?” Gấp giọng hỏi, nguyên bản đang ngồi trên cây trốn mưa, Nhiệm Phong Đình tai tính nghe thấy có tiếng bước chân, liền bay nhanh xuống tới bên cạnh nàng.

“Ta —” Xoay người nâng mắt nhìn sang, thấy hấn cả người ướt đẫm đứng trong cơn mưa to, lòng Dịch Vô Tình như thất lại. Nàng không muốn thừa nhận mình là vì lo lắng nên ra tìm người, đành nuốt mấy câu quan tâm vào bụng, nhưng cái ô trong tay lại vội vàng che lên đầu hấn.

“Người che là đủ rồi!” Thấy thế, Nhiệm Phong Đình vội vàng đem ô đẩy sang cho nàng.

Ai nha! Trời mưa lớn như vậy, chỉ che ô cho mình nàng thôi mà còn bị mưa bắn tung tóe, nếu còn muốn che cho hấn, chắc chắn là hai người sẽ cùng ướt nhem.

Chính mình thân cường thể tráng, cho dù bị dầm mưa thành chó roi xuống nước, cũng sẽ không có chuyện gì, nhưng nàng thân mình đơn bạc, nếu mắc mưa cảm lạnh sẽ không tốt.

Hiểu được tâm tư của hấn, lòng Dịch Vô Tình chợt thấy ảm áp, nhẹ giọng mở miệng nói: “Vào nhà đi!”

Nghe vậy, tựa hồ có chút không thể tin lỗ tai mình, Nhiễm Phong Đình thoáng chốc tròn to mắt, lại rước lấy ánh mắt giận dữ của nàng –

“Nếu không muốn vào, thì quên đi.”

“Ta muốn! Ta muốn!” Chỉ sợ vận may chớp mắt trôi qua, Nhiễm Phong Đình vội gật đầu như gà mổ thóc như sợ nàng sẽ thay đổi tâm ý, vội vã kéo nàng bay nhanh quay về phòng.

Hai người vào phòng, Dịch Vô Tình thấy cả người hấn đều ướt như mới đi từ trong nước ra, cực kì chật vật, nàng liền giục hấn về phòng thay quần áo sạch sẽ còn lưu lại, bản thân thì rất nhanh ra phía sau phòng.

Một hồi lâu sau, khi Nhiễm Phong Đình thay quần áo khô ráo trở lại, thấy nàng đã bung đến một chén trà gừng nóng hầm hập chờ hấn.

“Uống cạn!” Ngắn gọn mệnh lệnh, đẩy chén trà gừng nóng hôi hộc khói trắng sang cho hấn.

A — nàng vẫn quan tâm hấn nha!

Vạn phần cảm động lại vui sướng, Nhiễm Phong Đình cười tiếp nhận gừng trà, thực vui vẻ ừng ực uống một hơi vào bụng, hoàn toàn không sợ nóng đầu lưỡi.

“Ha!” Rót cực uống hết, hấn buông bát trà, thở phà ra một ngụm nhiệt khí, thân thể vốn còn có chút lạnh như băng nay nhờ có trà gừng mà dần dần ảm áp lên, trong lòng vui vẻ nhích đến bên cạnh nàng, đầu to lông xù lại tự động dựa xuống bờ vai nhỏ nhắn của nàng.

Đúng là bệnh cũ không đổi!

Mây liễu nhịu lại, Dịch Vô Tình không nói hai lời tính trạch hấn, nào biết hấn đã sớm đoán trước, vội đưa tay che trán –

“Không cần a –” Thê lương kêu to, Nhiễm Phong Đình chớp mắt to cầu xin, bộ dạng đáng thương hề hề, khiến người ta thấy liên nhin không được, muốn quăng hai đồng tiền cho hấn.

Quả nhiên, Dịch Vô Tình bị bộ dạng thống khổ này lay động, nhất thời mềm lòng, bàn tay vốn đã gơ cao lại thả xuống dưới, đành tùy ý hấn vậy.

“Vô Tình, ta đã biết là ngươi tốt với ta nhất.” Biết nàng ngầm đồng ý, đầu to cảm động lại đi lên, còn không ngừng ma cọ xát cọ.

Ô. Thật hoài niệm a! Vẫn là cọ nàng thoải mái nhất a!

Vừa cọ vừa thâm nghĩ, Nhiễm Phong Đình thỏa mãn ngây ngô cười, một hồi lâu qua đi, hấn vẫn như trước cọ trên vai nàng không chịu đứng dậy, bỗng thờ dài một tiếng, môi thì thâm khê nói.

“Vô Tình.”

Sau gáy cảm nhận được hơi thở mềm nhẹ thổi tới, Dịch Vô Tình suýt nhảy dựng, cả người khê run lên, chỉ có thể miễn cưỡng đáp nhẹ “Ừ” một tiếng.

“Ngươi giận ta là vì ta hôn ngươi sao?” Rót cực, hấn cảm thấy hấn là nên nói chuyện rõ ràng, cứ bị nàng đuổi mãi như vậy thực không hay ho.

“Không được nói!” Nhớ đến nụ hôn đó, khuôn mặt trắng nõn không khỏi bùng lên màu đỏ như anh đào, nàng hấp tấp nói: “Đó không phải là chuyện tri kỷ có thể làm, lúc ấy ngươi khẳng định là hồ đồ, cứ xem như là chưa từng có chuyện đó, hãy quên đi!”

“Ta không hồ đồ, cũng không muốn quên!” Quả quyết cự tuyệt đề nghị của nàng.

“Cái gì, cái gì?”

Thế nào cũng không nghĩ tới hấn sẽ trả lời như vậy, Dịch Vô Tình kinh ngạc, đang muốn tìm hấn để hỏi cẩn thận, ai ngờ mới vừa quay mặt qua, mặt hấn lại nhảy mắt kẻ sát lại, nàng còn chưa kịp phản ứng gì, miệng lại bị hấn che lại.

Khác hấn với hôn nhẹ lướt qua hôm đó, lần này Nhiễm Phong Đình tiến quân thần tốc, ra sức công thành chiếm đất, khiến Dịch Vô Tình nhất thời sợ ngây người, tùy ý đầu lưỡi hấn xâm nhập, trần trọc hôn sâu.

Không biết qua bao lâu, đến khi hết hơi phải lùi lại, Nhiễm Phong Đình mỉm cười nhìn về mặt mê mang của nàng, hấn ôn nhu vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp tựa như say rượu, nhẹ nhàng mà kiên định chậm rãi mở miệng –

“Vô Tình, ta không muốn ngươi xem như không có chuyện gì.”

“Vì, vì sao?” Trên môi như còn vương lại hơi thở của hắn, Dịch Vô Tình khó có khi nói năng lấp bắp, nhất thời còn chưa thể hoàn hồn.

Hắn vì sao lại hôn nàng? Nàng không hiểu! Không hiểu a.....

“Bởi vì ta phát hiện ta thích ngươi, yêu ngươi, không còn có thể xem ngươi như một hồng nhan tri kỷ bình thường.” Thỏa mãn ôm nàng vào lòng, Nhiễm Phong Đình quyết định, cho dù sẽ xấu hổ như thế nào, hắn cũng muốn thành thật nói hết tình ý của mình cho nàng, nếu không chắc chắn nàng sẽ lại hiểu lầm vừa rồi là hắn khinh bạc nàng.

Hắn thích nàng? Yêu nàng?

Vừa sợ vừa hoảng, Dịch Vô Tình kinh ngạc trừng mắt nhìn hắn, không dám tin kêu lên. “Nhưng, nhưng không phải trong lòng ngươi chỉ có Phù muội của ngươi thôi sao?” Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Hắn suốt ngày kể lể chuyện tình của hắn cho nàng giống như không phải là giả a!

Xấu hổ đỏ mặt, Nhiễm Phong Đình vò đầu bứt tai lúng túng nói: “Ách..... Ta vốn cũng nghĩ người trong lòng ta là Phù muội, nhưng sau khi thấy ngươi đối xử tốt với họ Quân, trong lòng lại dấy lên hừng hực lòng đỏ kị, nên mới phát hiện mình thật ra thích ngươi.” Trời ạ! Giờ phải thừa nhận mình hồ đồ đến mức ngay cả người mình thực sự thích là ai cũng không rõ, thực sự mất mặt a!

Nghe nói hắn nói có tình ý với mình, Dịch Vô Tình cảm thấy trước mắt hết thấy tựa như ảo mộng, không phải thực, trong lòng mặc dù vừa mừng vừa sợ, lại ngại vừa thẹn, vẫn chưa thể lập tức tin tưởng hắn thực đã vong tình với Nhan Hương Phù, chỉ chung tình với mình, trong một chốc không thể nói thành lời.

“Vô Tình, ngươi đối với ta..... Đối với ta có cảm giác không?” Mặt to lông xù đỏ bừng, Nhiễm Phong Đình xấu hổ hỏi thăm, trái tim đập bình bình loạn xạ, nói năng cũng lấp bắp.

Trời ạ! Hắn thậm chí còn chưa từng bày tỏ như thế với Phù muội đâu nha!

Hai gò má nổi lên màu hồng nhàn nhạt xinh đẹp, Dịch Vô Tình cả buổi không nói ra tiếng.

Thấy nàng không nói lời nào, Nhiễm Phong Đình khẩn trương, lập tức vội vàng kêu to, “Vô Tình, ta mặc kệ! Dù sao ta đã thích ngươi, nể tình chúng ta đã là bạn tốt nhiều năm, ngươi không thể làm tổn thương tâm linh nhỏ bé ngây thơ của ta.” Nói một hồi lại thốt ra một lời uy hiếp buồn cười.

Không nghĩ tới hắn có thể làm nũng như thế, Dịch Vô Tình buồn cười, thẹn thùng nở nụ cười.

“Cười rồi! Vô Tình, ngươi cười!” Mừng rỡ như điên, hắn ôm chặt người trong lòng kêu lên: “Ngươi cười, cho nên ngươi cũng có cảm giác với ta phải không? Phải không?”

“Ai, ai nói?” Vạn phần xấu hổ, nàng không chịu thừa nhận, nhưng vạt đỏ trên mặt lại càng thêm thâm.

“Ta nói!” Trực tiếp kết luận nàng có cảm tình với mình, Nhiễm Phong Đình vui vẻ như muốn bay lên, nhưng lại cố ý bày ra vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc. “Vô Tình, ta hỏi ngươi một chuyện nha, ngươi phải thành thật trả lời ta.”

“Cái gì?” Trực giác hỏi.

“Ngươi cảm thấy ta hôn như thế nào?” Tươi cười thật to, hắn không đứng đắn cười hỏi.

Nam nhân này..... Quả nhiên không đứng đắn!

Có chút không nói gì trừng mắt, thấy vẻ mặt chờ mong của hắn, Dịch Vô Tình lạnh lùng nói: “Đâm đau ta!”

Không dự đoán được sẽ có loại bình luận này, Nhiễm Phong Đình bị nghiêm trọng đã kích, ai oán bị phần vuốt khuôn mặt đầy râu, ngồi xổm xuống chân tường vẽ vòng vòng.

Ồ..... Đâm đau? Nụ hôn đầu tiên hắn kính dâng cho nàng, duy nhất cảm giác lại là đâm vào đau sao? Rất quá đáng a!

Sáng sớm hôm sau, khi Nhiễm Phong Đình lại xuất hiện, Dịch Vô Tình ghen hờn trần trời nhìn hắn, trợn mắt há hốc mồm.

“Ngươi, râu của ngươi đâu?” Nàng nhin không được thất thanh kêu lên.

Trời ạ! Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy “Lư sơn chân diện mục” của hắn! Giờ nàng rốt cục hiểu được vì sao Nhiễm phu nhân nhất quyết bắt hắn để râu, hết thấy đơn giản là vì khuôn mặt này của hắn so với của Nhiễm trang chủ thật là chỉ có hơn chứ không kém, hoàn toàn toàn toàn trêu hoa ghẹo nguyệt a!

“Cạo!” Sờ sờ hai má bóng loáng, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, Nhiễm Phong Đình thật là có chút không quen.

“Ta đương nhiên biết ngươi cạo, nhưng mà..... Nhưng mà ngươi vì sao phải cạo?” Vẫn như cũ còn bị khiếp sợ vây quanh.

“Ta không muốn đâm đầu nguoi!” Xoa xoa cằm, ngón gòn đặc ý nói ra lý do.

Oanh!

Gò má trắng nõn nháy mắt bạo hồng, Dịch Vô Tình xấu hổ nghiêm mặt trừng mắt, phi thường không còn gì để nói.

Vì rốt cục đã thổ lộ hết tình ý, Nhiễm Phong Đình cứ như vậy chết sống đòi ở lại, ôm mục đích muốn cùng Dịch Vô Tình bồi dưỡng cảm tình ở trong cốc một thời gian, mãi đến khi tuyết bay tán loạn, một năm sắp hết, hần mới rốt cục nhớ tới một chuyện trọng yếu.

“Vô Tình, sắp tới năm mới a!” Chê xong số cùi hàng ngày, Nhiễm Phong Đình lại đến bên người nàng cọt cọt lui.

“Ừm.” Đáp nhẹ một tiếng, vội vàng đem bữa tối bung lên bàn, Dịch Vô Tình để mặc nam nhân phía sau cọt, thuận miệng hỏi: “Nguoi muốn ăn món năm mới nào?” Nói gì thì nói, cho dù hần muốn ăn, nàng cũng không cam đoan sẽ làm được.

“Ta không đặc biệt muốn ăn món gì, chỉ là..... chỉ là.....” Đầu to vẫn cọt cọt lui trên bờ vai nhỏ, lời nói có chút ngập ngừng.

“Chỉ là?” Hần muốn nói cái gì?

“Chỉ là Nhiễm gia chúng ta có thói quen, lúc bình thường dù có đi thiên nam địa bắc, đến ngày tân niên nhất định phải về nhà ăn cơm đoàn viên!” Mắt lên lút nhìn người bên cạnh, ý ở trong lời phi thường rõ ràng.

Nguyên lai hần phải về, trở lại Nhiễm gia trang có “Phù muội” –

Lòng trầm xuống, không rõ là kinh hay hoảng, Dịch Vô Tình bỗng chốc trầm mặt, thân nhiên nói: “Vậy nguoi trở về đi!”

“Nguoi không cùng ta trở về sao?” Ai oán hỏi, hần chính là muốn nàng đi về với mình a!

“Ta không phải người nhà các nguoi, cùng nguoi trở về làm cái gì?” Kỳ quái liếc hần một cái, Dịch Vô Tình cường chế khó chịu trong lòng, giả bộ ra vẻ hồ hững.

“Muốn làm người nhà ta có gì khó?” Lộ ra tặc hề hề biểu tình, Nhiễm Phong Đình một phen ôm chặt lấy nàng xoay vòng vòng, cao giọng cười to nói: “Nguoi theo ta trở về thành thân, tự nhiên là người nhà Nhiễm gia chúng ta!”

“Nguoi, nguoi nói bậy bạ gì đó?” Xấu hổ đỏ mặt, Dịch Vô Tình vừa thẹn vừa giận đánh hần. “Mau buông ta xuống, đừng trẻ con như vậy!”

“Ta cứ trẻ con! Cứ trẻ con.....” Cười to không chịu thuận theo, hần ôm nàng vui vẻ xoay vòng vòng, xoay tới nàng đầu vầng mắt hoa, liên tục cầu xin tha thứ, hần mới chịu dừng lại, ôm chặt người đã không còn đứng vững vào trong ngực, giả bộ hung ác bức bách. “Nói! Có cùng ta về không? Nếu không đáp ứng, ta sẽ thấy chơi lại trò cũ, xoay tới khi nguoi chịu đáp ứng mới thôi.”

“Nguoi điên sao?” Nhỏ giọng mắng khê, Dịch Vô Tình nhin không được bị chọc cười. Đã lớn như vậy, nam nhân này sao cứ như một đứa nhỏ nghịch ngợm a?

“Ta nổi điên đây!” Đầu to nhíu thẳng trên người nàng cọt, Nhiễm Phong Đình cười ép hỏi, “Nguoi nói, có cùng ta về Nhiễm gia trang không? Nói a! Nói a!”

Nao nao, nàng bỗng dưng liếc đi ý cười, nhẹ giọng nói nhỏ, “Nguoi một mình trở về đi!”

Nàng rất sợ, rất sợ đoạn thời gian khoái hoạt này trôi đi, nếu lần này theo hần về Nhiễm gia trang, lại chính mắt thấy cảnh hần đối xử ôn nhu với Nhan Hương Phù, tình cũ chưa dứt, như vậy sẽ càng thêm lo lắng, khó chịu hơn trước.

“Nguoi vẫn không chịu đáp ứng?” Khuôn mặt nháy mắt u ám, Nhiễm Phong Đình cực kì ai oán, đang khổ não nghĩ biện pháp quai nàng trở về, lại nghe nàng chậm rãi mở miệng.

“Nếu..... Nếu sau khi nguoi trở về, phát hiện mình thật ra vẫn thích Phù muội, vậy thì không cần để ý ta, cũng không cần cảm thấy áy náy.....” Thu tâm, Dịch Vô Tình hít một hơi thật sâu, mắt thật lớn sức lực mới có thể nói cho hết lời. “Cứ, cứ sống thật tốt với Phù muội của nguoi, đừng tới tìm ta nữa!”

Rốt cuộc, nàng vẫn lo lắng hần không thể dứt tình với Phù muội.

Nặng nề nhìn đôi mắt âm đạm ẩn ẩn bất an, Nhiễm Phong Đình có chút buồn bực, tuy hiểu được nàng bất an cũng là bình thường, nhưng không khỏi khê thờ dài, một tay ôm chặt lấy nàng, đặt nàng khê tựa vào ngực mình, lắng nghe nhịp tim của mình, nhẹ nhàng nói: “Vô Tình, trái tim này, vòng tay này chỉ thuộc về một mình nguoi, chỉ thuộc về nguoi thôi a!”

Lòng Dịch Vô Tình không khỏi nhũn ra, hốc mắt có chút ề ẩm.....

Nhưng mà, ngay lúc nàng còn bị vây trong xúc động, lại nghe hần chấn khởi tinh thần, dị thường hưng phấn cười to!

“Được rồi! Nếu người không chịu theo ta trở về, ta nghĩ đôi chỗ ăn cơm đoàn viên cũng không tệ, ta lập tức gửi bỏ câu truyền tin cho cha mẹ ta, mời bọn họ lập tức khởi hành tới chỗ này!” Dứt lời, kích động định đi tìm giấy bút.

“Người, người đang nói linh tinh gì thế a?” Vội vàng kéo hắn, Dịch Vô Tình nói cái gì cũng không cho hắn làm như vậy.

“Ai bảo người không chịu cùng ta trở về!” Đúng lý hợp tình đem sai lầm đẩy lên người nàng, Nhiễm Phong Đình cười meo meo uy hiếp, “Hoặc chúng ta cùng trở về ăn cơm đoàn viên, hoặc là mời cha mẹ ta tới chỗ người, người tự chọn một cái đi!” Ha ha — không tin không mang nàng đi được.

“.....” Trợn mắt trừng hắn, Dịch Vô Tình thực không thể nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

“Người người người. Râu của người làm sao vậy?” Trong đại sảnh Nhiễm gia trang, Nhiễm phu nhân run run tay chỉ vào “Chân diện mục” của con, kích động chất vấn, tựa hồ sắp sửa té xỉu.

“Cạo!” Xoa xoa cái cằm trơn láng, Nhiễm Phong Đình cười hắc hắc.

“Ta đương nhiên biết là cạo, nhưng người vì sao phải cạo a?” Buồn rầu kêu thảm thiết, Nhiễm phu nhân cơ hồ muốn che mặt khóc rống.

Ồ..... Trá đứa con lông xù lại cho nàng a!

“Như vậy mới không đâm người ta đau!” Buồn cười đắc ý nói.

“Người nói bậy bạ gì đó?” Cuối cùng vẫn bị buộc đi cùng hắn về Nhiễm gia trang, Dịch Vô Tình đứng một bên, âm thầm trộm đánh tên nam nhân không đứng đắn, tuy biết người ngoài không hiểu hàm nghĩa chân chính của cái “không đâm người ta đau” là gì, nhưng nàng vẫn nhịn không được đỏ bừng mặt.

Cố ý giả bộ ăn đau đến nhe răng trợn mắt, Nhiễm Phong Đình lấy ánh mắt không tiếng động kháng nghị — đây là chính người nói, sao bây giờ lại trách ta?

Người có biết xấu hổ hay không a? Chuyện này có gì hay ho mà đi nói với người khác? Đồng dạng lấy ánh mắt không tiếng động trừng lại, Dịch Vô Tình vừa giận vừa thẹn.

Không chú ý tới hai người dùng sóng mắt trao đổi, Nhiễm phu nhân chỉ lo hồi tiếc, khóc lóc kể lể với vị phu quân bên cạnh, “Trong nhà đã có một cái mặt trêu hoa ghẹo nguyệt là đủ rồi, giờ lại ra thêm một cái, ta ứng phó không được a!”

Nghe người bên gối than khóc, thân là người đứng đầu một nhà, Nhiễm trang chủ cũng chỉ có thể sờ sờ mũi cười gượng, không thể nói gì. Ai..... Khuôn mặt của con là Nhiễm gia lịch đại tổ truyền, hắn có thể nói cái gì?

Bộ dạng như cha chết mẹ chết của Nhiễm phu nhân khiến Dịch Vô Tình không khỏi sâu sắc đồng tình, ánh mắt không tự chủ, lại quét sang nam nhân đi bên cạnh, không thể không thừa nhận. Kia thật sự là lớp da mặt trêu hoa ghẹo nguyệt a!

“Di nương, ngài giận đối cái gì? Ta thực cảm thấy biểu ca hiện tại anh tuấn hơn nha!” Ngay lúc Nhiễm phu nhân còn đang kêu khổ, Nhan Hương Phù bỗng dưng phát biểu ý kiến của mình, đôi mắt tràn đầy kinh diễm thỉnh thoảng lại hướng về mặt hắn.

Ai nha! Biểu ca từ nhỏ đã bắt đầu để râu, nhiều năm trôi qua, nàng gần như đã quên mất bộ dạng thật của biểu ca, nay râu cạo đi, lại tuấn mỹ không thua gì Quân công tử, khiến..... khiến tim nàng đảo loạn cả lên.

Chưa bao giờ nghe được từ miệng nàng một câu khen “Tuấn”, Nhiễm Phong Đình có chút kinh ngạc liếc mắt sang, nào biết nàng vừa thấy liền xấu hổ cúi thấp đầu xuống, tựa như cô nương gia thẹn thùng khi nhìn thấy người trong lòng, khiến hắn không khỏi sùng sột.

Rất nhỏ phản ứng này của Nhan Hương Phù rơi ngay vào mắt Dịch Vô Tình, đôi mắt trong trẻo của nàng không khỏi buồn bã, tim đập mạnh và loạn nhịp.

Nàng cười khổ. A..... Da mặt trêu hoa ghẹo nguyệt sao? Quả nhiên rất đúng a!

Phảng phất như nhận thấy nỗi lòng người yêu bên cạnh dao động, bàn tay to của Nhiễm Phong Đình lặng lẽ cầm lấy bàn tay non mềm nhỏ bé, thấy nàng giương mắt trầm ngâm nhìn sang, hắn háy mắt chọc nàng, cười nhẹ, “Mặt người đau khổ làm cái gì? Nương ta khóc lóc có đáng sợ như vậy sao?”

“Ngươi, ngươi lại nói hươu nói vượn!” Bị hấn chọc cười, nàng trừng một cái xem thường.

“Ta nói bậy gì a?” Nhưn mảy, cố ý kháng nghị.

“Ngươi quả thật nói bậy!” Tiếng nói nhàn lạnh sấp vào, Nhiệm phu nhân nhất thay đổi bộ dạng buồn rầu khi nãy, tà nghệ hừ giọng, “Con, ngươi vừa mới nói nương cái gì?” Hừ! Đừng tưởng rằng nàng già đi nên ngễnh ngãng, nghe cái gì cũng không rõ.

“Hắc hắc hắc. Ta cái gì cũng chưa nói!” Vội vàng lắc đầu cười gượng phủ nhận, Nhiệm Phong Đình cũng không ngờ đến mức thú nhận vừa rồi lên nói xấu mẫu thân.

Con là do mình sinh ra, chỉ cần mông hơn nhếch lên, liền biết hấn muốn thái*, Nhiệm phu nhân làm sao không biết tật xấu của hấn, ánh mắt lập tức đảo qua, thấy hấn đang âm thầm trộm nắm bàn tay nhỏ bé của cô nương nhà người ta, trong lòng nhất thời sáng tỏ, vui mừng vô cùng, tránh không được nổi lên tâm tư trêu cợt con.

*ý nói là muốn đi toilet – Nhiệm phu nhân này ví dụ “độc” thiệt!

“Ai nha! Nắm tay cô nương nhà người ta làm cái gì?” Đi đến trước mặt hai người, nàng nhanh chóng đoạt lấy bàn tay nhỏ bé của con dâu tương lai từ bàn tay to của con, cố ý xem thường liếc một cái: “Không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Lời này vừa nói ra, khiến hai kẻ bị phát giác “Gian tình” không khỏi đỏ mặt lên. Nhiệm Phong Đình xấu hổ ranh mãnh cười, ánh mắt hàm oán trộm trừng mẫu thân kháng nghị, còn Dịch Vô Tình lại lung túng cúi đầu xuống, ngượng ngừng cực kỳ.

Nhan Hương Phù đứng bên cạnh thấy thế, trong lòng lại ần ần phát lên ghen tỵ.

Vì sao? Biểu ca không phải là thích mình sao, sao giờ lại đi yêu thích cô nương khác? Ả Dịch Vô Tình kia rõ ràng tư sắc chỉ là bình thường, nửa điểm đều kém hơn mình, vì sao Quân công tử lại thích nàng, ngay cả biểu ca nguyên bản ái mộ mình cũng bị nàng câu dẫn?

Không biết ám đồ tâm tư của nàng, Nhiệm phu nhân chỉ lo trêu cợt con, cứ nắm tay Dịch Vô Tình không chịu buông, cười hi hi nói: “Nhìn một cái, các ngươi một đường phong trần gấp gấp trở về, nhất định là rất mệt mỏi, mau trở về phòng rửa mặt chải đầu đi, lát nữa sẽ làm một bữa tiệc đón gió tẩy trần* cho các ngươi, rồi vừa ngồi ăn cơm vừa tâm sự một phen.” Dứt lời, kéo người bước đi.

*Tiệc đón gió tẩy trần = tiệc mừng người phương xa đến.

“Nương, ngài muốn dẫn Vô Tình đi đâu?” Mắt thấy mẫu thân cướp người, Nhiệm Phong Đình vội vàng đuổi theo.

“Đương nhiên là dẫn nàng đi khách phòng nghỉ ngơi!” Nhiệm phu nhân vừa đi vừa ra vẻ đương nhiên cười nói.

“Ngài không cần phải làm, cứ để cho ta tiếp đón là được!” Ý đồ cướp người.

“Không sao! Không sao! Người làm mẹ như ta đương nhiên biết thông cảm cho con, ngươi cũng đã mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi trước đi, cứ để nương tiếp khách là được.” Cười meo meo giữ người không tha.

“Nương, ngài khi nào thì nhiệt tâm như vậy chứ? Đừng cướp người với ta nữa.” Giọng chân kháng nghị.

Lập tức, tiếng cười trêu cợt và tiếng hỗn hên kháng nghị đầu võ mồm không ngừng vang lên, ở giữa thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng cười đậm mạc thú vị, ba người cứ như vậy vừa giằng co vừa đi vào trong, làm cho Nhiệm trang chủ đi theo đuôi không khỏi liên tục lắc đầu cười.

Trong đại sảnh, nhất thời chỉ còn lại một mình Nhan Hương Phù, nàng cắn răng buồn bực, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Vì sao lúc này biểu ca cũng không chịu nhìn nàng? Trước kia, mỗi lần biểu ca chỉ cần từ bên ngoài trở về, đều hỏi han nàng ân cần, quan tâm đầy đủ, sao lần này lại có chuyện như vậy?

Đúng rồi! Nhất định là vì có ả Dịch Vô Tình kia ở đây, biểu ca mới không để ý tới nàng. Đáng giận! Nàng chán ghét ả Dịch Vô Tình kia, chán ghét! Chán ghét! Chán ghét!

Trong bữa tiệc tẩy trần, một nhà Nhiệm gia ba người nói nói cười cười, lời nói dí dỏm, lại dốc lòng tiếp đón Dịch Vô Tình, có thể nói là rất hoà thuận vui vẻ. Nếu muốn nói trong bữa tiệc có người nào không vui, vậy chỉ có mỗi một Nhan Hương Phù.

Nàng ăn cơm miễn cưỡng cười vui, thần sắc có chút hậm hực, rốt cục khiến Nhiệm phu nhân chú ý.

“Hương Phù, ngươi không sao chứ? Sắc mặt không tốt lắm nha!” Nhiệm phu nhân lo lắng hỏi, lòng tràn đầy quan tâm với cô cháu gái mình sinh xem như con ruột.

“Ta không sao, cảm ơn di nương quan tâm.” Nhan Hương Phù vội vàng cười, ánh mắt ngăm mang u oán khế liếc sang chỗ khác, nào biết mới thoáng nhìn một cái lại suýt nữa khiến nàng nôn ra một búng máu.

“Vô Tinh, ta biết ngươi thích ăn cá, đến, mau ném thử!” Gắp một khối cá hấp to, Nhiễm Phong Đình nóng bỏng chia thức ăn cho nàng, mãnh liệt khuyến khích người yêu bên cạnh ăn nhiều một chút.

“Cám ơn.” Khuôn mặt nghiêm nghị ửng đỏ, Dịch Vô Tinh mỉm cười cảm ơn.

“Biểu ca, ngươi cũng biết ta thích ăn cá, sao không gắp cho ta?” Âm thầm cắn răng, Nhan Hương Phù cố ý nói.

Nàng thích ăn cá? Trước kia mỗi lần gắp thức ăn cho nàng, nàng không đều ngại cá tanh, sao tự dưng lúc này đột nhiên nói thích?

Hồi sừng sốt, Nhiễm Phong Đình cũng không nói phá, vội vàng gắp một khối cá hấp to cho nàng, cười cười nói: “Phù muội, ngươi cũng ăn đi!”

Được hầu hạ, Nhan Hương Phù có chút đắc ý liếc nhìn Dịch Vô Tinh, như đang nói – Thấy chưa! Biểu ca vẫn rất xem trọng ta.

Tự dưng thu được một ánh mắt ngầm có ý khiêu khích, Dịch Vô Tinh chỉ cười nhẹ, thản nhiên cúi đầu ăn cơm.

Thật là – sao lại làm vậy? Lúc trước, có người ở cạnh lại không quý trọng, đợi đến khi người ta rời đi, mới quay đầu tranh giành. Nhiễm Phong Đình là một người chứ không phải thứ này nọ, hẳn có suy nghĩ của chính mình, thích ai, muốn đối xử tốt với ai, đều không phải là chuyện người bên ngoài có thể xen vào.

Nàng theo hắn đến Nhiễm gia trang, trong lòng đương nhiên đã có chuẩn bị, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào, cũng không quan tâm nữ tử có thể làm bạn cùng hắn cả đời đến tột cùng có phải là mình không, đối với hắn, nàng vĩnh viễn luôn chúc phúc.

Mất thấy nàng vẫn thản nhiên cúi đầu ăn cơm, Nhan Hương Phù lại tức giận, đang định mở miệng nhiều lời vài câu ái muội nói mình và biểu ca có cảm tình tốt, lại nghe tiếng nói của Nhiễm Phong Đình vang lên –

“Vô Tinh, ngươi đừng chỉ ăn mỗi cơm a! Đến, món canh này đầu bếp nói ngon lắm, hương vị rất tốt, ngươi cũng ăn đi a.” Miệng còn nói nói, một chén canh mức đầy đã đưa tới trước mặt nàng.

“Đừng cứ để y ta thôi, ngươi cũng ăn đi!” Nàng mắt lên cười, Dịch Vô Tinh thực tự nhiên gắp rau sang cho hắn, hết thấy chỉ đơn giản là thói quen hình thành từ lúc hai người sống chung trong cốc, cũng không có ý thị uy gì, nhưng ở trong mắt Nhan Hương Phù lại không chỉ có vậy.

Nàng là cố ý thị uy!

Tức giận đến suýt nữa cắn phải lưỡi, Nhan Hương Phù chỉ kém không bị lửa giận công tâm mà chết, lập tức cắn giận trừng mắt, sắc mặt nói có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Ai nha! Hiện tại là như thế nào? Con đối tốt với cô nương khác, ngược lại khiến cho cháu gái nổi lên đồ tâm!

Trong lòng hiểu rõ những gì diễn ra trước mắt, ánh mắt Nhiễm phu nhân theo bản năng hướng sang người bên gối, quả nhiên thấy hắn như cũng có chút ngờ ra liếc mắt nhìn mình, hai vợ chồng chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nhau cười khổ.

Ai..... Thực là đau đầu a!

Nhưng mà, thân là đương sự, Nhiễm Phong Đình nay một lòng đều dồn trên người Dịch Vô Tinh, hoàn toàn không chú ý tới Nhan Hương Phù đang ngầm buồn bực, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa, vừa ăn đồ ăn nàng gắp cho mình, vừa vui vẻ kêu lên, “Vô Tinh, cũng là ngươi quan tâm ta, biết ta thích ăn món này!” Dứt lời, một cái đầu to lại cúi xuống vai nàng cọt tới cọt lui.

Thấy hắn trước mắt công chúng lại không e dè gì hết, Dịch Vô Tinh đỏ mặt lên, vội vàng búng đầu hắn, miệng nhỏ giọng nỉm một tiếng, “Nhiều người như vậy, ngươi làm gì? Không quy củ!”

Hồi lâu không bị đánh, nay lại bị độc thủ làm chịu khổ, Nhiễm Phong Đình ủy khuất đến cực điểm, ôm cái trán đỏ lên, nói nhỏ nhỏ kháng nghị, “Mọi người đều là người nhà, có sao đâu.....” Ô..... Trước mặt người nhà, có cái gì mà phải e lệ? Cha mẹ có khi còn làm quá hơn!

Cứ chỉ thân thiết như liếc mắt đưa tình này của hai người nhất thời làm hai vợ chồng Nhiễm gia nhìn nhau cười, cảm thấy rất thú vị, còn Nhan Hương Phù thì càng thêm căm tức, cảm thấy bản thân bị vắng vẻ, thoáng chốc “Phanh” một tiếng, dùng sức buông bát đĩa, khiến bốn người ngồi cùng bàn cùng trở mắt nhìn sang.

“Phù muội, ngươi làm sao vậy?” Biểu muội dù sao cũng đã cùng sống nhiều năm, cho dù không có cuồng đại yêu say đắm, nhưng vẫn có tình cảm thân nhân, nay dị trạng phát sinh, Nhiễm Phong Đình liền vội vàng quan tâm hỏi thăm.

Ngầm u oán trừng mắt liếc hắn một cái, Nhan Hương Phù không còn tâm tình ăn cơm, lập tức đứng dậy nói với hai vị trưởng bối: “Dạ, di nương, Hương Phù thân mình có chút không khoẻ, xin lui xuống trước.” Dứt lời, thần sắc hơn giận nhanh chóng bỏ đi.

Thấy nàng đột nhiên rời đi, Nhiễm Phong Đình phản ứng đầu tiên là sừng sốt, liền quan tâm hỏi, “Cha, nương, có cần nhờ Vô Tinh khám cho Phù muội một cái?”

Lời này nói ra khiến ba người khác có mặt ở đây suýt nữa cười ngất vì trình độ tri độn của hắn. Dịch Vô Tinh âm thầm thờ dài tiếp tục cúi đầu ăn cơm, không chịu tiếp lời, chỉ có hai vị trưởng bối cười gượng vội vàng xua tay –

“Không cần! Không cần! Hương Phù chỉ là bệnh nhẹ, ngủ một giấc là tốt thôi.” Không hổ là vợ chồng nhiều năm, cực kì ăn ý trăm miệng một lời.

Ai nha! Nếu để Dịch cô nương đi xem, chỉ sợ cháu ngoại dù không bệnh cũng bị chọc giận thành bệnh!

“Đến đến đến, ăn đi! Mọi người mau ăn thôi!” Vợ vàng nói sang chuyện khác, Nhiệm phu nhân cười meo meo cực lực khuyên mọi người ăn, còn không ngừng gấp thức ăn cho người trong lòng con mình. “Dịch cô nương, người rất ốm, ăn nhiều một chút đi a!”

“Cám ơn!” Nâng mắt mỉm cười cảm ơn, Dịch Vô Tình có thể cảm nhận được nàng thật tình quan tâm.

“Đứng đứng đứng, Vô Tình ăn nhiều một chút!” Lực chú ý lập tức bị dẫn đi sang hướng khác, Nhiệm Phong Đình cũng vội vàng gấp thức ăn cho nàng, ngoài miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại. “Mấy tháng nay, ta đã cho người ăn không thiếu một ngụm, sao vẫn không thấy người thêm miếng thịt nào a? Thân mình ốm như thế, sau này nếu thay ta sinh dưỡng con cái sẽ rất vất vả —”

Phốc!

Lại phát huy tinh thần ăn ý, hai vị trưởng bối làm cha mẹ nghe vậy liền đồng thời phun đồ ăn trong miệng ra.

Loại đề tài này hẳn cũng dám nói ra miệng ngay trước mặt trưởng bối a?

Vừa thẹn vừa bối rối, mặt Dịch Vô Tình thoáng chốc đỏ bừng, động tác trên tay không nhanh không chậm gấp một cái trứng, nhét ngay vào cái miệng rộng không biết giữ gìn kia, mặc hắn trợn to mắt, “Ồ ô ô” kháng nghị, lạnh lùng giận dỗi nói một câu —

“Người cầm miệng!”

Ban đêm, trong hành lang gấp khúc của Nhiệm gia trang, một bóng đen lén lút chuồn êm về hướng khách phòng.

Ồ..... Nương thật đáng giận! Cả đêm cứ bám lấy Vô Tình thì thôi đi, đã vậy còn hẹn nàng ngày mai cùng đi Tây hồ ngắm cảnh tuyệt, thấy ánh mắt ai oán của hắn còn đặc ý cười mỉa. Rõ ràng là có ý trêu chọc người ta, không cho hắn có cơ hội ở cùng với Vô Tình. Thật sự rất ác liệt!

Người làm mẹ sao có thể đi quấy nhiễu nhân duyên của con mình như vậy a? Thật giận! Thật giận!

Bất quá nàng có Trương Lương kế của nàng, ta có quá tường thê của ta*, không sợ! Thừa dịp nửa đêm không người, lén đi tìm Vô Tình cọ mấy cá, buổi tối mới có thể vui vẻ ngủ ngon.

*Người có Trương Lương kế, ta có quá tường thê: đại loại đồng nghĩa với câu “vỏ quýt dày có móng tay nhọn”; người có mưu kế lợi hại, ta có phương thức đối phó; tất cả mọi người đều hữu kế sách, kiên quyết không ai nhún nhường ai. Trương Lương kế: Trương Lương là mưu sĩ dưới trướng của Lưu Bang, đã hiến nhiều kế hay giúp Lưu Bang diệt Tần lập Hán, trở thành Hán Cao Tổ. Quá tường thê (thang mây): Trương truyền, có một lần, Sở Vương phái Công Thâu Ban (Lỗ Ban) chế tạo thang mây (thang dài dùng để công thành hoặc chữa cháy) để tấn công Tống quốc. Mặc Từ hay tin, vội vàng tìm gặp Công Thâu Ban, nhờ người này giúp đỡ nhưng bất thành. Mặc Từ lại đi thuyết phục Sở Vương thì ông này lấy cớ đã lỡ làm thang mây rồi nên phải đánh Tống quốc. Mặc Từ đành thuyết phục Sở Vương đóng trận giả, ban đầu là Mặc Từ thủ thành, Công Thâu Ban thủ thành, sau đó đổi lại. Trận đầu, Công Thâu Ban bày ra 9 loại binh pháp, Mặc Từ đều thắng. Trận sau, Mặc Từ khiến Công Thâu Ban thua 3 trận liên tiếp và đầu hàng. Mặc Từ còn nói mình đã dạy cho 300 đệ tử mỗi người một loại binh pháp của mình. Sở Vương nghe vậy liền không đánh Tống quốc nữa.

Nghĩ vậy, Nhiệm Phong Đình cả người hớn hở, tâm thần lâng lâng, dưới chân vội chạy nhanh hơn đi tìm người, nhưng mới vừa tới chỗ rẽ nơi hành lang, tiếng nói chuyện rất nhỏ theo gió đêm bay tới, khiến hắn không khỏi sững sờ, thân hình theo bản năng rụt trở về, tò mò tập trung nghiêng tai lắng nghe.....

“Nhan cô nương, đã trễ thế này, có việc gì sao?” Đứng trước cửa phòng, Dịch Vô Tình khẽ nhíu mày liếc nhìn Nhan Hương Phù đêm khuya tới chơi, thầm buồn bực nghĩ nàng ta và mình có gì để nói đâu?

Trùng mắt nhìn nữ tử thần sắc thanh lãnh trước mặt, Nhan Hương Phù tốt cuộc bùng nổ cực tức giận cả đêm, ngũ quan nguyên bản tuyệt mỹ nay vì ghen tị mà vặn vẹo biến hình. “Người nếu thông minh, nên hiểu được chân chính người trong lòng biểu ca là ta, không phải người!”

Nghe vậy, Dịch Vô Tình chẳng những không bị chọc giận, ngược lại khẽ nhướn đuôi lông mày, kỳ quái hỏi lại: “Nhan cô nương nói với ta chuyện này là có dụng ý gì?”

“Đương nhiên là muốn người mau mau rời đi, đừng dây dưa biểu ca nữa!” Tự cho là đứng kêu lên, thần thái Nhan Hương Phù ngạo mạn đến cực điểm.

Dây dưa? Nàng dây dưa Nhiệm Phong Đình?

Cảm thấy cách nói này cực kì thú vị, Dịch Vô Tình nhịn không được bật cười lắc đầu.

“Người không chịu rời đi biểu ca?” Thấy nàng lắc đầu, nghĩ rằng nàng không đáp ứng, Nhan Hương Phù lại tức giận, hỏn hển mắng, “Người thực không biết xấu hổ! Câu dẫn Quân công tử, nay lại đi câu dẫn biểu ca, thực không biết xấu hổ!”

“Cho dù ta không biết cầu hồ, câu dẫn biểu ca người, vậy thì sao?” Lạnh nhạt hỏi lại, Dịch Vô Tình cảm thấy tâm tính của mình thật đáng khen. “Người yêu thích Quân công tử, ta đây có câu dẫn Phong Đình hay không thì liên quan hệ gì đến người?”

Bị nói cứng họng, sắc mặt Nhan Hương Phù nháy mắt đỏ lên, lập tức giận dữ thốt lên, “Cho dù ta thích Quân công tử, biểu ca cũng chỉ có thể sủng một mình ta, ta không cho hắn đối tốt với cô nương khác!”

Chính mình không thương, lại thích cảm giác được theo đuổi, sủng ái ôn nhu, thỏa mãn hư vinh của bản thân. Thật quá ích kỷ!

Bắt đầu có chút chán ghét, tiếng nói Dịch Vô Tình trở nên lạnh lẽo. “Người rốt cuộc xem Phong Đình là cái gì? Vì sao hắn chỉ có thể đối tốt với một mình người? Hắn cũng có tình cảm, cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc, người nếu không thích hắn, dựa vào gì lại muốn bắt hắn ôn nhu và săn sóc mình?”

Nếu người thật tình thương hắn, hắn cũng yêu người, không cần người nói, ta tự nhiên sẽ lùi lại, nhưng ta không thấy người đối với hắn có chút tình yêu nào. Nếu có, chẳng qua là giống tiểu hài tử thích một món đồ chơi, chơi chán lại bỏ sang một bên, mà khi đứa nhỏ khác thích món đồ chơi kia, muốn giữ lấy, người mới đổi ý, không cam lòng bị người khác lấy đi, lại đi cướp về.”

Bị vạch trần tâm tính vụn vèo, Nhan Hương Phù nghe xong không khỏi mặt mày lúc đỏ lúc trắng, nhất thời không thể phản bác.

“Đừng đùa giỡn với tình cảm của người khác, thái độ ái muội của người đã tra tấn Phong Đình còn chưa đủ lâu sao? Phong Đình không phải là món đồ chơi, hắn là một người, hắn có tâm, cũng có cảm tình, sẽ khổ, sẽ đau khi bị làm tổn thương.” Mắt lạnh liếc nhìn tính ích kỷ của nàng, Dịch Vô Tình cảm thấy những gì Nhiễm Phong Đình trả giá trước đây thực không đáng giá.

“Dù, dù là vậy thì thế nào? Nói đến cùng, gia thế, nhân phẩm của biểu ca đều là thượng thừa, đối với ta lại là yêu chiều sủng nịch, nếu không tìm được lang quân như ý, gả cho hắn cũng sẽ đảm bảo ta cả đời đều được sủng ái, áo cơm không lo!” Phải! Nàng thừa nhận chính mình ích kỷ, nhưng con người ta nếu không vì mình, trời tru đất diệt, vì bản thân so đo lại có gì không đúng?

Cho nên, nàng tuyệt không thể để biểu ca bị nữ nhân tư sắc bình thường này cướp đi, tuyệt không thể!

“Người thực ích kỷ!” Lắc đầu, Dịch Vô Tình nhìn không được vì sự tự lợi của nàng mà kinh hãi.

“Bất luận ta là ích kỷ cũng tốt, là tham lam cũng thế, tóm lại, không cho người cướp đi biểu ca của ta!” Cầm giận đem lời nói hết, Nhan Hương Phù hừ lạnh một tiếng, bỏ đi không quay đầu lại, không chút nề nang.

Nhìn theo thân ảnh nàng dần dần đi xa, rốt cục biến mất trong bóng đêm, Dịch Vô Tình lắc đầu thờ dài, đang định trở lại phòng, khóe mắt chợt nhìn đến khúc quanh đang chậm rãi hiện lên thân ảnh quen thuộc, khiến nàng không khỏi kinh ngạc đến dậm chân.

“Người..... Đều nghe được?” Trầm ngâm quan sát nam tử đang từ từ đến trước mặt mình, ánh mắt nàng đầy quan tâm và lo lắng.

“Nghe được!” Chưa xót cười, Nhiễm Phong Đình thế nào cũng không ngờ Nhan Hương Phù sẽ tìm đến Dịch Vô Tình, cũng không ngờ chính tai mình lại nghe những lời làm người ta khiếp sợ kia, càng không nghĩ tới trong lòng Nhan Hương Phù, mình chỉ là một cái đảm bảo cho một đời áo cơm không lo của nàng thôi!

A..... Thật đáng buồn a!

Nhìn ra nét âm đạm trong mắt hắn, lòng Dịch Vô Tình không khỏi đau xót, thật sâu hít vào một hơi mới có thể mở miệng. “Người..... Còn có cơ hội!” Nếu hắn vẫn không nở buông tay Nhan Hương Phù, giờ phút này trở về vẫn còn có cơ hội.

Hiểu được trần trụi trong lòng nàng, Nhiễm Phong Đình nhướn mi. “Vô Tình, người lo lắng cái gì? Ta thừa nhận, nghe Phù muội nói như vậy thực khiến ta bị tổn thương, nhưng là vì chuyện trước đây nên ta ta cảm thấy khó chịu, nay ta sớm bắt tri bất giác thích người, yêu người.....

Trái tim của ta, vòng tay của ta, hết thảy của ta đều chỉ thuộc về một mình người, người muốn ta nắm chắc cơ hội gì? Lòng tham của ta rất nhỏ, không chứa nổi hai nữ nhân, ta chỉ muốn người cho ta cơ hội, ta chỉ cần người a!”

Lời chưa dứt, hắn đã kích động ôm nàng gât gao trong lòng, hy vọng nàng có thể hiểu được tình ý của mình.

Nghe hắn tình chân ý thiết nói hết tâm ý, Dịch Vô Tình xấu hổ, đỏ mặt như lá phong, hiểu hắn thật tâm với mình, trái tim nhất thời vui mừng bay lên, mỹ mãn chui vào lồng ngực ấm áp dày rộng của hắn, lắng nghe tiếng tim đập khiến người ta an tâm, bờ môi khó có dịp ôn nhu cười nở ra lúm đồng tiền.

A..... Nàng hiểu rồi, từ nay về sau, Nhan Hương Phù đã thành chuyện quá khứ!

Trong lúc nhất thời, hai người không tiếng động thắm thiết ôm nhau, đến khi rất lâu, rất lâu sau, nàng mới lại chậm rãi mở miệng –

“Người thực đáng giá nha, nàng ta còn muốn cướp người trở về a!” Mím cười trên choker.

“Nàng” kia, không nói rõ cũng biết là ai, Nhiễm Phong Đình ai oán cười khổ. “Nàng dù sao cũng là biểu muội của ta, lại không còn người thân nào khác, cũng tổng không thể để nàng một mình cô đơn ở bên ngoài. Nhưng nếu chúng ta ở lại Nhiễm gia trang, mỗi ngày sẽ khó tránh phải chạm mặt, vì để tránh phiền toái phát sinh sau này, trước khi Phù muội xuất giá, cầu người thu lưu ta được không?” Nói đến câu cuối, biểu tình khoa trương đáng thương hề hề đã xuất hiện trên mặt.

Ô — hấn sắp biến thành kẻ đáng thương không có nhà để về.

Bị hấn chọc cười, Dịch Vô Tình vỗ vỗ khuôn mặt như con chó nhỏ của hấn, vẻ mặt rất là đáng thương hại. “Ngoan, ta sẽ nuôi một con chó hoang không nhà, không thành vấn đề.”

“Được lắm! Dám cười ta là chó hoang không nhà, vậy hãy xem tuyệt chiêu của chó hoang đây!” Cười to, cố ý lấy lưỡi liếm liếm, lưu lại nước miếng và hương vị của mình.

“A!! Ngươi đừng liếm vào..... Dừng tay..... Không đúng! Cảm mềm.....” Thất thanh cười to, cảm nhận từng trận ướt át và tê dại xúc cảm trên cảm, Dịch Vô Tình vừa thẹn vừa nhột, khuôn mặt nhỏ nhắn cố tránh hành vi như con chó nhỏ của hấn.

“Cảm mềm..... Nhiệm Phong Đình, ngươi cảm mềm cho ta.....”

“Không chịu!”

“Để người ta thấy thì còn thể thống gì nữa, mau cảm mềm.....”

“Nửa đêm có ai mà thấy? Ngươi đừng chạy trốn.....”

“Oa..... Cảm mềm a.....”

Dưới bóng đêm, thiên hạ hữu tình, tiếng cười đùa âm ỉ và tiếng mắng xấu hổ nhẹ nhàng vang lên, thật lâu không dứt.....

Hai năm sau, Nhan Hương Phù lại trong một lần xuất ngoại du ngoại, gặp được một vị nam tử tuấn tú làm anh hùng cứu mỹ nhân, lang hữu tình, muội cố ý, rất cực vui về xuất giá.

Nàng vừa gả ra, Nhiệm Phong Đình vốn đã sớm thành thân lập tức mang Dịch Vô Tình về Nhiệm gia trang, hết thấy đơn giản vì nàng đã có mang, sắp lâm bồn, đem về nhà sinh, thứ nhất có song thân chiếu ứng, thứ hai có hạ nhân tùy thị bên cạnh, như vậy hấn mới an tâm.

Cứ như vậy, trở về một tháng sau, Nhiệm gia trang rất cực vang lên tiếng trẻ khóc nỉ non mà hơn hai mươi năm chưa từng nghe –

“Oa oa.....”

“Sinh!” Nhiệm gia ba người đang đứng canh bên ngoài liền nhìn nhau, trăm miệng một lời vui sướng kêu lên, lập tức tranh nhau vọt vào phòng sinh.

Người vừa được làm cha là kẻ thứ nhất xông vào cướp đứa nhỏ trong tay bà đỡ!!!

“Vô Tình, xem! Nàng nhìn đi, là một đứa con trai béo trắng đáng yêu a!” Hí ha hí hửng ôm con đến bên cạnh thê tử đã suy yếu mỗi một, Nhiệm Phong Đình cảm động lau mồ hôi đầy trán cho nàng, vì nàng vất vả mà đau lòng.

Hoi hoai vươn tay nhìn đứa con đang oa oa khóc lớn, hai mắt Dịch Vô Tình đắm lệ sương mù nở nụ cười. “Con chúng ta thật xinh đẹp.” A! Hoàn toàn không giống mặt khi nhiều nếp nhăn như mấy đứa trẻ mới sinh khác, ngược lại trắng nõn xinh đẹp kinh người.

Xinh đẹp?

Vừa nghe đến hai chữ này, nay đã lên cấp thành ông nội, bà nội, Nhiệm gia nhị lão thoát nhìn không lão, ăn ý mười phần liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức xông lên trước, vây quanh giường tranh nhau xem mặt cháu trai, đến khi bộ dạng đáng yêu xinh đẹp của oa nhi vừa vào mắt, hai người cùng không biết nên cười hay nên khóc.

“Lịch đại tổ truyền! Lịch đại tổ truyền a.....” Nhiệm trang chủ lắc đầu cảm thán, không nhịn nổi thổn thức.

Cái loại khuôn mặt cơ hồ là từ một khuôn khắc ra, chỉ cần là dòng giống Nhiệm gia, trốn cũng trốn không thoát a!

“Lại là khuôn mặt trâu hoa ghẹo nguyệt.....” Trùng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, béo trắng y hệt con mình lúc sinh ra, Nhiệm phu nhân không thể nói gì nữa, chỉ có thể an ủi vỗ vỗ con dâu, vạn phần thành khẩn đề nghị. “Vô Tình, chờ con của ngươi, tôn tử của ta mọc ra cọng râu đầu tiên, trăm ngàn đừng cho hấn cạo a –”

Ai..... Lại một tên nam nhân trâu hoa ghẹo nguyệt giáng sinh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Thịnh Bảo Trọng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

